



ΛΕΙΨΩΝΑΡΙΟΝ



«...ἡμεῖς δὲ τῆ προσευχῆ καὶ τῆ διακονίᾳ τοῦ λόγου προσκαρτερήσωμεν» (Πράξ στ' 4).

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΔΙΔΑΧΗΣ
ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΒΙΩΝ ΚΑΙ ΚΟΖΑΝΗΣ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΦΥΛΛΟ 81

ΕΤΟΣ ΙΣΤ' • 2016
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ



Ἑορτὴ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας Κ.Κ. ΠΑΥΛΟΥ (28/29 Ἰουνίου 2016)

Ἐάν ἡ μνήμη κάθε ἀγίου εἶναι κοινή ἀφορμὴ εὐφροσύνης καὶ πρόξενος μεγάλης ωφέλειας σὲ ὅλους, διότι ἐγκωμιάζεται δίκαιος, πόσο περισσότερο τῆς κορυφαίας ἄκρας τοῦ κορυφαίου χοροῦ τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου!

Γιὰ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο ποιά γλώσσα νὰ μιλήσει τὴ μέχρι θανάτου καρτερία ἐκείνου γιὰ χάρι τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ πέθαινε καθημερινὰ καὶ δὲν ζῶσε πλέον ὁ ἴδιος, ἀλλὰ εἶχε μέσα του ζωντανὸ τὸ Χριστό. Τὸ πόσο ταπεινὸς εἶναι τὸ λέει ὁ ἴδιος: «Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἐλάχιστος τῶν ἀποστόλων, πού δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ καλοῦμαι ἀπόστολος».

Ὁ Κύριος λέει περὶ τοῦ Παύλου πρὸς τὸν Ἀνανία: «Αὐτὸς εἶναι σεῦδος ἐκλογῆς μου γιὰ νὰ βαστάσει τὸ ὄνομά μου ἐνώπιον ἐθνῶν καὶ βασιλέων». Ποιὸ ὄνομα; Φυσικὰ τὸ δοσμένο σὲ ἐμᾶς, στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποία βαστάζει



ὁ Πέτρος ὡς θεμέλιο. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία ἀπονέμει μία καὶ τὴν ἴδια τιμὴ καὶ στοὺς δύο συνεορτάζοντας, ὁμότιμα καὶ τοὺς δύο.

Καὶ ἐμεῖς ἐξετάζοντας τὸ τέλος τοὺς ἅς μιμηθοῦμε τὴ διαγωγή τοὺς καὶ κυρίως τὴν ταπείνωση καὶ τὴ μετάνοια-διόρθωση. Ἡ διόρθωση-μετάνοια εἶναι γιὰ μᾶς, ἀφοῦ κάθε μέρα κάνουμε πταίσματα καὶ ἀπὸ πουθενὰ ἄλλοῦ δὲν ὑπάρχει γιὰ μᾶς ἐλπίδα σωτηρίας, ἂν δὲν ὀδηγηθοῦμε στὴ διαρκῆ μετάνοια καὶ ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος μὲ τὴν κατὰ Θεὸν λύπη ἀκολουθεῖ φυσικὰ ἡ με συντετριμμένη καρδιά ἐξαγόρευση καὶ δέηση πρὸς τὸ Θεὸ καὶ ἡ ὑπόσχεση στὸ ἐξῆς ἀποχή ἀπὸ τὶς κακίες, πού αὐτὸ εἶναι ἡ μετάνοια.

Ὁ μεγάλος ἀπόστολος Παῦλος μὲ τὴ μετάνοια κέρδισε τὴν προστασία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μετὰ τὴν ἐπιστροφή καὶ τὴν προκοπὴ καὶ τὴν οἰκείωση μὲ τὸ Θεό.

Σήμερα εορτάζει ο επίσκοπος της τοπικής μας Εκκλησίας κ.κ. Παῦλος. Οἱ ἐπίσκοποι εἶναι οἱ διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων καὶ ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας. Ἔλαβαν ἀπὸ τὸ Θεό, διὰ τῆς χειροτονίας τους μεγάλη χάρη. Τὸ ἔργο τους δὲν εἶναι ἀνθρώπινο ἀλλὰ τῆς θείας χάρης. Αὐτοὶ ὡς διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων καὶ κατὰ τὴ χάρη πὺν τοὺς δόθηκε μᾶς ὁδηγοῦν στὸ Χριστό. Αὐτοὶ μᾶς διδάσκουν τὴ μετάνοια, αὐτοὶ νὰ τηροῦμε τίς ἐντολές τοῦ Κυρίου. Αὐτοὶ μᾶς κηρύττουν τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, αὐτοὶ συγκεντρώνουν στὴν αὐλὴ τῆς Ἐκκλησίας τὰ θλιμένα καὶ σκορπισμένα πρόβατα τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ βροῦν οἱ ψυχές τους ἀνάπαυση ἐν τῷ Θεῷ. Ἄλλωστε ὁ

Χριστὸς εἶναι ὁ ποιμὴν ὁ καλός, πὺν θυσίαστηκε γιὰ τὰ πρόβατα. Τὸ χάρισμα τῆς Ἀρχιερωσύνης εἶναι μεγάλο, εἶναι δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πὺν δίνεται στὸν ἄνθρωπο γιὰ νὰ βοηθᾷ τοὺς συνανθρώπους του πρὸς τὴ σωτηρία. Καὶ μὴ ἐπέτειος τοῦ μεγάλου αὐτοῦ χαρίσματος δὲν μπορεῖ νὰ ἀγνοεῖ τὴ μεγάλη εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ, καθὼς ἐπίσης δὲν μπορεῖ νὰ μὴν τὸν ἐγνωμονεῖ καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ σκέπτεται ὅτι δὰ δώσει λόγο στὸ φοβερὸ βῆμα τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὸ πῶς τὸ διαφύλαξε καὶ τὸ ἀξιοποίησε.

Καὶ φέτος κλῆρος καὶ λαὸς συναχθήκαμε εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, πολί-

ούχου καὶ προστάτου τῆς πόλεως καὶ τῆς ἐπαρχίας Κοζάνης. Ὁ πανηγυρικὸς Ἀρχιερατικὸς Ἐσπερινὸς ἐψάλη εἰς τὰς 7 μ.μ. τῆς 28^{ης} Ἰουνίου, χοροστατοῦντος τοῦ τιτουλαρίου Ἐπισκόπου Σαλώνων κ.κ. Ἀντωνίου, ὅστις ἐκήρυξε καὶ τὸν Θεῖον λόγον. Τὴν κυριώνυμον ἡμέραν ἐτελέσθη Πανηγυρικὴ Πολυαρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ.κ. Χρυσοστόμου, Κατάρ, τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, κ.κ. Μακαρίου καὶ τοῦ Ποιμενάρχου μας κ.κ. Παύλου, τῆ συμμετοχῆ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, τῶν Ἀρχόντων καὶ τοῦ λαοῦ.

Μετά τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης καὶ εὐχῶν
Ὁ Ἐπίσκοπος καὶ Μητροπολίτης σας
† Ο ΣΕΡΒΙΩΝ ΚΑΙ ΚΟΖΑΝΗΣ ΠΑΥΛΟΣ



ΛΕΙΜΩΝΑΡΙΟΝ



Κωδικὸς ἐντύπου: 6510

Ἰδιοκτήτης-Ἐκδότης

Ι.Μ. Σερβίων καὶ Κοζάνης

Διευθυντής

ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης
Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Παῦλος

Υπεύθυνος σύνταξης

π. Χρήστος Ζαχαράκης

Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ

Ζήσης Μπέλλος
Παναγιώτης Καραγιάννης
Παναγιώτης Βολάκης
π. Μιχαὴλ Κρανιώτης
Θεόφιλος Ἀμπατζίδης
Εὐθυμία Γαβριηλίδου-Καραγιάννη
Κατερίνα Πενιτζή-Ζαχαράκη

Διεύθυνση

«ΛΕΙΜΩΝΑΡΙΟΝ».

Ἱερὰ Μητρόπολις Σερβίων & Κοζάνης
Γκέρτσου 53, 501 00 ΚΟΖΑΝΗ
Τηλ.: 24610 36050, 24610 34949,
FAX: 24610 40026
Internet: www.imsk.gr
e-mail: pchrizach@gmail.com

Δωρεές, χορηγίες, συνδρομές

Ἱερὰ Μητρόπολις Σερβίων & Κοζάνης

ΕΚΤΥΠΩΣΗ

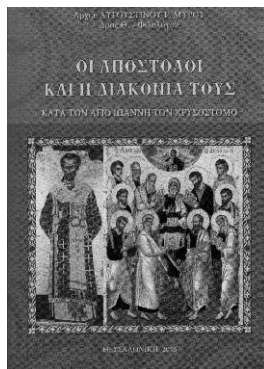
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΜΕΛΙΣΣΑ»

ΑΣΠΡΟΒΑΛΤΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Τηλ.: 23970 23313, Fax: 23970 21754

Ἀρχιμ. Αὐγουστίνου Μύρου,

«Οἱ Ἀπόστολοι καὶ ἡ Διακονία τους κατὰ τὸν ἅγιον Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο».



Μία ἐξαιρετὴ ἐργασία δημοσίευσε ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. Αὐγουστίνος Μύρου, μὲ θέμα τοὺς Ἀποστόλους καὶ τὴ διακονία τους κατὰ τὴ διδασκαλία τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου. «Γιὰ πρώτη φορά παρουσιάζεται εἰδικὴ ἔρευνα καὶ ἐξέταση τοῦ ὄρου “ἀπόστολος” στὸ συνολικὸ ἔργο τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἔχουμε καθαρὴ καὶ ὠλοκληρωμένη εἰκόνα τῆς σχετικῆς διδασκαλίας τοῦ ἁγίου πατρός. Ἐπίσης, γιὰ πρώτη φορά καταδεικνύεται μὴ ἐρμηνευτικὴ μέθοδος τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου, μὲ τὴν ὁποία ἐναρμονίζει πολλές καὶ ποικίλες ἀντιθέσεις τῆς πνευματικῆς ζωῆς - ἡ μέθοδος τῶν διακρίσεων καὶ τῶν συνθέσεων - ὅπως τὴν χαρακτηρίζει ὁ συγγραφέας, ἡ ὁποία ἐξηγεῖ πῶς στή συνεργασία Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου διατηρεῖται ἡ θεϊκὴ αὐθεντία χωρὶς νὰ καταστρέφεται ἡ ἀνθρωπίνη ἐλευθερία. Ἡ μέθοδος αὐτὴ φέρει κατ’ ἐξοχὴν τὴ σφραγίδα τῆς Ὁρθόδοξης καὶ ἐκκλησιαστικῆς νοοτροπίας, ὥστε νὰ μπορῆ νὰ θεωρηθῆ ἐξαιρετὸ ἐπίτευγμα ἡ ἀνακάλυψή της. Σπουδαῖο πλεονέκτημα τῆς ἐργασίας ἀποτελεῖ ἡ σωστὴ καὶ ρέουσα γλῶσσα τοῦ κειμένου, ἡ ὁποία καθιστᾷ εὐχάριστη τὴν ἀνάγνωση καὶ κατανοητὴ τὴ μελέτη της. ...Ἡ διατριβὴ τιμᾷ τὰ θεολογικὰ γράμματα». (Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν εἰσηγητικὴ ἔκθεση τῆς τριμελοῦς Ἐπιτροπῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ.)

Μία ιστορία για τὸν **ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟ ΚΑΝΟΝΑ**

Ο Θεόδωρος Β' Λάσκαρις, πού διαδέχθηκε τὸν πατέρα του τὸ 1254, δὲν εἶχε τὸ ἀνάστημα τοῦ κυρ-Ἰωάννη (Γ' Βατάτζη). τὸν ξετίναζαν οἱ ἀπρόβλεπτες καὶ βαριάς μορφῆς κρίσεις ἐπιληψίας, τοῦ ἔσπαγαν τὸ ἠθικό, τὸν ἐξέθεταν στὸ στράτευμα καὶ στὸ λαό, τοῦ προξενούσαν ἀνασφάλειες, καχυποψίες, ζήλια καὶ μοχθηρία, κι ὕστερα ξέσπαγε τὴν ὀργή του στὶς πλάτες τῆς ἀριστοκρατίας, γιὰ τὸν περιορισμὸ τῆς ὁποίας εἶχε λάβει δραστικότερα καὶ ἄκρως ἐνοχλητικὰ μέτρα. Ἄλλες φορές πάλι κατέφευγε στὰ βιβλία του καὶ τὴ θεϊκὴ παρηγοριά. «Καταιγὶς με χειμάζει τῶν συμφορῶν, Δέσποινα, καὶ τῶν λυπηρῶν τρικυμῖαι καταποντίζουσι...».



Μαριάννας Κορομηλᾶ*

Βαρὺ τὸ στέμμα σὲ ἀδύνατο σῶμα, προδομένο ἀπὸ τὶς καταραμένες κρίσεις. Φαντάζομαι πὼς ὕστερα ἀπὸ ἓνα γερὸ συμπαράλιασμα θὰ ἔχασε σὲ τέτοιο βαθμὸ τὸν ἔλεγχό του, ὥστε νὰ διατάξει δύο ροπαλοφόρους τῆς φρουρᾶς του νὰ χτυπήσουν ἀνηλεῶς τὸν Γεώργιο Ἀκροπολίτη, ἐξευτελίζοντάς τον μπροστὰ στὴν αὐτοκρατορικὴ συνοδεία. Τὸ θῦμα δὲν ἦταν μόνον ἀνώτερος ἀξιωματοῦχος τῆς αὐλῆς, ἀλλὰ εἶχε διατελέσει ἐπὶ χρόνια παιδαγωγός τοῦ Θεόδωρου, ὁ ὁποῖος ἐπαναλάμβανε συχνὰ πόσα χρωστάει στὸν μεγάλο δάσκαλο. Καὶ νὰ πῶς τοῦ ἀνταπέδωσε τὶς χάρες τῆς παιδείας, ἓνα βράδυ στὸ στρατόπεδο πού εἶχανε στήσει στὴ Βόρεια Θράκη, περιμένοντας νὰ τοὺς παραδώσουν οἱ Βούλγαροι τὴν καστρόπολη Τζέπαινα. Ἦταν 6 Αὐγούστου τοῦ 1256. Ἡ Μεταμόρφωση τοῦ Σωτῆρος. Τὸ περιστατικὸ τὸ διηγεῖται λεπτομερῶς ὁ ἴδιος ὁ Ἀκροπολίτης, στὴ Χρονικὴ Συγγραφή του, ὅπου ἐκθειάζει τὸν ἀντίπαλο τοῦ Λάσκαρι καὶ σφετεριστῆ τοῦ στέμματος Μιχαὴλ Παλαιολόγο. Οὔτε δύο χρόνια δὲν πέρασαν ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἔξαρση τοῦ ἔξαλλου θυμοῦ, ὅταν ὁ βαριὰ

ἄρρωστος αὐτοκράτορας, ἔξαντλημένος καὶ σκελετωμένος, ζήτησε νὰ ἐνδυθεῖ τὸ μοναχικὸ σχῆμα καὶ νὰ ἐξομολογηθεῖ τὰ κρίματά του «σὰν ἄνθρωπος μὲ γενναῖα καὶ μεγαλόψυχη καρδιά» γράφει ὁ Ἀκροπολίτης. «Βλέψον ἰλέω ὀμματί σου, καὶ ἐπίσκεψαι τὴν κάκωσιν ἣν ἔχω· καὶ δεινῶν συμφορῶν καὶ βλάβης καὶ κινδύνων καὶ πειρασμῶν με λύτρωσαι, ἀμετρήτῳ σου ἔλεει...». Λυτρώθηκε τὸν Αὐγούστο τοῦ 1258, στὰ τριάντα ἔξι του χρόνια.

Ὅταν συνειδητοποίησα ὅτι σὲ αὐτὸν τὸν τυραννισμένο τύραννο ὀφείλουμε τὸν Μεγάλον Παρακλητικόν, τὸν ξαναδιάβασα μὲ ιδιαίτερη προσοχή.

«Ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Παρακλητικοῦ Κανόνος εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, Ποίημα τοῦ βασιλέως Θεοδώρου Δούκα τοῦ Λασκάρεως» γράφει ὁ Συνέκδημος. Μὲ συγκινεῖ βαθύτατα ἡ σύνδεση αὐτοῦ τοῦ κορυφαίου ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου μὲ ἓνα συγκεκριμένο καὶ γνωστὸ πρόσωπο. Τοὺς ἀνθρώπους ἀναζητῶ πίσω ἀπὸ τὰ ὀνόματα, τὰ ἀξιώματα, τὰ φλάμπουρα, τὰ τεῖχη, τὰ μνημεῖα, τὰ καλλιτεχνικὰ ἐπιτεύγματα, τὰ κείμενα, τὰ γεγονότα. Ἐκύκλωσαν αἱ τοῦ βίου με ζάλαι, ὥσπερ μέλισσαι κηρίον... Σὲ τὴν ἀγνήν, Σὲ τὴν Παρθένον καὶ ἄσπιλον, μόνην φέρω, τεῖχος ἀπροσμάχητον, καταφυγὴν, σκέπην κραταιάν...». Αὐτὲς οἱ ζάλες, οἱ κακώσεις, οἱ κίνδυνοι καὶ οἱ πειρασμοὶ εὐθύνονται γιὰ τὴ δική μου ὀλόψυχη ἐμπλοκή στὰ τεκταινόμενα τῆς ἱστορίας. Ὁ σπαραγμὸς ἐνὸς τραγικοῦ ἐστεμμένου, πού ἐξομωῖνεται μὲ ἓναν ὁποιοδήποτε πάσχοντα, δημιουργεῖ τοὺς δεσμοὺς μὲ τὸν δικό μου κόσμον, τὸν ἔσω καὶ τὸν ἔξω. Πέρα ἀπὸ ἱστορικὲς μελέτες, ἐπιστημονικὲς ἐρμηνεῖες καὶ ρασοφορεμένες μεγαλοστομίες, κάθε χρόνο, τὸ πρῶτο δεκαπενθήμερον τοῦ Αὐγούστου, ὁ ταπεινὸς δοῦλος τοῦ Θεοῦ ψαλμοδεῖ ἀνάμεσά μας.

* Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς Μαριάννας Κορομηλᾶ, Ἡ Μαρία τῶν Μογγόλων, Ἐκδόσεις Πατάκη, Ἀθήνα, Αὐγούστος 2008, σελ. 40-43.



Η ΑΡΧΑΙΟΛΑΤΡΕΙΑ ΩΣ ΑΤΡΑΠΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ¹

Β'

Ενα νέο φαινόμενο μπαίνει τά τελευταία χρόνια στή ζωή τών Ἑλλήνων: ἡ ἐμφάνιση τῆς ἀρχαιολατρίας ἢ νεοειδωλολατρίας. Βεβαίως, παρόμοια φαινόμενα κατέγραψε ἡ ἱστορία καί στό Βυζάντιο, λίγο πρίν τήν Ἄλωση, στίς μέρες τοῦ Πλήθωνα. Ὅμως ἡ σύγχρονη μορφή τῆς νεοειδωλολατρίας εἶναι ἕνα εἰρωνικό μειδίαμα ἢ ἡ γνώμη ὅτι δέν πρέπει νά ἀσχολεῖται κανεῖς μέ τέτοια πράγματα- ὑπάρχουν σοβαρότερα. Ἡ ἀκόμη βλέπουμε τούς ὀπαδούς τοῦ νεοεποχίτικου αὐτοῦ ρεύματος σάν ἀθεράπευτους νοσταλγούς ἐνός ἐνδόξου παρελθόντος χωρίς ἐπιστροφή.

Μιά τέτοια ἀντιμετώπιση εἶναι ποιμαντικά ἐσφαλμένη καί ἀσφαλῶς δηλώνει ἄγνοια τών νέων δεδομένων, τῆς ἐκτάσεως καί τοῦ μεγέθους τοῦ προβλήματος. Ἀντίθετα ἀπό ὅ,τι νομίζεται, ἡ νεοειδωλολατρεία στίς μέρες μας σαγηνεύει καί θά πλανήση πολλές ψυχές καί μάλιστα νέων ἀνθρώπων, διότι ἡ νεοεποχίτικη αὐτή ἰδεολογία στοχεύει στήν ἐθνική ὑπερηφάνεια.

Τό σύνθημα ὅτι ὅλες οἱ θρη-

σκείες εἶναι καλές, ὁ Θεός εἶναι ἕνας καί ὁ ἴδιος παντοῦ, πού καλλιεργεῖται εὐρύτατα ἀπό τά ρεύματα τῆς Νέας Ἐποχῆς, ἔχει ὀδηγήσει τόν σύγχρονο ἄνθρωπο νά μή μπορεῖ νά διακρίνη εὐκόλα τόν Ἀληθινό Θεό ἀπό τούς ψευδεῖς θεούς- τά

π. Κυριακοῦ Τσουρού, *Δίρος Θεολογίας,*

Γραμματέως τῆς Συννοδικῆς

Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν αἰρέσεων.

εἰδωλα. Ἄλλωστε ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ἀνύψωσε σέ λατρεία τήν θεραπεία τῆς ἐπιστήμης καί τῆς τεχνολογίας καί ἔτσι κατήντησε νά εἶναι στήν πράξη πύο εἰδωλολάτρης ἀπό τούς ἀρχαίους εἰδωλολάτρεις. Εἶναι αὐτό πού ὁ μακαριστός π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος ἐχαράκτηριζε σάν θρησκεία ἐκκοσμίκευσης. Ὅπως σημειώνει σύγχρονος διανοούμενος ὁ ἀστικός πολιτισμός - στή βάση του καταναλωτικός - εἶναι οὐσιαστικά πύο εἰδωλολατρικός ἀπό τήν ἀρχαιοελληνική πολυθεϊκά. Ὁ ἴδιος συμπληρώνει ὅτι ἡ προσπάθεια (τῆς ἐπαναβιώσεως τῆς εἰδωλολατρίας) ἀποκτᾶ ἰδιαίτερη σημασία, ἀφοῦ ἐμφανίζεται συνυφασμένη μέ τό αἶτημα ἀνεύρεσης ἢ

βίωσης τῆς γνήσιας Ἑλληνικότητας. Συγκεκριμένα ἡ εἰδωλολατρεία θεωρεῖται τό πλέον ἑναρμονισμένο μέ τόν Ἑλληνισμό θρησκευτικό σύστημα (Β. Μπακούρου, Θά μπορούσε νά ἀναβίωση σήμερα ἡ ἀρχαία Ἑλληνική θρησκεία; Τρίτο Μάτι, Ὀκτώβριος 1997, σέλ. 22).

Στήν προσπάθεια ὅμως αὐτή τῆς Ἑλληνικῆς νεοειδωλολατρίας γιά τήν δῆθεν ἀνεύρεση τῆς Ἑλληνικῆς γνησιότητας διαπιστώνεται τό ἐξῆς παράδοξο: γίνεται ἕνα τεράστιο ἱστορικό ἄλμα ἀπό τήν ἀρχαιοελληνική πραγματικότητα στήν σύγχρονη ἐποχή καί ἀποσιωπᾶται ἢ παραβλέπεται, ἐκ μέρους τῶν νεοειδωλολατρῶν, ἢ ἀπορρίπτεται μετά βδελυγμίας ἢ χιλιετῆς Βυζαντινῆ περιόδου. Καί τίθεται τό ἐρώτημα: Γιατί αὐτή ἡ προκατειλημμένη, ἀντιἱστορική, ἀντιεπιστημονική, καί κατά βάθος ἀνθελληνική συμπεριφορά; Μήπως ἡ Βυζαντινῆ περίοδος δέν εἶναι βασικό καί μάλιστα μακρόχρονο τμήμα τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους; Μήπως οἱ Βυζαντινοί μας πρόγονοι τῆς Ἁγία-Σοφίας καί τῆς Ἀλώσεως, τῶν Κομνηνῶν καί τῶν

¹ Πηγή: περ. Διάλογος, τ. 13-19

Παλαιολόγων δέν ἦσαν Ἕλληνες; Μήπως ἄραγε συμπλέομε μέ τίς κατά καιρούς ἐμφανιζόμενες παρόμοιες ξένες, ἀνθελληνικές καί αὐθαίρετες τοποθετήσεις; Μήπως οἱ Βυζαντινοί Ἕλληνες, μέσα στά πλαίσια τῶν πολιτισμικῶν ἀνακατατάξεων, μιάς ὁλόκληρης χιλιετίας δέν εἶχαν τό δικαίωμα ἐπιλογῆς στό θρήσκευμα, ἀποποιούμενοι τούς μύθους τῆς εἰδωλολατρίας; Ἡ μήπως ἡ ἀρχαιοελληνική θρησκεία, τήν ὁποία δῆθεν ἐπαναβιώνουν οἱ νεοειδωλολάτρες, ἦταν ἀμυγῶς ἑλληνική καί γηγενής, ἀπηλλαγμένη συγκριτιστικῶν διεργασιῶν μεταξύ τῆς ἑλληνικῆς εἰδωλολατρίας καί τῶν λοιπῶν θρησκευτικῶν μορφῶν τῆς ἀνατολικῆς Μεσογείου, τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καί τῶν κατακτήσεων τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου; Περίεργο κι ὅμως ἀληθινό: οἱ νεοειδωλολάτρες συμπατριῶτες μας μέ ἓνα παράλογο ἄλλα ἀναζητοῦν μόνον τούς παπποῦδες τους καί ἀρνοῦνται τούς πατέρες τους;

Μεταξύ τῶν πολλῶν δημοσιευμάτων στό θέμα αὐτό περιορίζομαι στά ὅσα γράφει σέ κύριο ἄρθρο τοῦ περιοδικοῦ Δαυλός ὁ ἰδιοκτήτης του: ἐδῶ καί 17 περίπου αἰῶνες ὁ Ἕλληνισμός δέν ἔδωσε τίποτε πού νά γίνη παγκόσμιο καί πανανθρώπινο..., ἀντίθετα, ὑπῆρξε μιά δισχιλιετής νόθευση, ἀλλοίωση καί ἐκτροπή τοῦ Ἕλληνισμοῦ, ἡ ἱστορική ἀφαίρα του... (Δαυλός, τ. 15 4, Ὀκτώβριος 1994). Στό Βυζάντιο, κατ' αὐτόν, τά πολιτικά καί ἰδεολογικά του στοιχεία μέχρι λίγο πρό τῆς Ἀλώσεως ἦταν κατά τό πλεῖστον ὄχι ἀπλῶς ξένα πρός κάθε Ἕλληνικό, ἀλλά καί ἀποδεδειγμένα ἐπαιξαν τόν ρόλο τοῦ ἱστορικοῦ ἐξολοθρευτῆ καί διακόπτη τῆς τυπικῆς ἑλληνικῆς συνέχειας (Δαυλός, τ. 135, Μάρτιος 1993). Αὐτά γράφει ὁ Δαυλός παραθεωρώντας ὁλόκληρη τήν Ἕλληνική γραμματολογία καί τόν ἑλληνόψυχο πολιτισμό τῆς μακρῆς Βυζαντινῆς περιόδου.

Καί ὅμως, τά ἔθνη ἐπιβιώνουν διαχρονικά. Καί ἡ ἑλληνικότητα τοῦ Ἔθνους μας, ἔτσι ὅπως προβάλλεται στά πλαίσια τῆς νεοειδωλολατρικῆς ἀναβιώσεως εἶναι ἀσφαλῶς ἀκρωτηριασμένη ἀπό ἓνα σημαντικό τμήμα της, ἀφοῦ ἐξοστρακίζεται ἀπ' αὐτή ὁ Βυζαντινός πολιτισμός, πού εἶναι γέννημα δικό της. Ἡ πορεία τοῦ Ἕλληνικοῦ Ἔθνους περνᾷ ἱστορικά καί ὑποχρεωτικά μέσα ἀπό τό Βυζάντιο.

Εἶναι δέ ἀπορίας ἄξιο ὅτι σ' αὐτή τήν προσπάθεια συμπλέουν οἱ Ἕλληνες νεοειδωλολά-

τρες μέ τούς δυτικούς στοχαστές, οἱ ὁποιοί πρῶτοι τόνισαν ὡς ἀναγκαιότητα γιά τήν δῆθεν ἐπανασύνδεση τῶν νεοελλήνων μέ τήν Ἀρχαιότητα τήν ἀποτίναξη τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας καί τήν ἐγκόλπωση τῆς εἰδωλολατρίας (π.χ. Charles de Mouy) (Β. Μπακούρου, ἔθν. ἄνωτ. Σέλ. 22).

Εἶναι φανερό ὅτι ὁ κύριος λόγος αὐτοῦ τοῦ βιασμοῦ τῆς ἱστορίας εἶναι ἡ προσπάθεια νά ἀποξενωθῆ ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανισμός ἀπό τά κύρια ἐρείσματά του, δηλαδή κατόρθωσε τό θαῦμα τῆς ἐναρμονίσεως τῆς Χριστιανικῆς Ἀλήθειας καί τῆς Ἕλληνικῆς γλώσσας καί σοφίας διά τῶν Ἑλλήνων Πατέρων τῆς Βυζαντινῆς περιόδου. Γι' αὐτό θά μπορούσαμε νά πούμε ὅτι ἡ προσπάθεια τῶν Ἑλλήνων νεοειδωλολατρῶν εἶναι ἀντιστοιχική καί προκρουστική, ἐξωπραγματική καί ἄκρως οὐτοπική, ἀφοῦ μάλιστα ἐπιδιώκει νά ἐπιβληθῆ στό λαό σάν μορφολογικό κατασκευάσμα λογίων παγανιστῶν καί δέν ἔχει ἐρείσματα στά βιώματα, ὄχι μόνο τοῦ Ἕλληνικοῦ λαοῦ, ἀλλά καί τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ γενικώτερα πού θεμελιώνονται στήν Χριστιανική ἀντίληψη περί Θεοῦ καί κόσμου.

Παρ' ὅλα ταῦτα, ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νά δεῖ τήν ἀναβίωση αὐτή σάν πηγὴ συγχύσεως καί νά λάβη τά μέτρα πού ἀπαιτοῦνται γιά τήν σωστή καί ἐγκαιρὴ ἐνημέρωση καί τήν περιφρούρηση τοῦ Ὁρθοδόξου Πληρώματος. Ἐξ ἄλλου, πολλά προβλήματα, ὅμοια μ' ἐκεῖνα πού παρουσιάζονται μέ τήν δραστηριότητα ὄλων τῶν παραθρησκευτικῶν ρευμάτων τῆς Νέας Ἐποχῆς, μπορούν νά δημιουργηθοῦν ἀπό τήν ἀναβίωση τοῦ νεοειδωλολατρικοῦ φαινομένου. Καί μεταξύ αὐτῶν εἶναι ἀσφαλῶς ἡ συνοχή τῆς ἑλληνικῆς οἰκογενείας καί τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, οἱ βάσεις τῆς ἑλληνικῆς παιδείας καί τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ.

Ἀπό τήν μελέτη τῶν κειμένων τῶν νεοειδωλολατρῶν καί τίς ἐμφανίσεις νεοειδωλολατρῶν ἀρχαιολατρῶν, πού ὄλο καί πληθαίνουν σέ περιοδικά, ἐφημερίδες, σεμινάρια, ραδιοφωνικούς καί τηλεοπτικούς σταθμούς, ὁμιλίες ἢ πολιτιστικές ἐκδηλώσεις ἐξάγεται ἀβίαστα ἡ διαπίστωση ὅτι ἐπιδιώκεται ἡ ἀνατροπὴ τῶν θεμελιωδῶν βάσεων καί τῶν ἠθικῶν ἀξιών, πάνω στίς ὁποῖες ἐδράζεται ἡ κοινωνικὴ συνοχή καί ἡ πολιτιστικὴ πρόοδος, ὁ Ἕλληνισμός καί Ἐυρωπαϊκός πολιτισμός γενικώτερα. Ὁ Νόμος

της Αγάπης πού γιά τούς Χριστιανούς είναι ή πεμπουσία της ζωής και της ανθρώπινης συμπεριφοράς, υποβαθμίζεται από τούς νεοειδωλολάτρες και στην θέση της κηρύσσεται ή Δίκη (δικαιοσύνη- υπό ποία άραγε έννοια). Ο Έβραιο-οχριστιανισμός, δηλώνει εκπρόσωπος της νεοειδωλολατρίας, έχει σαν πρώτιστο ιδανικό του την Αγάπη, κι όταν λέμε Αγάπη έννοούμε ένα συναίσθημα πού δέν έχει Μέτρο, ούτε Λογική, είναι δηλαδή Άμετρο και Άλογο, ένω έμεις αντίθέτως είχαμε την Δίκη (δικαιοσύνη) σαν πρώτιστο ιδανικό μας (ΜΕΕ, Διπετές, τ.4, σέλ. 26-27).

Ακόμη, ή περί καλού και κακού γενικά αντί-χριστιανική αντίληψη των ρευμάτων αυτών, δηλαδή ή καθαρά νεοεποχίτικη διδασκαλία ότι δέν υπάρχει διαφορά-διάκριση μεταξύ καλού και κακού, μπορεί νά προκαλέση συγχύσεις, ούσιώδεις κοινωνικές αλλαγές ή και κοινωνικές συγκρούσεις. Η αντίστροφη αυτή ήθική έκτός από τά κείμενά τους, διαφαίνεται και στον έλευθεριάζοντα τρόπο συμπεριφοράς κατά τίς φυσιολατρικές ή άλλες νεοπαγανιστικές λατρευτικές εκδηλώσεις τους. Περαιτέρω, ή συγκριτιστική προσπάθεια, όπου αυτή υπάρχει, στην ανάμειξη ειδωλολατρικών και χριστιανικών παραδόσεων και έθιμων (π.χ. αναστενάγια, θυσίες ζώων-ταύρων, ή άλλοι τρόποι εκχύσεως αίματος) ή ή συμβολική και μυστική τάχα έρμηνεία χριστιανικών διδασκαλιών και μυστηριακών λατρευτικών πράξεων, μπορούν νά προκαλέσουν άλλοίωση του Όρθόδοξου φρονήματος και νόθευση της Χριστιανικής Αλήθειας μέ δεισιδαιμονίες και ποικίλα μυθεύματα.

Η θέση μας αυτή θά δεχθή βεβαίως σφοδρή επίθεση, καθόσον ό σύγχρονος Έλληνας σέ άνησυχητικό βαθμό έχει μάθει νά θεωρή καλό ό,τι του άρέσει σύμφωνα μέ την νεοεποχίτικη αντίληψη.

Γιά όλους αυτούς τούς λόγους ή προσπάθεια γιά την έπιστροφή στην παλιά εκείνη πλάνη της ειδωλολατρίας πρέπει νά έκληφθή ως όπισθοχώρηση σέ πρωτόγονες μορφές πολυθείας και πνευματικής άγνοιας. Γιά νά χρησιμοποιήσω, ανάλογα προσαρμοσμένους, τούς λόγους του Άπ. Πέτρου: «Έάν, άφού απέφυγαν τά μιάσματα του κόσμου διά της έπγνώσεως του Κυρίου και Σωτήρος Ίησού Χριστού, πάλιν έμπλέκονται εις αυτά και νικώνται, τότε τά τε-

λευταία των έχουν γίνει χειρότερα από τά πρώτα. Θα ήτο καλύτερον γι' αυτούς νά μήν είχαν γνωρίσει τον δρόμον της δικαιοσύνης παρά, άφού τον ένγνώρισαν, νά στρέψουν τά νάτα προς την άγίαν έντολήν, πού τούς παραδόθηκε. Εις αυτούς εφαρμόζεται ή άληθινή παροιμία: Σκύλος πού έπέστρεψε εις τό δικό του ξερασμα και χοίρος, μετά τό λούσιμο, κυλίεται πάλιν στό βούρκο» (Β- Πέτρο. β- 20-22).

Ο σπερματικός λόγος του Θεού μέ σαφήνεια διεμήνυσε στον τιμώμενο ιδιαιτέρως από τούς νεοειδωλολάτρες Ίουλιανό τον παραβάτη, διά του μαντείου των Δελφών: Χαμαί πέσε Δαίδαλος αυλά. Ουκέτι Φοίβος έχει καλύβαν, ου μάντιδα δάφνην, ου παγάν λαλέουσιν. Απέσβετο και λάλον ύδωρ.

Οι Μεγάλοι σοφοί της φυλής μας Σωκράτης, Πλάτων και Άριστοτέλης, υπέδειξαν τον Ένα Θεό και εισήλθαν στον μονόδρομο της μονοθείας. Ασφαλώς έμεις οι νεοέλληνες, όσο και αν είμαστε υπερήφανοι γιά τό ένδοξο και λαμπρό άρχαιοελληνικό παρελθόν μας, δέν θα έπιστρέψουμε στην πρό αυτών σκοτεινή περίοδο της ειδωλολατρίας. Πάσα περαιτέρω, προσπάθεια γιά έπαναβίωση της λατρείας των ειδώλων πρέπει νά έρμηνευθή μόνον ως αυτονόμηση του ανθρώπου από τον Άληθινό Θεό και πάσα προσφορά λατρείας στα είδωλα ως πράξη δαιμονική, καθόσον ά θύει τά έθνη, δαιμονίους θύει και ου Θεώ (Α΄ Κορ. ι- 20).

Ο εκπρόσωπος της Μεγάλης Έθνικής Έκκλησίας των Έλλήνων, σέ συνέντευξη του δηλώνει: Η Μυθολογία και ή Φιλοσοφία δέν είναι τίποτε άλλο παρά αυτή ή πραγματικότητα, κλειδωμένη όμως και μέ τό κλειδί πεταγμένο κάπου στην θάλασσα. Κι έμεις πρέπει ν' αναζητήσουμε αυτό τό κλειδί γιά νά μεταβούμε συνέχεια και στον Ύπερφυσικό (Διπετές, τ.4, σέλ.29).

Βεβαίως, γιά τό κατά πόσον ή Μυθολογία και τό θρησκευτικό της περιεχόμενο, δηλαδή ή πολυθείική ειδωλολατρία, είναι ή πραγματικότητα, ως μάς έπιτραπει νά πούμε ότι αυτό είναι πεποίθηση μόνον των ιδίων των όπαδών της ΜΕΕΕ. Έκείνο όμως πού δέν μπορούν νά άντιληφθούν είναι ότι τό κλειδί είναι πεταγμένο κάπου στη θάλασσα, και ή αναζήτησή του είναι μά μαιιοπονία.



ΝΕΟΠΑΓΑΝΙΣΜΟΣ:



Ένα σύγχρονο πνευματικό, κοινωνικό και έθνικό πρόβλημα

Εύχαριστώ τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη σας, ο οποίος μου έκανε την τιμή να με προσκαλέσει να βρίσκομαι εδώ απόψε μαζί σας για να αναφερθώ σε μία μεγάλη πλάνη, σε ένα τριπρόσωπο πνευματικό, κοινωνικό και έθνικό πρόβλημα. Στόν Νεοπαγανισμό, μία σύγχρονη παγκόσμια γιγαντιαία προσπάθεια αναβίωσης των αρχαίων ξεχασμένων παγανιστικών θρησκευμάτων. Ένα πρόβλημα ιδιαίτερα έντονο στην πατρίδα μας τα τελευταία χρόνια.

Είναι γνωστό πως η δύση του ταραγμένου 20ου αιώνα σήμανε και το τέλος των ιδεολογιών. Γίναμε μάρτυρες ραγδαίων κοσμογονικών αλλαγών και πρωτοφανών ανατρεπτικών καταστάσεων, οι οποίες δέν έχουν προηγούμενο στην ανθρώπινη ιστορία. Κάτω από την τρομερή και πρωτοφανή αυτή άμφισβήτηση, η ανθρωπότητα ζει μία από τις πιο άσφυκτικές πνευματικές άφασίες. Ο κόσμος σήμερα βιώνει τη χειρότερη πνευματική σύγχυση όλων των εποχών. Απόδειξη η ανάδυση νοσηρών, μυστικιστικών και παράλογων θρησκευτικών σχημάτων, προϊόντα του δαι-

δαλώδους πλέγματος της έφιαλτικής «Νέας Έποχης», τα όποια τείνουν να καταλάβουν την παραδοσιακή θρησκευτι-

ΛΑΜΠΡΟΣ Κ. ΣΚΟΝΤΖΟΣ
θεολόγος- καθηγητής

κότητα της ανθρωπότητας.

Ένα τέτοιο θρησκευτικό μόρφωμα, τό όποιο αναδύθηκε τεχνηέντως από τά άραχνιασμένα χρονοντούλαπα της ιστορίας, είναι τό παγκόσμιο φαινόμενο Νεοπαγανισμού, ως προσπάθεια αναβίωσης αρχαίων έγκαταλειμμένων πρωτογόνων θρησκείων και τελετουργιών. Στην πραγματικότητα όμως είναι ένα καινοφανές παραθρησκευτικό φαινόμενο, τό όποιο απλά δανείζεται κάποια στοιχεία των αρχαίων παγανιστικών θρησκείων, τά αναμιγνύει μέ τή σύγχρονη μαγεία και τόν άποκρυφισμό, προκειμένου να έξυπηρετήσει τούς στόχους της «Νέας Έποχης».

Στήν εισήγησή μου θά σās παρουσιάσω τί είναι πραγματικά τό νεοφανές αυτό φαινόμενο και ποιές είναι οι πνευματικές, κοινωνικές και έθνικές έπιπτώσεις από τή παρουσία και τή δράση του. Θέλω να

τονίσω κατηγορηματικά πως ουδεμία πρόθεση έχουμε να προσβάλουμε τήν πίστη του όποιουδήποτε και έν προκειμένου όσων θέλουν να προσβέουν τήν πολυθεία και να ακολουθούν τόν παγανισμό. Ούτε να έγείρουμε τήν παραμικρή έχθρότητα προς αυτούς, τούς όποιους είρήσθω αγαπούμε ως πλανεμένους άδελφούς μας. Άποκλειστικός στόχος μας είναι η ένήμερωση των πιστών αδελφών μας, οι όποιοι πρέπει να γνωρίζουν τήν πλάνη και να φυλάγονται, διότι για μās η άλήθεια είναι συνώνυμη μέ τή σωτηρία μας. Γ' αυτό έχουμε χρέος να ένήμερώνουμε τό πλήρωμα της Έκκλησίας μας και μάλιστα να παρουσιάσουμε τό πρόβλημα ως έχει, άπόλυτα τεκμηριωμένο μέ πραγματικά στοιχεία.

1. Σχέση νεοπαγανισμού και «Νέας Έποχης»

Τό φαινόμενο του Νεοπαγανισμού έχει σαφέστατα νεοεποχίτικη προέλευση και ύφή. Είναι έφεύρεση της Θεοσοφίας, η όποία είναι η μήτρα του άποκρυφισμού της «Νέας Έποχης». Αυτή άνέσυρε από τήν άφάνεια τά αρχαία παγα-

¹ Εισήγηση στόν Ίερό Ναό Αγίου Νικολάου Κοζάνης στις 20-3-2016

νιστικά θρησκευόμενα, τά ὅποια ἐνέταξε στό θεοσοφικό της σύστημα, ὡς δῆθεν «ἀρχαία σοφία», μέ σκεπτικό ὅτι ὅλα τὰ θρησκευόμενα ἔχουν ἀλήθειες καί καμιά θρησκεία δέν ἔχει τήν πλήρη ἀλήθεια, ἀλλά ἡ ἀλήθεια βρίσκεται στή συνένωση ὄλων τῶν θρησκευομένων! Μέσα σ' αὐτό τό πλαίσιο τά ἀρχαία πολυθεϊστικά - παγανιστικά θρησκευόμενα, ἀναβίωσαν καί βρῆκαν τή θέση τους καί τούς ὀπαδούς τους στούς σύγχρονους χρόνους, (βλ. π. Κ. Τσουρού: Ο Νεοπαγανισμός τῆς Νέας Ἐποχῆς, Ἀθήνα 2008, σ.129).

Ὀλόκληρο τό σύστημα τοῦ νεοπαγανιστικοῦ φαινομένου εἶναι βαθύτατα διαποτισμένο ἀπό τίς δοξασίες, τίς πρακτικές καί τίς ἐπιδιώξεις τῆς Θεοσοφίας καί τῆς «Νέας Ἐποχῆς». Οἱ περί θείου, κόσμου, ἀνθρώπου, καλοῦ καί κακοῦ, δυνάμεων τῆς φύσεως, μετενσάρκωση, ἀστρολογία κλπ εἶναι ταυτόσημες δοξασίες, τόσο στή Νέα Ἐποχή, ὅσο καί στόν Νεοπαγανισμό.

Ἄς μελετήσῃ κάποιος λ.χ. τίς δοξασίες τοῦ δρυιδισμοῦ, τῆς Γουίκα καί τοῦ βορειοευρωπαϊκοῦ παγανισμοῦ γιά νά δεῖ ξεκάθαρα τήν διάχυση τοῦ νεοεποχίτικου ἀποκρυφισμοῦ σέ αὐτές. Ἀνάλογες εἶναι οἱ δοξασίες καί στό ὑπόλοιπο παγκόσμιο νεοπαγανιστικό πλέγμα. Τό νεοπαγανιστικό φαινόμενο εἶναι γνήσιο τέκνο τῆς «Νέας Ἐποχῆς», τῆς ὁποίας ἐξυπηρετεῖ προφανέστατα τούς στόχους. Ἦτοι: λειτουργεῖ ὡς ὁ πιό πρόσφορος ἀγωγός τοῦ νεοεποχίτικου ἀποκρυφισμοῦ, μέσω τῶν ἐθνικῶν πα-

ραδόσεων καί μυθολογιῶν. Ἐπί πλέον λειτουργεῖ ὡς «ἐκπορθητικός κριός», ὡς ὁμάδα κρούσεως στό χριστιανικά κράτη, δημιουργώντας ἔριδες, ἐγείροντας ἕναν περίεργο θρησκευτικό ἐθνικισμό, γιά νά χτυπηθεῖ ὁ «διεθνιστικός» κατά τούς νεοπαγανιστές Χριστιανισμός, ὁ ὁποῖος, κατ' αὐτούς, συνθλίβει τίς «γνήσιες αὐτόχθονες ἐθνικές θρησκευτικές παραδόσεις»! Εἶναι στήν οὐσία μιά νέα μορφή ἀντιχριστιανισμοῦ καί μάλιστα ἀπό τίς πλέον σφοδρές πού γνωρίσαμε ὡς τώρα. Ἐπίσης εἶναι πλέον ξεκαθαρισμένο, ὅπως ἤδη ἀναφερθήκαμε, πώς δέν πρόκειται γιά πραγματικές ἀναβιώσεις τῶν ἀρχαίων ξεχασμένων ἐδῶ καί αἰῶνες, παγανιστικῶν θρησκευμάτων, ἀλλά γιά σύγχρονα θρησκευτικά σχήματα τοῦ εὐρύτερου ἀποκρυφιστικοῦ πλέγματος τῆς «Νέας Ἐποχῆς», ὑφασμένα μέ στοιχεῖα τοῦ ἀρχαίου παγανισμοῦ καί τῶν νεοεποχίτικων δοξασιῶν (βλ. Σ. Παπαλεξανδρόπουλου: Ο Νεοπαγανισμός ὡς νέα θρησκεία, πέρ. Σύνταξη, τ. 69, σ.23-24).

2. Σύντομα ἱστορικά στοιχεῖα Ἱστορικά ὁ Νεοπαγανισμός

ἔλκει τίς ρίζες του στίς ἀλλοκοτές θεωρίες τοῦ Πλήθωνα τόν 15ο αἰώνα, τοῦ Μπαῖμε τόν 17ο αἰώνα, τούς ρομαντικούς καί τούς φυσιοκράτες τοῦ 19ου αἰώνα, καί γενικά στό ἀντιχριστιανικό κλίμα τοῦ λεγομένου εὐρωπαϊκοῦ διαφωτισμοῦ. Ἡ Θεοσοφία, ὅπως προαναφέραμε, στά μισά τοῦ 19ου αἰώνα, ἀναβίωσε τόν ἀρχαῖο παγανισμό,

καί ὡς νεοπαγανισμός πιά, ἀπηχεῖ τίς ἀρχές καί τίς δοξασίες της. Στά 1888 ἰδρύθηκε ἀπό τρεῖς ἄγγλους ἀποκρυφιστές στό Λονδίνο ὁ ναός τῆς Ἰσιδος - Οὐρανίας, ὁ πρῶτος καταγεγραμμένος νεοπαγανιστικός ναός. Στίς ἀρχές τοῦ 20ου αἰώνα ἔχουμε τή στροφή πολλῶν εὐρωπαϊκῶν στόν ἀποκρυφισμό καί τό σατανισμό, μέ τήν ἴδρυση τοῦ λεγομένου «Ἐρμητικοῦ Τάγματος Golden Dawn», ὅπου εἶχε θητεύσει ὁ πρωτοπόρος ἄγγλος ἀποκρυφιστής καί ἰδρυτής τοῦ νεοσατανισμοῦ, Ἄλιστερ Κρόουλυ, ὁ ὁποῖος στό νεοσατανιστικό του σύστημα ἀνάμειξε καί πάμπολλα στοιχεῖα τοῦ ἀρχαίου παγανισμοῦ. Οὐσιαστικός ἐμπνευστής καί πρωτεργάτης τοῦ νεοπαγανιστικοῦ φαινομένου ὑπῆρξε ὁ ἐπίσης ἄγγλος ἀποκρυφιστής Τζέραλντ Γκάρντνερ, ὁ ὁποῖος μέ τή βοήθεια, τῆς διαβόητης γηραιᾶς μάγισσας Τσάτερμπουρχ, σύστησε τήν μαγικοπαγανιστική θρησκεία Wicca, ἡ ὁποία εἶναι ἀνάμειξη τῆς μαγείας, τοῦ σατανισμοῦ τοῦ Κρόουλυ, στόν ὁποῖο εἶχε θητεύσει, καί τοῦ παγανιστικοῦ δρυιδισμοῦ. Ἡ ἀποποινικοποίηση τῆς μαγείας στήν Ἀγγλία τό 1954 ἔπαιξε τεράστιο ρόλο στήν ἀνάπτυξη καί τή διάδοση τοῦ νεοπαγανιστικοῦ δρυιδισμοῦ καί τή λατρεία τῆς «Μεγάλης Θεᾶς» τῆς Wicca. Σέ ἐλάχιστο χρόνο ὁ Νεοπαγανισμός διαδόθηκε σέ ὅλη τή Μ. Βρετανία, στήν Εὐρώπη, στήν Ἀμερική καί σέ ὅλο τόν κόσμο. Διάφορες περιθωριακές ὁμάδες, ὅπως τῶν χίπεις, υἱοθέτησαν τόν παγανισμό. Δέ μπορούμε τέλος νά

παραβλέψουμε τό γεγονός, πώς ἡ κατάρρευση τοῦ μαρξισμοῦ, ἐνίσχυσε τό νεοπαγανισμό, ὡς μιά περίεργη μετάγχιση δυναμικοῦ ἀπό τόν ἀθεϊσμό στόν παγανισμό!

Ἰδιαίτερα στίς χῶρες τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης συναντᾶμε ἔντονο τό φαινόμενο τοῦ Νεοπαγανισμοῦ. Οἱ «ἄστεγοι» ἰδεολογικά πρώην μαρξιστές «στεγάστηκαν» στόν Νεοπαγανισμό! Ἄλλωστε, ὅπως θά δοῦμε, τό φαινόμενο τοῦ Νεοπαγανισμοῦ ἔχει τόν ἴδιο μέ τόν μαρξιστικό ἀθεϊσμό,

σφοδρό ἀντιχριστιανικό χαρακτήρα. Οἱ πρώην μαρξιστές συνεχίζουν τόν ἀντιχριστιανικό τους ἀγῶνα μέσω τῶν ὁμάδων τοῦ Νεοπαγανισμοῦ. Αὐτό ἀποδεικνύει καί τό κοινό «ὄπλοστάσιό» τους.

3. Ἡ κατάσταση στήν Ελλάδα

Τά πρώτα σπέρματα τοῦ Νεοπαγανισμοῦ στήν Ελλάδα ἀνάγονται στά μισά τοῦ 19ου αἰώνα, τά ὁποῖα ἔφεραν στήν χώρα μας διανοοῦμενοι ἀπό τήν Εὐρώπη, ἐπηρεασμένοι ἀπό τοὺς

ρομαντικούς, τοὺς κλασικιστές καί βέβαια ἀπό τό ἀντιχριστιανικό εὐρωπαϊκό πνεῦμα (βλ. π. Γ. Μεταλληνοῦ: Ἑλληνισμός Μετέωρος, Ἀθήνα, 1999, σ.13). Τό «ἀρχαιολατρικό» κίνημα ἄρχισε

νά ἀνδρώνεται στά χρόνια του μεσοπολέμου. Ἀλλά ἡ πραγματική ἀνάπτυξή του ἔγινε στά τέλη τοῦ περασμένου αἰώνα (βλ. π. Κ. Τσουρού: Ὁ

Νεοπαγανισμός τῆς Νέας Ἐποχῆς, Ἀθήνα 2008, σ. 20). Στίς ἀρχές τῆς δεκαετίας τοῦ 1980 ἄρχισαν νά κυκλοφοροῦν κάποια περιοδικά μέ



«ἐλληνοκεντρικό» περιεχόμενο. Παράλληλα ἄρχισαν νά ἐμφανίζονται ὀρισμένοι σύλλογοι καί σωματεῖα ἔχοντας σκοπό νά κάνουν γνωστές στοὺς νεοέλληνες τίς ἀξίες τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Ἀποδείχτηκε ὅμως πώς, στίς περισσότερες ὁμάδες, ἀπώτερος καί πραγματικός σκοπός τους εἶναι ἡ ἀναβίωση τῆς ἀρχαιοελληνικῆς θρησκείας καί ἡ καλλιέργεια ἐχθρότητας πρὸς τόν Χριστιανισμό, τοὺς Χριστιανούς καί τήν Ἐκκλησία μας. Ἡ τακτική τους πολλές φορές εἶναι παραπλανητική, διότι ἐμφανίζονται ὡς δῆθεν «φορεῖς μελέτης τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ πολιτισμοῦ», ὡς «σχολές ἐκμάθησης τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς γλώσσας», ὡς «φιλοσοφικά ἐργαστήρια», ὡς «καλλιτεχνικοί ὄμιλοι», ὡς «σωματεῖα φυσιολατρίας καί ἐκδρομῶν», κ.α. Μέσα ὅμως ἀπό τίς δραστηριότητές τους, διαδίδουν τίς δοξασίες τους καί στρατολογοῦν τοὺς ὀπα-

δοὺς τους. Κάποιες ἀπό τίς ὁμάδες αὐτές ζητοῦν ἀπό τήν Πολιτεία νά τοὺς δοθεῖ ἄδεια λειτουργίας εὐκτήριου οἴκου καί ἀναγνώριση θρησκευτικῆς

ὄντοτητας. Κάποιες ἄλλες ἀπαξιοῦν νά ζητήσουν ἀναγνώριση, ἀνεγείρουν ναοὺς σέ ἰδιωτικά οἰκόπεδα καί ἀσκοῦν θρησκευτικές τελετουργίες, διότι θεωροῦν τήν Ἑλληνική Πολιτεία ὡς κατοχή κατὰ τῶν «γνησίων Ἑλλήνων», πού εἶναι μόνον ἐκεῖνοι! Κάποιες ἄλλες τελοῦν ἱεροπραξίες στήν ὑπαιθρο

καί κοντά σέ ἀρχαιολογικούς χώρους. Ἡ πιό γνωστή κατ' ἔτος ἐκδήλωσή τους γίνεται στόν Ὀλυμπο, τά «Προμήθεια», ὅπου τελοῦν ἱεροπραξίες καί ἄλλες ἐκδηλώσεις. Ἄλλες ἱεροπραξίες τους εἶναι τά ἡλιοστάσια καί οἱ ἰσημερίες. Ἀρέσκονται ἐπίσης νά τελοῦν κατ' ἔτος τελετές σέ ἱστορικούς χώρους καί μνημεῖα, ὅπως τίς Θερμοπύλες, τό Μαραθῶνα, τή Σαλαμίνα, καί ἀλλοῦ γιά νά δείξουν ἔτσι, ὅτι δῆθεν τιμοῦν ἐκεῖνοι περισσότερο ἀπό ἐμᾶς τοὺς μή παγανιστές τοὺς ἀρχαίους μας προγόνους καί τήν πατρίδα.

Πρόκειται γιά ἕναν ἄγνωστο, στοὺς πολλούς, κόσμο, ὁ ὁποῖος ζεῖ, κινεῖται καί δρᾷ δίπλα μας, συνήθως παρασκευασμένα, γεμάτος μέ ἕνα ἀνεξήγητο μίσος καί ἐκδικητική μανία, ἐναντίον ὧσων δέν ἀσπαζόμαστε τίς δοξασίες καί τίς πρακτικές του, κυρίως ἐναντίον ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν. Ἴσως κάποιοι ξαφνιαστοῦν,

όταν ακούσουν ότι κινδυνεύει ακόμα και η ζωή τους από τον τυφλό φανατισμό τους, από τον άπιστευτο φονταμενταλισμό που καλλιεργείται σε πολλές από τις νεοπαγανιστικές ομάδες. Σέ αυτό τό έκπεφρασμένο μίσος, τήν έχθρότητα και τήν έκδικητική μανία τους, δηλώνουμε άπερίφραστα ότι άνταποδίδουμε άνεκτικότητα και πραγματική αγάπη, ως πλανημένους άδελφούς μας, ακολουθώντας τήν παράδοση τής Έκκλησίας μας, ή οποία σέβεται και αγαπά τόν πλανημένο και καταπολεμά τήν αίρεση. Αυτό άποδεικνύεται από τήν ως τώρα στάση μας, ότι ούδεμία πράξη άντεκδίκησης συνέβη από μέρος μας! Αυτό είναι και τό πνεύμα αυτής τής είσήγησης.

4. Νεοπαγανισμός και ή πνευματική διάβρωση του λαού μας.

Μιά εις βάθος μελέτη του παγκόσμιου νεοπαγανιστικού φαινομένου, άποδεικνύει, περίτρανα τήν άποκρυφιστική προέλευση και φύση του. Δημιουργήθηκε νά λειτουργήσει και ως ό πιο πρόσφορος δίαιλος του άποκρυφισμού στίς σύγχρονες κοινωνίες. Νά μεταγγίσει στίς σύγχρονες κοινωνίες τόν άποκρυφισμό του αρχαίου παγανισμού και του συγχρόνου κινήματος τής «Νέας Έποχής του Ύδροχόου». Έπαναλαμβάνουμε πώς οι δοξασίες τής «Νέας Έποχής» και του Νεοπαγανισμού είναι ταυτόσημες και ό άποκρυφισμός κοινό σύμπτωμά τους.

Αυτό άποκαλύπτουν ξεκάθαρα τά τελετουργικά των περικοσσοτέρων ομάδων, τά όποια

είναι καθαρά μαγικές τελετουργίες, τίς όποιες τελούν οι αυτόκλητοι ιερείς, όπως οι χοές και οι σπονδές, έπικαλούμενοι τούς δαίμονες (θεοί κατ' αυτούς) τής φύσεως. Οι προσευχές τους στον ήλιο κατά τούς έορτασμούς των ήλιοστασίων και των ίσημεριών. Οι έπικλήσεις στίς ψυχές των

ήρώων. Οι προσευχές και οι έπικλήσεις στή Γή, ή όποια κατ' αυτούς και ιδιαίτερα για τή μαγικοπαγανιστική Γουίκα, είναι ζωντανή ύπαρξη και «θεά»! Οι τελετές καθαρμών μισμάτων και άπαλοιφή του χριστιανικού Βαπτίσματος. Η έκπεφρασμένη πρόθεσή τους για ίδρυση σύγχρονων μαντείων και σύσταση τελετουργικών μαντικής και ό αυτοπροσδιορισμός πολλών νεοπαγανιστών ως μάντεων. Οι δοξασίες τους περί δήθεν «ένεργειακών χώρων» των αρχαίων «ιερών». Οι δοξασίες τους περί άνωτέρων όντων και έξωγήινων. Οι πίστεις τους στα ζώδια, και στήν άστρολογία, στή μετενσάρκωση, στήν εξέλιξη, στήν ειμαρμένη κλπ, είναι μερικά άκόμη στοιχεία που μαρτυρούν τόν άποκρυφιστικό χαρακτήρα του Νεοπαγανισμού, (βλ. π. Κ. Τσουρού: Ο Νεοπαγανισμός τής Νέας Έποχής, Αθήνα 2008, σ.171 και έξής).

Δηλωτική επίσης του άκράου άποκρυφισμού του Νεοπαγανισμού είναι και ή άποψη του για τόν Έωσφόρο, τόν όποιο θεωρούν πολλές ομάδες, ως τόν «άδικημένο θεό», ως τόν «τό λαμπρό νέο που φέρνει τό φώς, τόν όποιο άδίκησε ό ιουδαιοχριστιανικός σκοταδι-

σμός», ως τόν «Πυρφόρο Προμηθέα» κ.α. Πολλές ακόμα ομάδες τόν λατρεύουν και τόν έχουν ως έμβλημα τους. Κατά τήν έορτή των «Προμηθειών» στον Όλυμπο γίνεται τελετουργική άναπαράσταση του έρχομου του πυρφόρου Προμηθέα, ό όποιος, όπως είναι γνωστό, συμβολίζει στον άποκρυφισμό, τόν Έωσφόρο (βλ. http://alfeiospotamos.blogspot.gr/2013/06/blog-post_15.html). Δέν είναι τυχαίο επίσης που οι έορτές τους ταυτίζονται μέ αυτές των άποκρυφιστών, αλλά και αυτών των σατανιστών, όπως είναι ή Μπελτάιν, ή Βαλμπούργειος νύχτα, οι ίσημερίες, και τά ήλιοστάσια.

Καταλαβαίνει λοιπόν ό καθέννας τήν πνευματική διάβρωση που συντελείται, όπως σε όλον τόν κόσμο, και στή χώρα μας. Κάτω από τό μανδύα μιās άρρωστημένης άρχαιολαγνείας και πατριδολαγνείας, σερβίρεται και καλλιεργείται στίς άνυποψίαστες ψυχές, ό πιο σκληρός νεοεποχίτικος άποκρυφισμός, ό όποιος δυστυχώς είναι εύκολοχώνευτος, διότι παρουσιάζεται ως δήθεν μέρος τής άποθεωμένης άρχαιοελληνικής παράδοσης. Δυστυχώς άγνωστος αριθμός άδελφών μας Χριστιανών, πέφτουν θύματα τής «άρχαιολατρίας», άρνούνται δηλαδή τήν σώζουσα πίστη στήν Έκκλησία του Χριστού και προσδέονται μέ φανατισμό στον άποκρυφισμό, μέ άπρόβλεπτες έπιπτώσεις και συνέπειες στήν πνευματική τους πορεία.

5. Νεοπαγανισμός και ή κοινωνική διάβρωση

Ο Νεοπαγανισμός άσκει ισχυρή διαβρωτική και διαλυτική δράση στην κοινωνία. Στή χώρα μας τά διδάγματα του και οι πρακτικές του έχουν δημιουργήσει πρωτόγνωρες διαχωριστικές γραμμές στην ελληνική κοινωνία, μεταξύ «άρχαιολατρών» και όρθόδοξων χριστιανών, τή στιγμή πού ή κοινωνία μας έχει απόλυτη ανάγκη ήρεμίας και σύμπνοιας. Έκτός όλίγων μετριοπαθών ομάδων, οι περισσότερες διακατέχονται από ένα άπιστευτο και άνεξήγητο μίσος κατά ήμων των Χριστιανών.

Ίσως διερωτηθοῦν κάποιοι: στά πλαίσια τής άνεξιθρησκίας τής ελληνικής Πολιτείας και κοινωνίας, δέν έχουν δικαίωμα ύπαρξης όσοι έχουν επιλέξει ως θρησκεία τους τόν Νεοπαγανισμό; Άπαντοῦμε: Φυσικά και έχουν! Μόνο πού δέν είναι εκείνοι τό πρόβλημα για μάς, αλλά έμεις για εκείνους! Δέν είμαστε έμεις πού δέν μπορούμε νά συνυπάρξουμε μέ αυτούς, αλλά εκείνοι, πού δέν μπορούν νά συνυπάρξουν μέ μάς, διότι έχουν καλλιεργήσει έναν ιδιότυπο και περίεργο θρησκευτικό έθνικισμό και μία πρωτοφανή έχθρική συμπεριφορά έναντίον ήμων των Χριστιανών, ώστε νά μήν έχουμε θέση στη νέα ελληνική κοινωνία, πού εκείνοι όραματίζονται. Ζητοῦν οὔτε λίγο οὔτε πολύ νά «τούς αδειάσουμε τή γωνιά», διότι θεωρούμαστε άπ' αυτούς στρατός κατοχής στην Ελλάδα, τήν όποία θεωροῦν «χώρα τους» και μάς προτείνουν, «νά πᾶμε νά ζήσουμε στην πατρίδα μας τό Ίσραήλ» (Ίστ. Άπολλώνια Κίνηση)! Σέ έπίσημη ανακοίνωση

τους διαβάζουμε: «Η πλήρης άπελευθέρωση του πραγματικού Έλληνικού Έθνους είναι μία υπόθεση πού έκκρεμεῖ» (Ίστοσελίδα Υ.Σ.Ε.Ε.). «Σκοπός των Έλλήνων είναι νά άπελευθερωθεί ή Έλλάς από τήν χριστιανική κατοχή». Είμαστε γι' αυτούς «τά μαῦρα πρόβια» και τά «μιάσματα». «Οι δολοφόνοι των Έλλήνων» και «οι νεκροθάφτες του Έλληνισμού». Διαδίδουν πώς «οὔδεμία συνάντηση υπάρχει μεταξύ Έλληνισμού και Χριστιανισμού» και πώς «ή άποκάθαρση τής Ελλάδος από τό χριστιανικό μίasma» είναι ό κύριος στόχος τους (βλ. σχετικά και πέρ. Τρίτο Μάτι, τ.97,σ.28)!

Διαβάζοντας τά κείμενά τους, φρίτουμε από τόν όχετό των ύβρεων, των συκοφαντιών, των ψευδολογιών και των άπειλών έναντίον μας. Συχνά ξεπερνούν τά όρια όχι μόνο τής εύπρέπειας και του πολιτισμοῦ, αλλά και αυτής τής νομιμότητας. Οι ύβρεις τους αρχίζουν από τά ιερά πρόσωπα τής πίστεώς μας και καταλήγουν στους άπίστευτα άπαξιωτικούς χαρακτηρισμούς και τίς πρωτοφανείς άπειλές έναντίον μας. Άκούστε μερικά άντιπροσωπευτικά άπίστευτα παραδείγματα:

Τό Θεό μας άποκαλοῦν «έβραϊο ζηλότυπο τιμωρό Ίεχωβά», «βλοσηρό Θεό», «κακοῦργο Θεό τής έρήμου». Τό Χριστό μας, «Έσταυρωμένο Κτήνος» (Ίστ. Έκκλησία των Έλλήνων στό Θρήσκευμα), «άγράμματο μαραγκό» (Ίστ. Άπολλώνια Κίνηση), «σημτικής καταγωγής δικτατορικό του ούρανοῦ» (Πέρ. Δι-

πετές. 4/93,6) και «βρωμερό πνεῦμα». Τήν Άγία Γραφή ως «πορνογράφημα» και τήν Καινή ως «κάκιστη πλαστογραφία των Έλλήνων». Τήν Παναγία ως «πόρνη Μύριαμ». Τόν άποστολο Παῦλο «σκοταδιστή» και «ψυχοπαθή». Τούς άγίους μας «άποστεωμένα καχεκτικά μοντέλα», «έξ άνατολών ύαινες», «άγια ρεμάλια», «μελανειμονοῦντες» και «κοπρόψυχους» (Μεγαρ. Τύπος, 17-9-95 και 8-10-95), «καθάρματα και δολοφόνους των Έλλήνων» (Ίστ. Έκκλησίας των Έλλήνων στό Θρήσκευμα)! Τήν Έκκλησία μας χαρακτηρίζουν ως «Γιαχβική θεοκρατία» (πέρ. Δαυλός, τ.240/2001), «άδίστακτη πολιτική και οικονομική συντεχνία» (Πέρ. Έλλ. Φλόγα, 1/94,6), «δικτατορευον θρησκευτικό δόγμα» (ιστ. ΥΣΕΕ) «τυραννική έξουσία των παπάδων» (Ίστ. Έκκλησίας των Έλλήνων στό Θρήσκευμα). Τούς Ναούς μας άποκαλοῦν: «άνήθικα κελιά του σκότους», «έκμαυλιστήρια» και «άντρα άκολασίας του ψεύδους και τής είδωλολατρίας», και «πορνεία άκολασίας» (Ίστ. Έκκλησίας των Έλλήνων στό Θρήσκευμα). Τήν χριστιανική διδασκαλία ως «αίσχρολογίες», τίς: «αίσχρότητες» και «τελετές άνθρωποθυσιών». Τό άγιο Βάπτισμα ως πράξη στρατολόγησης των ελληνοπαίδων στον «ψευθοθεό Τζεσουά» (Ίστ. Έκκλησίας των Έλλήνων στό Θρήσκευμα). Τούς κληρικούς μας άποκαλοῦν «έβραϊόδουλους ρασοφόρους», «μαυροφορεμένους πράκτορες του ξένου θεοῦ, του έργοδότη τους» (Διυπετές 32/1999),

«προσκυνημένους τῆς Σιών» (πέρ. Απολλώνιο Φῶς, Ἰανουάριος – Φεβρουάριος 1998, σέλ.36), «έβραιόδουλους παυλιϊστές» (Ἐλευθεροτυπία 26-10-1986), «στυγερούς πρωτογενήτσαρους ρασοφόρους» (Πέρ. Διυπετές. 13/95,15) «ένδεδυμένα στό ράσο έρπετά». Ἀκοῦστε καί κάποια ἀπό τά ἀνατριχιαστικά συνθήματά τους: «Σεβασμός στους ούράνιους γονεῖς. Κατάρα στους ἀπίστους γονεῖς. Σεβασμός στους ιεροφάντες. Κατάρα στους ναζωραίους παπάδες. Σεβασμός στους ἥρωες. Κατάρα στους «ἀγίους» - δολοφόνους. Σεβασμός στους ναούς τῶν θεῶν. Κατάρα στά πορνεία τῶν ναζωραίων. Σεβασμός στους θεούς. Κατάρα στό έσταυρωμένο Κτῆνος». Καί τό πλέον βλάσφημο: «Σέ μίσησαν ναζωραῖε. Τό αἷμα σου λέρωσε τά παπούτσια τους. Τό κορμί σου μόλυνε τήν τροφή τους. Ἡ ψυχή σου βρώμισε τό πνεῦμα τους. Γι' αὐτό σέ σταύρωσαν, γι' αὐτό σέ έφτυσαν. Ἦσουν ἕνα σκουλήκι, ἤσουν ἕνας παιδεραστής, ἕνα κυνικό κάθαρμα. Ὁ θάνατός σου έσωσε τήν ψυχή τους. Δολοφόνησες μικρά παιδιά Ναζωραῖε. Ἔκαψες φιλοσόφους καί ιερεῖς. Κατέστρεψες βιβλία καί ναούς. Γι' αὐτό σέ έγδαραν. Γι' αὐτό σέ κρέμασαν. Γι' αὐτό σέ έκαψαν. Ἔλαβες τόν μισθό τῶν πράξεών σου» (Ἰστ. Ἐκκλησίας τῶν Ἑλλήνων στό Θρήσκευμα)! (Γιά περισσότερα βλέπε π. Κ. Τσουρού: Ὁ Νεοπαγανισμός τῆς Νέας Ἐποχῆς, Ἀθήνα 2008, σ. 444 καί έξῆς).

Διάχυτος εἶναι ἐπίσης στά δημοσιεύματα κάποιων ὁμά-

δων καί ἕνας σκληρός καί ἀκράϊος ρατσισμός. Κάνουν ἀπροκάλυπτα διαχωρισμό ἀνάμεσα στους χριστιανούς καί τούς ὁμοίους τους νεοπαγανιστές. Οὔτε λίγο οὔτε πολύ, δέν θεωροῦν ἐμᾶς τούς χριστιανούς ἀνθρώπους, ἀλλά ἀνθρωποειδή, κτηνανθρώπους, μιάσματα. «Οἱ ναζωραῖοι φονιάδες τῶν λαῶν δέν εἶναι Ἑλληνες, οὔτε ἀνθρωποί, εἶναι ἀνθρωπόμορφα κτήνη». «Ὁ ἀνελέητος ἀγών κατά τῶν ναζωραίων κτηνανθρώπων εἶναι ὁ μόνος δρόμος» (Ἰστ. Ἐκκλησίας τῶν Ἑλλήνων στό Θρήσκευμα). Ἀκόμη θέλουν νά διαρρήξουν καί τούς συγγενικούς δεσμούς. «Ἄν οἱ φυσικοί σου γονεῖς πολεμοῦν ἐνεργά στό πλευρό τοῦ Κτῆνος κατά τῶν θεῶν τότε ὅλοι οἱ οἰκογενειακοί δεσμοί διαρρηγνύονται καί σύ ὁ Ἕλληνας δέν ὀφείλεις κανέναν σεβασμό στους φυσικούς σου γονεῖς ἢ συγγενεῖς» (Ἰστ. Ἐκκλησίας τῶν Ἑλλήνων στό Θρήσκευμα). Πολλές ἀπό τίς ὁμάδες προβαίνουν σέ τελετουργικές πράξεις καθάρσεως ἀπό τό «χριστιανικό μίasma», σέ ἀπόμερες καί δασικές περιοχές. Πολλοί ἔχουν θεσμοθετήσει τελετουργικό ἀποβολῆς τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος. Ἀκοῦστε κάποιες ἀκόμη έξωφρενικές ρατσιστικές ἀρχές τους: «πρέπει νά ἀναγνωρίσουμε ὅτι τό αἷμα τῶν Ἑλλήνων καί τό αἷμα τῶν ναζωραίων δέν εἶναι τό ἴδιο. Ἔνα ἑκατομμύριο ναζωραῖοι δέν ἀξίζουν ὅσο ἕνας Ἕλληνας» (Ἰστ. Ἐκκλησίας τῶν Ἑλλήνων στό Θρήσκευμα) «Οἱ ναζωραῖοι δέν εἶναι ἄξιοι νά μοιρασθοῦν τόν ἑλληνικό τρόπο ζωῆς. Εἶναι ἀκάθαρτοι, εἶναι εἰδωλολά-

τρες, εἶναι ἐγκληματίες» (Ἰστ. Ἐκκλησίας τῶν Ἑλλήνων στό Θρήσκευμα) «οἱ ψυχές τους εἶναι κακές καί ἀκάθαρτες διότι δέν λατρεύουν τούς θεούς» (Ἰστ. Ἐκκλησίας τῶν Ἑλλήνων στό Θρήσκευμα) Καί καταλήγουν μέ τό ἐξῆς ρατσιστικό τους παραλήρημα, τό ὁποῖο ὄχι μόνο δέν ἔχει σχέση μέ τό ἑλληνικό πνεῦμα, ἀλλά ἀπαπέμπει σέ ἄλλες ἐποχές καί ἰδεολογίες, ὀλότελα ξένες πρὸς τόν ἑλληνισμό: «Οἱ ναζωραῖοι ἐπλάσθησαν γιά νά ὑπηρετοῦν. Οἱ θεοί τούς ἔφτιαξαν μέ μορφή ἀνθρώπου γιά νά δοξασθεῖ ἡ Ἑλλάς. Δέν γίνεται νά ἀπαλλαγοῦν ἀπό αὐτή τήν ὑπηρεσία. Τά ζῶα καί οἱ ναζωραῖοι ὑπάρχουν νά ὑπηρετοῦν τούς ἀνθρώπους» (Ἰστ. Ἐκκλησίας τῶν Ἑλλήνων στό Θρήσκευμα). Ὑπό τό πρίσμα αὐτῆς τῆς ἀπαράδεκτης θεώρησης ἐπιτρέπεται κάθε εἴδους ἠθική παρεκτροπή, ἀκοῦστε: «τό νά έξαπατᾶς τούς ναζωραίους εἶναι ἡ ὑψιστή ἀρετή. Τό ὄνομα τῶν θεῶν δέν προσβάλλεται ἂν ἕνας Ἕλληνας έξαπατήσει ἕναν ναζωραῖο» (Ἰστ. Ἐκκλησίας τῶν Ἑλλήνων στό Θρήσκευμα)!

Στίς προθέσεις τους ἔχει ἀναβιώσει ἡ ἀπειλή τῶν πρωτοχριστιανικῶν διωγμῶν. Κάποιοι κάνουν λόγο γιά «διόρθωση τῶν λαθῶν τοῦ Νέρωνα καί τοῦ Διοκλητιανοῦ». Χωρίς νά ὑπολογίζουν ἀνθρώπινα δικαιώματα καί νόμους, έξαπολύουν φοβερές ἀπειλές καί έξαγγελίες φυσικῆς μας ἐξόντωσης. Ἀπειλοῦν καί φοβρίζουν πρωτίστως τήν Ἐκκλησία μας ὅτι «σύντομα θά ὑπάρξει ξεκαθάρισμα λογαριασμῶν» γιά τήν μακραίωνη (ὑποτιθέ-

μενη) «τυραννική δουλεία πού άσκει στον έλληνισμό!» Έπιμένουν να αύτοαποκαλούνται «Έλληνες», μονοπωλώντας την ύψηλή αυτή έννοια και ιδιότητα, άποστερώντας την από έμας τους Χριστιανούς, καθ' ότι δέν μάς θεωρούν Έλληνες και μάς άποκαλούν είρωνικά «ίουδαιοχριστιανούς» και «παραμυθολόγους του άποσυντεθέντος βυζαντινισμού». «παρανοϊκούς όπαδούς του άρρωστημένου σκοταδιστή Σαούλ», «Ψυχοπαθεϊς μονοθειστές», «άνθρωπόμορφη μάζα του Έχωβά» (ιστ. ΥΣΕΕ). Μας άρνοούνται κατηγορηματικά την ιδιότητα του Έλληνα, διότι «γνήσιοι Έλληνες», κατ' αυτούς, δέν μπορούμε να είμαστε έμεϊς οι Χριστιανοί, αλλά μόνον εκείνοι!

Άκούστε κάποιες δημοσιευμένες άπειλές τους για φυσική μας έξόντωση: «Η τιμωρία για συμμετοχή στην έγκληματική μισανθρωπική αίρεση των ναζωραίων ύπανθρώπων είναι θάνατος δια άπαγχονισμού... Μέ την άπαξιωτική δίωξη, προφυλάκιση, σύλληψη και καταδίκη εις θάνατον των ναζωραίων συμμοριτών συντελείται η ικανοποίηση του τρωθέντος περι δικαίου αισθήματος της έλληνικής κοινωνίας» (ιστ. Έκκλησίας των Έλλήνων στο Θρήσκευμα). Σέ άλλο σημείο γράφουν: «Η ώρα της κρίσεως καταφθάνει τρομερή και άμείλικτη. Τά ποτάμια θά γεμίσουν από πτώματα άπίστων. Οί ναζωραίοι κατακτητές θά ύποταχθούν στην έξουσία των θεών και θά πληρώσουν μέ τό αίμα τους τά έγκλήματά τους κατά της ανθρωπότητας» (ιστ. Έκκλησίας των Έλλήνων

στο Θρήσκευμα). Την έγκληματική τους διάθεση την ντύνουν μέ «θεικό θέλημα»: «τό θέλημα των θεών είναι να διεξάγουμε ιερό πόλεμο για να δοξαστεί τό όνομά τους... χέρια και πόδια θά κόβονται... τό αίμα πρέπει να ρεύσει για να δοξαστεί τό όνομα των θεών, και να εισέλθουν οι εύσεβεις (έννοει τους φονιάδες) στά Ήλύσια Πεδία. Άγοράζουμε την θέση μας στα Ήλύσια Πεδία μέ τό αίμα των άπίστων» (ιστ. Έκκλησίας των Έλλήνων στο Θρήσκευμα).

Στήν προσευχή τους παρακαλούν: «Ω θεοί... Κάντε να πνιγούν στο αίμα τους οι αίρετικοί (ναζωραίοι) που άρνοούνται ύπακοή στους νόμους σας. Κάντε τά κορμιά τους να γίνουν τροφή για άγρια θηρία. Άφανίστε την μνήμη τους από προσώπου γής» (ιστ. Έκκλησίας των Έλλήνων στο Θρήσκευμα)!

Όμολογούν ότι στήνουν ήδη για μάς κρεμάλες και λαιμητόμους και τό άνατριχιαστικότερο: έτοιμάζουν αναβίωση των ανθρωποθυσιών, τίς όποιες δυστυχώς τελούσαν οι πρόγονοί μας είδωλολάτρες τουλάχιστον ως και αυτόν τον 4ο μ. Χ. αιώνα. Άκούστε μία άνακοίνωσή τους: «Τώρα η θεά Άρτεμις, μέσα στην τρομακτική όργή της, θά ζητήσει να θυσιαστούν ανθρωπόμορφα κτήνη (έννοει έμας τους χριστιανούς) ως φαρμακοί, για να έξαγνιστεί η Άθήνα και τό ιερό της» (ιστ. Έκκλησίας των Έλλήνων στο Θρήσκευμα)!

Οί ύβρεις και οι άπειλές, όρισμένων, στρέφονται και κατά αυτού του Κράτους, τό

όποιο βρίζουν μέ χυδαιότητα, ως δήθεν «κράτος κατοχής κατά του Έλληνισμού» ως «θεοκρατικό συρφετό», «θεοκρατική άκρίδα», και πώς «δύο δυνάμεις κυβερνούν πάντα τή χώρα: οι παπάδες και οι παπαντζήδες» (ιστ. ΥΣΕΕ). Δέν τό θεωρούν έλληνικό, αλλά θέτουν έντός εισαγωγικών τή λέξη. Γι' αυτό, όπως ύποστηρίζουν: «Τέτοιο κράτος θά τό καταστρέψουν οι θεοί» (ιστ. Έκκλησίας των Έλλήνων στο Θρήσκευμα). Άκούστε κάποιες άπίστευτα άντεθνικές άνακοινώσεις τους, δημοσιευμένες σε δική τους ιστοσελίδα στο διαδίκτυο: «Άν εισβάλλει κάποιος άλλος έχθρός κατά του ρωμαϊκου ψευτοκρατιδίου των ναζωραίων, οι Έλληνες θά πάρουν τά όπλα κατά των ναζωραίων και θά συμμαχήσουν μέ τους έχθρούς των ναζωραίων» (ιστ. Έκκλησίας των Έλλήνων στο Θρήσκευμα). Άκούστε και την έξής έξωφρενική όμολογία, η όποια, κατά τή γνώμη μας, άγγίζει τά όρια της έσχάτης προδοσίας: «Συνεργαζόμαστε πάνω στον τομέα άλλαγής συνόρων στα Βαλκάνια ... θά άγωνιστούμε στο πλευρό όποιασδήποτε έθνοθηρευτικης κοινότητας θέλει να άποσχιστεί από τό κρατίδιο των χριστιανών κατακτητών». "Ηδη «προχωρή η ίδρυση Έλληνικού κράτους μέσα στη χριστιανία» (ιστ. Έκκλησίας των Έλλήνων στο Θρήσκευμα).

Παρ' όλο τό ύβρεολόγιο και τίς άπειλές κατά της έλληνικής Πολιτείας έμφανίζονται μέ ένα «χονδρό» πακέτο δυναμικών διεκδικήσεων. Άπαιτούν έμφαντικά να άναγνωρισθεί

ή θρησκεία τους καί νά ἐπισημοποιηθῶν οἱ τελετές τους. Κάποιοι ἀκραῖοι θεωροῦν τήν ἀναγνώριση τῆς ἀρχαίας θρησκείας αὐτοδίκαιη καί χαρακτηρίζουν ὡς ἀτιμία νά ζητοῦν τήν ἀναγνώρισή της ἀπό χριστιανούς κυβερνήτες! Ζητοῦν ἐπίμονα νά τούς ἀποδοθῶν οἱ ἀρχαιολογικοί χῶροι, προκειμένου νά τούς μεταβάλουν σέ χώρους τελετουργιῶν, ἀκόμα καί αὐτή ἡ Ἀκρόπολη τῶν Ἀθηνῶν.

Κάθε τί τό χριστιανικό τοὺς ἐρεθίζει ἐπικίνδυνα καί θέλουν νά τό ἐξαφανίσουν. Ἀπαιτοῦν κατεδάφιση τῶν χριστιανικῶν ναῶν σέ ἀπόσταση πεντακοσίων μέτρων ἀπό τά ἐρείπια τῶν ἀρχαιοελληνικῶν ἱερῶν. Ἐπιδιώκουν ἀλλαγὴ τοῦ συστήματος χρονολόγησής, ἐπειδή τό ἰσχύον ἔχει ὡς βάση τό ἔτος γέννησής τοῦ Χριστοῦ. Ἦδη κάποιοι χρονολογοῦν ἀπὸ τήν πρώτη Ὀλυμπιάδα ἢ ἀπὸ τή γέννηση τοῦ Ἀπολλωνίου Τυανέως! Ζητοῦν ἐπίσης ἀλλαγὴ ὀνομασίας τῶν μηνῶν. Ζητοῦν τό χωρισμό Κράτους καί Ἐκκλησίας, κατάσχεση τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας καί διὰ τῶν ἐσόδων ἀπὸ αὐτή, ἀνέγερση τῶν «ιερῶν» τους, κατάργηση τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν στά σχολεῖα καί τήν ἀντικατάστασή του μέ τήν κατήχηση τῆς «πατρῴας θρησκείας», ἀπαγόρευση τῶν κρατικῶν λειτουργιῶν νά συμμετέχουν σέ θρησκευτικές τελετές τῆς Ἐκκλησίας, διακοπὴ μισθοδοσίας τοῦ ὀρθοδόξου κλήρου ἀπὸ τό κράτος καί ἄλλα πολλά. Ἀπαρνοῦνται μέ βδελυγμία τό ἅγιο βάπτισμά τους, ὅπως ἀναφέραμε καί ἀλλάζουν τὰ χριστιανικά ὀνόματά τους μέ ἀρχαιοελληνικά. Δέν θέλουν νά τούς θυμίζει τίποτε χριστιανικό. Τέλος θέλουν νά ζητήσῃ ἡ Ἐκκλησία δημόσια συγγνώμη γιά τὰ δῆθεν «ἀνείπωτα ἐγκλήματατά της» κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ!

Τό Βυζάντιο εἶναι γι' αὐτούς «ἡ πιό σκοτεινὴ καί ἐφιαλτικὴ περίοδος τῆς ἱστορίας», μὴ ἀναγνωρίζοντάς του κανενὸς εἶδους πολιτισμικοῦ ἐπιτεύγματος. Ἀρνοῦνται νά ἀποδεχτοῦν τήν βυζαντινὴ ἐποχὴ ὡς μέρος τῆς ἐθνικῆς μας ἱστορίας καί κάνουν λόγο γιά «βυζαντινὰ κτήνη», τὰ ὁποῖα «κατάσφαξαν τοὺς Ἕλληνες καί ἐξαφάνισαν τὸν ἑλληνικὸ πολιτισμό».

Μεταχειρίζονται κάθε πρόσφορο μέσο, προκειμένου νά κατασκευοφαντήσουν τὸν Χριστιανισμό. Διαστρεβλώνουν βάνουσα τήν ἱστορία, φτάνοντας σέ φαιδρὲς ἀκρότητες. Κατασκευάζουν ἀνύπαρκτα ἱστορικά γεγονότα. Ἀνασύρουν ἀπὸ τὰ ἀραχιασμένα συρτάρια τήν τετριμμένη καί πεπαιλωμένη ἀντιχριστιανικὴ φιλολογία τοῦ παρελθόντος. Κάνουν φανταστικὲς ὑποθέσεις καί βγάζουν ἀυθαίρετα συμπεράσματα καί ὅ, τι ἄλλο μπορεῖ νά πλήξῃ τό κύρος τῆς Ἐκκλησίας. Συμμαχοῦν μέ ὅλους ἀδιακρίτως, τοὺς χριστιανομάχους, σμίγοντας τίς φωνές τους γιά νά πληγεῖ ὅσο γίνεται περισσότερο ἡ Ἐκκλησία. Ἀλλὰ καί οἱ χριστιανομάχοι γίνονται τιμητές καί ὑπερασπιστές τους. Ὡς καί οἱ ἄθεοι δηλώνουν τὴ συμπάθειά τους καί συμπαρίστανται στοὺς νεοπαγανιστές. Ἀπόδειξη ὅτι ὅλοι οἱ χριστιανομάχοι

εἶναι συγκοινωνοῦντα δοχεῖα καί σύμμαχοι στὸν πόλεμο κατὰ τῆς Ἐκκλησίας μας. Δυστυχῶς ἄκοντες ἐκόντες, γίνονται συμπαραστάτες τους καί διάφοροι παράγοντες τῆς πολιτείας, οἱ ὁποῖοι παρασύρονται σέ συγκαλυμμένες συχνὰ ἐκδηλώσεις τους. Ἐπίσης πολλοὶ ἐπώνυμοι τῆς τέχνης (μουσικοὶ, ἠθοποιοί, καλλιτέχνες, συγγραφεῖς, κλπ) ἔχουν ἐνταχθεῖ στὶς τάξεις τους καί γίνονται «κράχτες» τῶν δοξασιῶν καί τῶν ἐπιδιώξεων τους.

Στόχος τοῦ Νεοπαγανισμοῦ εἶναι καί ἡ νεολαία μας. Τό μικρόβιο αὐτῆς τῆς πλάνης εἰσέβαλε δυναμικὰ σέ ὅλες τίς βαθμίδες τῆς ἐκπαίδευσης. Πάμπολλοι ἐκπαιδευτικοὶ ἔχουν ἀσπασθεῖ τὴν «ἀρχαιολατρία», τὴν ὁποία προωθοῦν στοὺς ἀνυποψίαστους μαθητές.

Ὁ ἑλληνικὸς Νεοπαγανισμὸς χαρακτηρίζεται ὡς ὁ πιό εὐρωστος κορμὸς τοῦ διεθνοῦς Νεοπαγανισμοῦ, διότι ἐκμεταλλεῖται τεχνηέντως τό ἀρχαιοελληνικὸ κλέος τῶν προγόνων μας, τό ὁποῖο συνδέει μέ τὴν ἀρχαιοελληνικὴ θρησκεία. Διαδίδεται ἀπὸ τοὺς ἡγήτορες τοῦ Νεοπαγανισμοῦ μέ στόμφο ὅτι ὁ ἀρχαιοελληνικὸς πολιτισμὸς ὀφείλεται ἀποκλειστικὰ στὴν θρησκεία τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Τίποτε δέν εἶναι ἀνακριβέστερο αὐτοῦ. Ὅποιοι καί ὅσοι ἀναγκαστήκαμε, λόγω τοῦ προβλήματος, νά μελετήσουμε τὰ ἀρχαῖα θρησκευτά, τόσο τῶν προγόνων μας ὅσο καί τῶν ἄλλων ἀρχαίων λαῶν, μείναμε ἐμβρόντητοι ἀπὸ τὰ στοιχεῖα ποὺ συναντήσαμε. Δέν πρόκειται βεβαίως γιά «ἀθῶες»

καί ἐν πολλοῖς εἰδυλλιακές ιστοριοῦλες, πού μαθαίναμε στά σχολεῖα μας, ἀλλά γιά πραγματικές δαιμονικές καταστάσεις. Δέν ἔχουμε βεβαίως πρόθεση νά μεμφθοῦμε τούς ἀρχαίους γιά τίς θρησκευτικές τους ἐπιλογές, ἀλλά αὐτά γράφει ἡ ἱστορία, αὐτά γράφουν οἱ ἀρχαῖοι στά συγγράμματά τους, αὐτά περιλαμβάνουν οἱ μυθολογίες καί τά θρησκευτικά κείμενα τῆς ἀρχαιότητας. Οἱ διάφοροι «θεοί», ὄχι μόνο «θεοί» δέ μπορούσαν νά εἶναι, ἀλλά ἀντίθετα, κακοποιά δαιμονικά ὄντα, διότι φέρονταν καί πιστεύονταν, ὅτι διέπρατταν τίς χεῖριστες κακουργίες (φόνους, βιασμούς, κτηνοβασίες, αἰμομιξίες, πορνείες, μοιχεῖες, πράξεις θηριωδίας, γενοκτονίες, ἀπάτες, κλοπές, κλπ.), (βλ. ἔργα τοῦ Ἀπολλοδώρου (180-110 π. Χ.), κ. α.). Οἱ «θεοί» τῶν ἀρχαίων ἦταν τά χεῖριστα πρότυπα πρὸς ἀποφυγὴν. Οἱ ἄνθρωποι γιά νά εἶναι καλοί, τίμιοι, ἠθικοί, πιστοί σύζυγοι, πράοι, ἐπιεικεῖς, εἰρηνικοί, κλπ, ἔπρεπε νά μὴν μιμοῦνται τούς «θεοὺς» τους, ὥστε «οὐδέποτε δέ ἐν Ἑλλάδι ὁ ἄνθρωπος ἐσκέφθη νά ρυθμίση τὴν διαγωγὴν αὐτοῦ κατὰ τὰ θεῖα ὑποδείγματα» (P. Decharme, Μυθολογία τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, τόμ. Α', σέλ.41)! Οἱ μεγάλες θηριωδίες στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα γινόταν στό ὄνομα τῶν «θεῶν», π. χ. τρωικός πόλεμος, «ἱεροὶ πόλεμοι» (595-332), μεσσηνιακοὶ πόλεμοι, πελοποννησιακός πόλεμος, κ.α. Ἀναφέρουμε ὡς κλασικὸ παράδειγμα τὴν γενοκτονία τῶν Μηλίων ἀπὸ τούς Ἀθηναίους τοῦ 416 π. Χ., οἱ ὁποῖοι στήριξαν τὴν

ἀνείπωτη καί φρικώδη κακουργία τους στὴν μίμηση καί τὴν εὐνοια τῶν «θεῶν» (Θούκ. Ἰστ. Ἐ' Βιβλ., 105)! Σύγχρονος ἐπίσκοπος ἔγραψε πὼς «ἐάν ἐπρόκειτο οἱ θεοὶ αὐτοὶ νά εἰσαχθοῦν εἰς δίκην καί νά δικασθοῦν συμφώνως πρὸς τὸν ἰσχύοντα Ποινικὸν Κώδικα, θά κατεδικάζοντο εἰς βαρεῖας ποινὰς διὰ τὰς ἀτιμίας, τὰ αἴσχη καί τὰς ἐγκληματικὰς τῶν πράξεις» (Αὐγ. Καντιώτου: Ἐπιστροφή εἰς τὴν ἀρχαίαν εἰδωλολατρίαν; Ἀθῆναι 1992, σ.77)! Ἄν οἱ σύγχρονοι «ἀρχαιολάτρες» ἀρνοῦνται τὴν «ποιότητα» ἐκείνων τῶν «θεῶν», τότε, προφανῶς, λατρεύουν ἄλλους «θεοὺς», ὄχι τούς ἀρχαίους, κάποιους ἄλλους, δικῆς τους ἐμπνεύσεως, διότι ἐκεῖνοι ἦταν ἐκεῖνοι πού ἦταν καί δέν μπορούμε νά τούς ἐξωραΐσουμε, διότι θά παραχαράξουμε τὴν ἱστορία! Ἄν εἰσηγοῦνται ἄλλους «θεοὺς» στά πολυποίκιλα θρησκευτικὰ τους συστήματα, τότε δέν μπορούν νά μιλοῦν γιά «ἀρχαιοελληνικὴ θρησκευτικὴ κληρονομιά», ἀλλά γιά κάτι ἄλλο, τὸ ὁποῖο ἐκεῖνοι μπορούν νά μᾶς ἐξηγήσουν!

Τὸ εὖρος τῆς δεισιδαιμονίας πού καλλιιεργοῦσαν τὰ μαῦρα, σκοταδιστικὰ καί ἀδίστακτα ἱερατεῖα τῆς ἀρχαιότητος μᾶς ἀφήνουν ἄφωνους. Τὸ ἴδιο καί ἡ πολυποίκιλη ἐκμετάλλευση, ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ, μέχρι καί αὐτὴ τὴ σωματικὴ, ὅπως λ.χ. μὲ τίς χιλιάδες ἱερόδουλες στά λεγόμενα «ἱερά πορνεῖα», τὰ ὁποῖα ἐπέφεραν κολοσσιαῖα κέρδη στοὺς ἱερεῖς αὐτῶν τῶν «ιερῶν». Φθάνει μόνο νά σᾶς ἀναφέρω τὴν περίπτωσι τοῦ λεγομένου δελφικοῦ «ιεροῦ»,

ὅπου τὸ ἀδίστακτο ἐκεῖ ἱερατεῖο ὑπῆρξε ἡ ἀχόρταγη βδέλλα, πού ἀπομυζοῦσε, γιά περισσότερα ἀπὸ χίλια χρόνια, τὸν ἑλληνικὸ λαό, ἀκόμα καί τούς βαρβάρους, χαλκεύοντας ψεύτικους χρησμούς καί τό χειρότερο: συμμαχώντας πάντοτε μὲ τούς ἐχθροὺς τῆς Ἑλλάδος, ὅπως λ. χ. μὲ τούς Πέρσες κατὰ τούς περσικούς πολέμους καί τὴ ρωμαιοκρατία! Ἄν ἡ ἀρχαία θρησκεία ἦταν, ὅπως ἰσχυρίζονται οἱ «ἀρχαιολάτρες», παράγων προόδου καί πολιτισμοῦ, δέν θά τὴν ἀπέρριπταν καί τὴν πολεμοῦσαν ὅλοι σχεδόν οἱ μεγάλοι σοφοὶ καί ἐπιφανεῖς Ἑλληνες. Δέν θά καταδίωκε καί σκότωνε, μέσω τῆς κρατικῆς ἐξουσίας, περισσότερους ἀπὸ 500 σοφοὺς καί ἐπιστήμονες, μόνο στὴν Ἀθήνα, τὸν 5ο π. Χ. αἰώνα. Εἶναι ἴσως τυχαῖο ὅτι ὁ ἀρχαῖος κόσμος ἐξέπνευσε μαζί μὲ τὴ θρησκεία του; Ἡ ἀρχαία θρησκεία ἦταν ἓνα «ξένο σῶμα», ἓνα ἀγίατρευτο «θανατηφόρο νόσημα» στό σῶμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὸ ὁποῖο τὸν δηλητηρίαζε ἀργά καί σταθερά, ὅπως ἔγραψε ὁ ἔθνικός μας ἱστορικός Κ. Παπαρηγόπουλος, καί τὸν ὀδήγησε τελικὰ στό θάνατο. Ὁ μέγιστος τῶν ἱστορικῶν τοῦ 20ου αἰῶνος Ἄρλοντ Τόμπυ ἔγραψε πὼς ἡ ἀρχαιοελληνικὴ θρησκεία συμπαρέσυρε στὸν τάφο τῆς τὸν ἀρχαῖο Ἑλληνισμό, τὸν ὁποῖο κυριολεκτικὰ νεκρανάστησε ὁ Χριστιανισμός, διασώζοντας τὸν πραγματικὸ ἀρχαιοελληνικὸ πολιτισμὸ καί ἀπορρίπτοντας τὰ σαθρά του στοιχεῖα, ὅπως τὰ πολύμορφα καί πολυποίκιλα θρησκευτικὰ του στοιχεῖα, τὰ

ὅποια ἤδη εἶχαν ἀπορρίψει οἱ ἴδιοι οἱ σοφοὶ ἀρχαῖοι Ἑλληνες, αἰῶνες πρῖν!

Γιὰ τὴν χριστιανικὴ μας πίστη τὰ πράγματα εἶναι ξεκαθαρισμένα. Σύμφωνα μέ τὴν Ἁγία Γραφή «πάντες οἱ θεοὶ τῶν ἔθνῶν (εἶναι) δαιμόνια» (Ψάλμ.95,5), τὰ ὅποια σφετερίζονται τὴν λατρεία τοῦ Ἐνός ἀληθινοῦ Θεοῦ. Ἡ λατρεία τῶν παγανιστικῶν «θεοτήτων» εἶναι, κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο, λατρεία δαιμόνων, καθ' ὅτι «ἅ θύει τὰ ἔθνη, δαιμονίοις θύει καὶ οὐ Θεῶ. Οὐ θέλω δέ ὑμᾶς κοινωνοὺς τῶν δαιμονίων γίνεσθαι» (Α' Κορ.10,20). Ἡ ἄρνηση τῶν πρώτων Χριστιανῶν νά προσφέρουν λατρεία καὶ νά θυσιάσουν στοὺς παγανιστικούς «θεοὺς», προτιμώντας τὰ μαρτύρια καὶ τὸ θάνατο, στηρίζονταν στὴν πίστη ὅτι αὐτὴ ἀπευθύνονταν στοὺς κακοποιούς δαίμονες, οἱ ὅποιοι λατρεύονταν στὰ διάφορα θρησκευόμενα ὡς «θεοί». Αὐτὸ μᾶς κάνει καὶ ἐμᾶς νά ἀνησυχοῦμε καὶ νά ἀγωνιζόμεστε, διότι ἡ πίστη πού λανσάρει τὸ σύγχρονο νεοπαγανιστικὸ φαινόμενο, εἶναι στὴν οὐσία, πίστη σέ δαιμονικὲς δυνάμεις καὶ ὅποιος παρασυρθεῖ σέ αὐτὴ τὴν πίστη, ἀρνεῖται οὐσιαστικὰ τὸν ἀληθινὸ Θεό, ἀποβάλλει τὸ Ἅγιο Βάπτισμα, χάνει τὴ δωρεὰ καὶ τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού πῆρε μέ τὸ Ἱερό Μυστήριον τοῦ Χρίσματος, γίνεται λάτρης τῶν δαιμόνων καὶ χάνει ὀριστικὰ τὸ ὑψιστὸ δῶρο τῆς σωτηρίας, ἐκτός καὶ ἂν μετανοήσῃ εἰλικρινά καὶ ἐπανέλθῃ στὴν σώζουσα ἀγκαλιά τῆς Ἐκκλησίας μας!

* * *

Ἀπὸ ὅσα ἀναφέρθηκαν, πρέπει νά συνειδητοποιήσουμε πὼς τὸ φαινόμενο τοῦ Νεοπαγανισμοῦ δέν εἶναι ἀπλὰ μιὰ ιδιότροπη θρησκευτικὴ ἐπιλογή κάποιων ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἓνα σύστημα πλανῶν, μέ προεκτάσεις καὶ ἐπιπτώσεις στὴν πνευματικὴ, κοινωνικὴ καὶ ἐθνικὴ μας ζωὴ καὶ ὑπόσταση. Γι' αὐτὸ ἀπαιτεῖται ἡρεμὴ καὶ πολιτισμένη ἀντίδραση ἀπὸ ὅλους μας, ἦτοι: Νά κλείσουμε ἐρμητικὰ τὰ ἀφτιά μας στὶς κακὴς σειρήνες τῶν διδαγμάτων του, οἱ ὅποιοι ἔχουν ὡς στόχο νά μᾶς ἀποκόψουν ἀπὸ τὴν ἁγιαστικὴ χάρη τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ νά μᾶς ἀποστερήσουν τὴ σωτηρία. Νά πάψουμε νά πιστεύουμε, ὅτι δῆθεν οἱ αὐτόκλητοι «ἀρχαιολάτρες» ἀγωνίζονται γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν ἑλληνικὸ πολιτισμό, ἀλλὰ, νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι πασχίζουν, μέσω τῆς «ἐπανελληνίσης», γιὰ τὴν ἀναβίωση τῆς παγανιστικῆς θρησκείας τῶν ἀρχαίων προγόνων μας καὶ τὴν ἐδραίωση τοῦ νεοεποχίτικου ἀποκρυφισμοῦ. Νά τοὺς ἀρνηθοῦμε τὴν μονοπώληση τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ πολιτισμοῦ, διακηρύσσοντας πὼς, τὴν διαχρονικὴ μας Ἑλλάδα (καὶ ὄχι μόνο τὴν ἀρχαία), τὴν ἀγαποῦμε, τουλάχιστον ὅσο καὶ ἐκεῖνοι καὶ δέν τὴν χαρίζουμε σέ κανέναν αὐτόκλητο «ἀρχαιολάτρη» ἀρχαιολάγνο. Νά στερεώσουμε ἔτι περισσότερο τοὺς δεσμούς μας μέ τὴν Ἁγία μας Ἐκκλησία καὶ νά γίνουμε ὀργανικά καὶ συνειδητὰ μέλη Της. Νά συνειδητοποιήσουμε, τέλος, ὅτι ἔχουμε χρέος ὅλοι μας, ἀνε-

ξάρτητα ἀπὸ τίς γνώσεις καὶ τίς ἰκανότητές μας, νά γίνουμε κήρυκες τῆς ἐν Χριστῷ ἀπολυτρώσεως καὶ στηλιτευτῆς τῆς πλάνης, στό σπῖτι μας, στό ἐργασιακὸ καὶ κοινωνικὸ μας περιβάλλον, παντοῦ. Τὸ λαὸ μας, τὴν πατρίδα μας καὶ ὄλον τὸν κόσμον, δέν θά σώσουν οἱ ἀνύπαρκτοι «θεοί» τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου παγανισμοῦ καὶ καμίας θρησκείας, ἀλλὰ ὁ Θεάνθρωπος Σωτῆρας καὶ Λυτρωτῆς τοῦ κόσμου, ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, μέσω τῆς Ἁγίας Του Ἐκκλησίας, ἀφοῦ «οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἢ σωτηρία, οὐδέ γὰρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανόν τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς» (Πράξ.4,12). Ἐν προκειμένῳ, πρέπει νά ἀγωνιστοῦμε μέ ὅλες μας τίς δυνάμεις, μέ ὄπλα μας τὴν ἀλήθεια, τὴν ἀπαραχάρακτη ἱστορία καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης, γιὰ νά ἐκλείψει, μαζί μέ ὅλες τίς ἄλλες πλάνες, καὶ ἡ πολυμορφὴ πλάνη τῆς «ἀρχαιολατρίας», ἀπὸ τὸν ἁγιασμένο τόπο μας, ὁ ὅποιος εἶναι ποτισμένος μέ τὸ αἷμα μυριάδων Μαρτύρων, σφαγμένων καὶ κατακρεουργημένων ἀπὸ τὰ φονικά μαχαίρια τοῦ ἀρχαίου παγανισμοῦ καὶ ὄχι μόνο. Οἱ ἔντεκα ἑκατομμύρια Μάρτυρες τῶν πρωτοχριστιανικῶν χρόνων, οἱ ὅποιοι βασανίστηκαν ἀπάνθρωπα καὶ ἔχασαν τὴ ζωὴ τους ἀπὸ τὴν μανία τοῦ ἀρχαίου παγανισμοῦ, μᾶς ὑπενθυμίζουν τὴν ὑποχρέωσή μας νά ἀγωνιστοῦμε καὶ νά διασώσουμε, ἀπὸ τὸν νέο παγανισμό, ψυχές «ὑπὲρ ὧν Χριστός ἀπέθανε» (Α' Κορ.15,6)!

Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ.

Ὁ ἐκούσιος ἢ ἀκούσιος ΣΤΑΥΡΟΣ στή ζωὴ μας, μόνη ὁδὸς σωτηρίας¹

Μὲ τὴ χάρη καὶ βοήθεια τοῦ Θεοῦ βρισκόμαστε στὸ μέσον τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Ἡ ἀρχὴ τῆς νηστείας χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἐνθουσιασμό γιὰ τὴν εὐλογημένη αὐτὴ περίοδο ἢ ὁποῖα ξεκινᾷ, στὸ τέλος τῆς νηστείας μᾶς χαροποιεῖ ἢ ἀναμονὴ τῆς Ἀναστάσεως, στὴ μέση ὅμως τῆς νηστείας πολλὲς φορές παρατηρεῖται μία πτώση τῶν δυνάμεων καὶ τῆς διαθέσεως, ἀπὸ τοὺς πειρασμούς μὲ τοὺς ὁποῖους προσπαθεῖ ὁ ἐχθρὸς νὰ μᾶς καταβάλλει.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἡ Ἐκκλησία προβάλλει τὸ Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ ὡς παράδειγμα, ὡς πηγὴ ἁγιασμοῦ καὶ ὡς ὑπενθύμιση, ὅτι ἡ ζωὴ μας ἔχει σκοπὸ τὴν Ἀνάσταση, τῆς ὁποίας ἡ θύρα εἶναι ὁ Σταυρός. Ὁ κόσμος ἐπιζητεῖ τὴν εὐκολία, τὸ «ἀνώδυνον». Οἱ Πατέρες ὅμως τῆς Ἐκκλησίας μας, πού συσταυρώθηκαν μὲ τὸ Χριστὸ γιὰ νὰ συναναστηθοῦν μαζί Του, μᾶς λένε πὼς «ἡ ἡδονὴ φέρνει ὀδύνη καὶ ἡ ὀδύνη ὀδηγεῖ στὴν ἡδονή» (τὴν πνευματικὴ). Οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας ἔζησαν σὲ διάφορες καταστάσεις· στὶς ἐρήμους, στὰ μοναστήρια, στὸν κόσμον, σὲ χωριὰ καὶ πόλεις. Ἄλλοι ἦταν πλούσιοι, ἄλλοι φτωχοί, ἄλλοι διάσημοι, ἄλλοι ἀφανεῖς, ἄλλοι ἐγγράμματοι, ἄλλοι ἀγράμματοι ἢ ὀλιγογράμματοι, ἄλλοι μοναχοί, ἄλλοι λαϊκοί...



Πρεσβ. Γεωργίου Φωτοπούλου

Ὅλοι ὅμως παρουσιάζουν στὴ ζωὴ τους κάποια κοινὰ σημεῖα, πού εἶναι ἐκεῖνα πού τοὺς ὀδήγησαν στὴν ἐν Χριστῷ τελειότητα.

Ἐνα ἀπ' αὐτὰ, ἴσως τὸ σημαντικότερο, εἶναι ὁ ἐκούσιος καὶ ὁ ἀκούσιος Σταυρός, τὸν ὁποῖο σήκωναν μὲ προθυμία, χαρὰ κι ἐλπίδα, σ' ὅλη τὴ ζωὴ τους, σ' αὐτὸν τὸν πρόσκαιρο κόσμον, μὲ ἐπίγνωση ὅτι δι' αὐτοῦ τοῦ σταυροῦ, θὰ ὀδηγηθοῦν στὴν Ἀνάσταση.

Τὶ ἐννοοῦμε λέγοντας «ἐκούσιος» καὶ «ἀκούσιος» Σταυρός; Μὲ τὴν ἔκφραση ἐκούσιος σταυρός ἐννοοῦμε τὸν ἀγῶνα τοῦ ἀνθρώπου νὰ θυσιάσεται καθημερινά, ἢ καλύτερα κάθε στιγμῆ,

γιὰ τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ συνανθρώπου. Νὰ θυσιάσει δηλαδὴ τὶς ἐπιθυμίες του, τὸν ἐγωϊσμό του καὶ νὰ ἀρνεῖται καθετὶ πού ὑπηρετεῖ τὰ πάθη ἢ πού ἀφήνει περιθώρια γιὰ ἐμπαθεῖς διαθέσεις.

Ἡ ἐννοια ἀκούσιος σταυρός ἐμπερικλείει ὅλες τὶς φαινομενικὰ ἀρνητικὲς καταστάσεις τῆς ζωῆς: ἀρρώστιες, ἀποτυχίες, κινδύνους, ἀδικίες, ἀπρόοπτα κλπ. τὰ ὁποῖα ὅπωςδήποτε δὲν ἐπιθυμεῖ, οὔτε «στέλνει» ὁ Θεός, γιὰ νὰ τιμωρήσει - ὅπως νομίζουν μερικοί - τὸν ἄνθρωπον. Ἀλλὰ μετὰ τὴν πτώση τοῦ Ἀδάμ καὶ μετὰ τὶς πολλαπλὲς πτώσεις τοῦ καθενὸς μας, ἐπιτρέπει ὁ Θεὸς ὡς μέσο θεραπείας ἀπὸ τὶς πληγὲς τῆς ἁμαρτίας.

Ἄν κάνουμε μία ἱστορικὴ, σύντομη, ἀναδρομὴ στὰ πρῶτα χριστιανικὰ χρόνια θὰ δοῦμε τοὺς χριστιανούς νὰ ζοῦν καθημερινά τὴν ἀναμονὴ τοῦ μαρτυρίου, τὸ ὁποῖο καὶ δὲν ἀπέφευγαν, ὅταν ὁ Θεὸς τοὺς καλοῦσε σ' αὐτό, ζώντας ἔτσι τὸ μαρτύριο τοῦ Σταυροῦ σ' ὅλη τους τὴν ὑπαρξή. Ἀργότερα, ὅταν ἔπαυσαν οἱ διωγμοί, ἐπιζητώντας πολλοὶ χριστιανοὶ τὸ ἐκούσιο μαρτύριο τῆς συνειδήσεως, φεύγουν ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ ζοῦν ἀσκητικὰ στὶς ἐρήμους, ἀναζητώντας τὸν Ἀναστάντα Χριστό, μέσα ἀπὸ τὶς ἐκούσιες κακουχίες τῆς μοναχικῆς ζωῆς.

«Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ βιά-

¹ Ἱερὸς Ναὸς Ἁγ. Νικάνορος 3 Ἀπριλίου 2016

ζεται και οι βιασται αρπάζουσιν αυτήν». Παράλληλα ζούν την άκουσια σταύρωση που έπιφύλασσει ή καθημερινότητα: ασθένειες-πειρασμοί-άπρόοπτα. Το ίδιο ζεύγος (έκούσια και άκούσια άσκηση) συνοδεύει στη ζωή όλους τους απ' αιώνος αγίους, αλλά και άπλους ανθρώπους που επιθυμούν τη σωτηρία τους. Και είναι γεγονός ότι όλοι οι άνθρωποι, σ' αυτόν τον κόσμο, δέν μπορούν να ζήσουν άπωνα και άπροβλημάτιστα και εύτυχως, διότι «άνηρ άπειραστος, άμοιρος σωτηρίας». Ό πόνος, ή θλίψη, ή φόβος και άλλα θεωρούμενα «άρνητικά» συναισθήματα και καταστάσεις μάς συνοδεύουν ή, αν θέλετε, μάς άγκαλιάζουν από την πρώτη στιγμή της ζωής μας. Τη γέννηση την συνοδεύει το κλάμα, το όποιο, παραδόξως, είναι ή άπόδειξη ότι το παιδί είναι ζωντανό! Να λοιπόν ή πόνος ως εύλογία στην πρώτη άναπνοή μας! Το ότι θα ζήσουμε λοιπόν τον πόνο στο «πετσί» μας είναι άδιαμφισβήτητο γεγονός. Η είδοποιός διαφορά όμως μεταξύ των ανθρώπων που σώζονται, από τους ύπολοίπους που χάνουν την εύκαιρία της σωτηρίας, είναι ή τρόπος αντιμετώπισης των δοκιμασιών: άλλοι γογγύζουν, άπελπίζονται, άθυμούν, άλλοι επιθυμούν το βασανισμό των ύπολοίπων, άλλοι άδιαφορούν. Υπάρχουν όμως και κάποιοι, ίσως όχι και τόσο λίγοι, όσο νομίζουμε, που δέχονται τις δοκιμασίες με χαρά, έλπίδα στο Θεό και δοξολογία, έχοντας την πεποίθηση ότι ή πόνος θα τους όδηγήσει στην σωτηρία.

Δέν είναι τυχαίο, που ή Χριστός ήρθε στον κόσμο και σήκωσε το φορτίο του πόνου και του Σταυρού. Τόν ζήλεψαν, τον άδίκησαν, τον συκοφάντησαν, τον έδιωξαν, τον χλεύασαν, τον βασάνισαν, τέλος τον σταύρωσαν. Στην εικόνα της σταύρωσης συναντούμε τις κύριες καταστάσεις γύρω από το νόημα των θλίψεων:

- Στο πρόσωπο του Χριστού βλέπουμε την έκούσια σταύρωση και μάλιστα χωρίς να υπάρχει ίχνος ένοχής και άμαρτίας, μόνο και μόνο για την αγάπη των άλλων.
- Στο πρόσωπο του εκ δεξιών ληστου, βλέπουμε την άκούσια σταύρωση του ένόχου, την όποια όμως δέχεται με μετάνοια για τις πράξεις του και σώζεται.
- Στο πρόσωπο του έξ εύωνύμων ληστου βλέπουμε την άκούσια σταύρωση ενός ένόχου, που όμως άρνείται το Σταυρό και αυτό τον όδηγεί στην κακία και στην άπώλεια.

Έτσι ή Σταυρός του Χριστου, ως άναμάρτητος, γίνεται πηγή σωτηρίας και δύναμης για όλο τον κόσμο, ή σταυρός του εκ δεξιών ληστου γίνεται σωτήριος για τον ίδιο, λόγω της μετάνοιάς του, ενώ ή σταυρός του άλλου ληστου γίνεται «κόλαση», εξαιτίας της άρνησής του να τον άξιοποιήσει ως εύκαιρία για μετάνοια και σωτηρία. Ό μεγάλος άγιος της έποχής μας, ή άγιος Παΐσιος ή Άγιορείτης, έλεγε ότι ή Θεός για δύο κυρίως λόγους επιτρέπει από αγάπη τις δοκιμασίες: α) Στους Αγίους, για να τους όδηγήσει σε περισ-

σότερη χάρη και μεγαλύτερες εύλογίες και β) στους άμαρτωλους, για να συγχωρηθούν άμαρτίες. Και στις δύο περιπτώσεις λοιπόν υπάρχει κέρδος, άρκεί να δεχόμαστε με χαρά και ύπομονή ή,τι παραχωρεί ή Θεός.

Έδώ άς προσθέσουμε και κάποιες περιπτώσεις που ή Θεός επιτρέπει πειρασμούς για να μάς σώσει από κάτι χειρότερο. Ένας άνθρωπος, παραμονές της Μικρασιατικής καταστροφής πάτησε μία νάρκη. Έχασε το ένα μάτι και το ένα χέρι του. Όταν τον είδαν οι Τούρκοι σ' αυτή την κατάσταση του επέτρεψαν να επιβιβαστεί στα πλοία που θα όδηγούσαν τα γυναικόπαιδα στην έλεύθερη Ελλάδα κι έτσι σώθηκε, ενώ όλοι οι δική του σφαγιάστηκαν. Η «καταστροφή του» τον έσωσε. Ό Άγιος γέροντας Έωσήφ ή Ήσυχαστής έλεγε ότι ή καιρός που δέν έχουμε θλίψεις, είναι χαμένος χρόνος ως προς τα πνευματικά, ενώ όλη ή πνευματική περίοδος συντελείται κατά την περίοδο των θλίψεων. Μάλιστα το πνευματικό του τέκνο, ή Άγιος γέροντων Έφραίμ ή Κατουνακιώτης, προσευχόμενος επίμονα για τη σωτηρία της κεκοιμημένης μητέρας του, έλαβε «πληροφορία» από το Θεό ότι ή μητέρα του έφτασε στα μέτρα του γέροντός του, εξαιτίας της ύπομονής της στις θλίψεις. Παρότι ήταν έγγαμη γυναίκα, μέσα στον κόσμο, είχε όμως τέτοια άγωνιστική διάθεση, που όταν νοσηλεύταν με δυνατούς πόνους στο νοσοκομείο, έκανε «περιοδεία» στα άλλα δωμάτια για να έμψυχώνει τους άλλους άσθενείς, άδιαφορώντας

για τὸν ἑαυτὸ της.

Νά λοιπόν, πού και μέσα στὸν κόσμο μπορεῖ νὰ ἐπιτευχθεῖ ἡ κατὰ Χριστὸν τελειότητα, ἂν δοθεῖ προσοχὴ σ' αὐτὸ τὸ καθοριστικὸ στοιχείο: Τὴν ὑπομονὴ στὶς θλίψεις, ὅποιεσδήποτε κι ἂν εἶναι αὐτές... Καὶ βέβαια οἱ δοκιμασίες εἶναι πάντοτε αὐτές πού δὲν φανταζόμαστε, γιατί οἱ “ἀπροσδόκητες” (ὅπως νομίζουμε), εἶναι αὐτές πού μᾶς ἀναγκάζουν νὰ ἀναγνωρίσουμε τὴν ἀδυναμία μας καὶ νὰ προστρέξουμε στὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ὁ μόνος πού μπορεῖ νὰ κάνει τὰ “ἀδύνατα δυνατά”.

Καὶ οἱ Ἅγιοι τῆς ἐποχῆς μας ἔζησαν κι αὐτοὶ σταυρικά· με ἀσθένειες, με πειρασμούς, με ἐπιθέσεις δαιμόνων, με θλίψεις ἀπὸ κοντινὰ πρόσωπα, με διώξεις, συκοφαντίες καὶ ἄλλους πειρασμούς. Εἶναι γνωστὰ τὰ σχετικά με τὸν Ἅγιο Νεκτάριο, ὁ ὁποῖος ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν ὀσιακὴ του κοίμηση χλευάστηκε, παρὰ τὰ ἀναρίθμητα θαύματα πού ἐπιτελεῖ.

Ὁ Ἅγιος Πορφύριος ὁ Κασοκαλυβίτης, μετὰ τὴν ἀσθένεια πού τὸν “ἐξόρισε” ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο του Ἅγιο Ὄρος, εἶχε νὰ ἀντιμετωπίσει ἀκόμη καὶ τὴν ἐχθρικότητα τῆς ἴδιας τῆς μητέρας του.

Ὁ Ἅγιος Παΐσιος ὁ Ἁγιορείτης, αὐτὸς ὁ τόσο σκληρὸς στὸν ἑαυτὸ του ἀσκητῆς, ἔζησε τὴν ὀδύνη μίας πολὺ δύσκολης μορφῆς καρκίνου, πού τὸν ἔφτασε σὲ σημεῖο νὰ ἀποκαλύψει σὲ κοντινὸ του πνευματικὸ τέχνο ὅτι ζεῖ ἀληθινὸ μαρτύριο ἀπὸ τὸν πόνο.

Ὁ ἅγιος γέροντας Ἰάκωβος

ὁ Τσαλίκης, ἀπὸ μικρὸ παιδί, μέσα σὲ ἀσθένειες, δέχτηκε ἀργότερα -ὅταν ἔγινε μοναχός- ἐκτός ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις τῶν δαιμόνων καὶ τὴν ἀδιάφορη ἢ καὶ ἐχθρική συμπεριφορὰ τῶν συμμοναστῶν του. Στὴ συνέχεια ταπεινώθηκε ἰδιαίτερα με ἄλλεπάλληλες ἐγχειρήσεις καὶ ἐξετάσεις, ὥστε ἔφτασε νὰ λείει χαριτολογώντας “ἐγεννήθημεν θέατρον» καὶ τέλος παρέδωσε τὴν ἁγία ψυχὴ του, ἀγωνιζόμενος γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ἀδελφῶν του, κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἐξομολόγησής.

Ὁ ἅγιος γέρον Ἐφραίμ ὁ Κατουνακιώτης ἔζησε ὑποτασσόμενος ἐπὶ δεκαετίες σ' ἓνα πολὺ σκληρὸ καὶ ἀδιάκριτο, φαινομενικὰ τουλάχιστον, γέροντα, ἀρνούμενος νὰ ἐγκαταλείψει τὴν ἐντολὴ τῆς ὑπακοῆς. Ἀργότερα τοῦ ἀποκάλυψε ὁ Θεὸς ὅτι ἂν ἔφευγε ἀπὸ τὸν γέροντά του θὰ “εἶχε χαθεῖ” πνευματικά.

Γιὰ τὴν Ἁγία Σοφία τῆς Κλεισούρας, τὴν κοντινὴ Ἁγία μας, ὅλοι γνωρίζουν τὰ τῆς ἀσκήσεώς της, ἀφοῦ νωρίτερα εἶχε “γευθεῖ” τὸ θάνατο τοῦ παιδιοῦ της, εἶχε χάσει τὸν ἄνδρα της, τὴν πατρίδα καὶ τοὺς συγγενεῖς της.

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ὁ Καρσλίδης ἔζησε ἀπὸ μικρὸς τὴν ὀρφάνια, τὸ διωγμὸ, τὰ βασανιστήρια πού τὸν προίκισαν καὶ με ἰσόβια προβλήματα ὑγείας.

Ὁ Ἅγιος γέρον Ἰωσήφ ὁ Σπηλαιώτης, ἀπὸ μικρὸς ὀρφάνεψε, ξενιτεύτηκε γιὰ νὰ βοηθήσει οἰκονομικὰ τὴν οἰκογένειά του (σὺν μεγάλῳ ἀδελφῷ) καὶ στὴ συνέχεια ἔζησε στὴν ἔρημο τοῦ Ἁγίου Ὄρους, σὲ σπηλιές,

με ἀκραία ἄσκηση, ἀγωνιζόμενος μέρα-νύχτα με πειρασμούς, πού μόνον στὸ ἄκουσμα τους φρίττει ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος, ὥσπου κατέστη “κατοικητήριον” τοῦ Θεοῦ.

Καὶ γενικότερα ὅλοι οἱ Ἅγιοι ὅλων τῶν ἐποχῶν ἔζησαν «ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου», ὅπως λείει ὁ Ἀπόστολος, ἀναμένοντας τὴν ὥρα πού ὁ Θεὸς θὰ ἀνταμείψει τὴν ὑπομονή τους, ὄχι ἐδῶ, ἀλλὰ στὴν αἰωνιότητα.

Κάνει μεγάλη ἐντύπωση σὲ ὅποιον διαβάζει συστηματικὰ βίους Ἁγίων, τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ, τὶς περισσότερες ἴσως φορές, ἀπὸ τὸ ξεκίνημα τῆς ζωῆς τους ἔζησαν μέσα στὸν πόνο: ὀρφάνια, πείνα, ἀδικίες, κίνδυνοι, θάνατοι προσφιλῶν προσώπων, δυσκολία γονέων νὰ τεκνοποιήσουν (ὅπως ὁ Μέγας Πρόδρομος καὶ ἡ ἴδια ἡ Παναγία μας), καὶ ἄλλα ἄλυτα ἀνθρωπίνως προβλήματα.

Θὰ λέγαμε ὅτι πονεμένοι γονεῖς φέρνουν στὸν κόσμον παιδιὰ πού ζοῦν τὴν ὀδύνη τοῦ πόνου, πού ὅμως δὲν βλέπουν τὸν πόνο ὡς κατὰρα ἀλλὰ ὡς εὐλογία. Γιατί; Διότι γνωρίζουν τὴ δύναμή του, τὴν ἁγιαστικὴ του χάρη καὶ παραδίδουν διαδοχικὰ οἱ γονεῖς στὰ παιδιὰ, σὺν παρκαταθήκῃ, τὴν ὀρθὴ στάση ἀπέναντι στὸν πόνο. Τὴν ὑποδοχὴ του με μετάνοια καὶ ταπείνωση, με ἐμπιστοσύνη στὴ δικαιοκρασία τοῦ Θεοῦ, με εὐχαριστία καὶ δοξολογία καὶ με ἀναμονὴ τῆς πνευματικῆς ἀνταμοιβῆς στὸν Παράδεισο.

Ἀξίζει νὰ ἀναφέρουμε τὰ τοῦ Ἁγίου Βενιαμίν, πού περιγράφονται στὸ “Λαυσαϊκόν”. Αὐτὸς

ὁ Ἅγιος εἶχε χάρισμα ἰαμάτων. Ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς ποὺ τὸν ἐπισκέπτονταν τοὺς θεράπευε. Ὁ ἴδιος ὅμως προσβλήθηκε ἀπὸ ὑδρωπικία καὶ τόσο πολὺ ἐξογκώθηκε τὸ σῶμα του ἀπὸ τὸ ἀνίατο πάθος ποὺ μὲ ὅλη τὴν παλάμη δὲ μπορούσε κάποιος νὰ ἀγκαλιάσει ἓνα του δάχτυλο. Ὅταν λοιπὸν, τὸν ἀντίκρυσαν κάποιοι ἐπισκέπτες, ἀπὸ τὸ ἀποτρόπαιο θέαμα, γύρισαν πίσω τὸ πρόσωπο. Τότε λοιπὸν αὐτὸς ὁ νέος Ἰώβ τοὺς λέει: «Νὰ εὐχεστέ τέχνα, νὰ μὴν ὑδρωπιάσει ὁ μέσα μου ἄνθρωπος, διότι αὐτὸς, (ὁ ἔξω ἄνθρωπος) οὔτε ὅταν ὑγιαίνει μὲ ὠφελεῖ, οὔτε ὅταν πάσχει μὲ βλάπτει». Αὐτὸς λοιπὸν ἐπὶ ὀκτῶ μῆνες οὔτε νὰ ξαπλώσει σὲ κρεβάτι μπορούσε, οὔτε νὰ κινηθεῖ καλὰ-καλὰ ἀπὸ τὸν ὄγκο τοῦ σώματος, λόγω τῆς ἀσθένειας κι ὅμως, πῶς ἀντιμετώπιζε τὴ δοκιμασία! Μέχρι ποὺ κοιμήθηκε ὅσιακά.

Ὁ σταυρὸς ποὺ σηκώνουμε λοιπὸν ὁ καθέννας μας δὲν ἔχει λογικὴ κοσμικὴ, οὔτε ἀξιοπρέπεια κοσμικὴ καὶ οὔτε κατανοεῖται μὲ τὴν ἀνθρώπινη ἀντίληψη περὶ δικαιοσύνης, ποὺ στοχεύει μόνο στὶς κοσμικὲς ἀπολαύσεις. Ἀλλὰ εἶναι ἄρνηση τοῦ ἑαυτοῦ μας, τῶν ἐπιθυμιῶν μας καὶ θεληματικὴ ἔνωση τῆς ψυχῆς μὲ τὴν ἀπόφαση τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ σωτηρία μας, μὲ ὁποιοδήποτε κόστος σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ.

Αὐτὸ ἄλλωστε μᾶς ὑποσχέθηκε κι ὁ Χριστὸς, ὅταν εἶπε ὅτι ὅποιος θέλει νὰ τὸν ἀκολουθήσει, πρέπει νὰ ἀπαρνηθεῖ τὸν ἑαυτό του καὶ νὰ σηκώσει τὸν Σταυρὸ του.

Ἐνα χαρακτηριστικὸ παράδειγμα τῆς παράλογης γιὰ τὸ κοσμικὸ φρόνημα δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ, περιγράφει ὁ αἰμνηστος Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης: Ἐπὶ Τουρκοκρατίας,



Ὁ σταυρὸς ποὺ σηκώνουμε λοιπὸν ὁ καθέννας μας δὲν ἔχει λογικὴ κοσμικὴ, οὔτε ἀξιοπρέπεια κοσμικὴ καὶ οὔτε κατανοεῖται μὲ τὴν ἀνθρώπινη ἀντίληψη περὶ δικαιοσύνης, ποὺ στοχεύει μόνο στὶς κοσμικὲς ἀπολαύσεις. Ἀλλὰ εἶναι ἄρνηση τοῦ ἑαυτοῦ μας, τῶν ἐπιθυμιῶν μας καὶ θεληματικὴ ἔνωση τῆς ψυχῆς μὲ τὴν ἀπόφαση τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ σωτηρία μας, μὲ ὁποιοδήποτε κόστος σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ.



ἓνας καπετάνιος ἀρνήθηκε τὴ γυναίκα του καὶ μὲ τὴ σύμπραξη φίλων του, Τούρκων, ἀνάγκασε ἓναν ἱερέα νὰ τὸν παντρέψει παρανόμως μὲ μιὰ νεώτερη γυναίκα. Ἡ πραγματικὴ ὅμως γυναίκα του ἀπὸ τὸν πρῶτο γάμο, ἡ ἁγία αὐτῆ ψυχῆς, δὲν τὸν ἀρνήθηκε. Ὅσο κι ἂν μᾶς φαίνεται ἀπίστευτο παρέμεινε στὸ σπίτι τους, ὡς ὑπηρέτρια. Ἔπεισε τὸν ἄνδρα τῆς νὰ τὴν κρατήσει στὸ σπίτι γιὰ νὰ πλένει, νὰ καθαρίζει, νὰ σιδερώνει καὶ νὰ φροντίζει τὸ νέο, παράνομο ζεῦγος καὶ τὰ παιδιὰ ποὺ ἔφερνε στὸν κόσμον κάθε τόσο, ὑπομένοντας τὶς

ὑβρεῖς, τὸν ἐξευτελισμὸ, τὸ διασυρμὸ τῆς μικρῆς κοινωνίας ποὺ τὴν περιέβαλε καὶ τὸν ψυχικὸ καὶ σωματικὸ κόπο. Ὅταν ἀργότερα, κάποια χρόνια μετὰ τὴν κοίμησή της ἔκαμαν ἐκταφή, βρέθηκαν τὰ ἅγια λείψανά της εὐωδιάζοντα, προδίδοντας τὴ χάρη ποὺ ἔλαβε ἀπὸ τὸν δικαιοκρίτη Θεὸ γιὰ τὴν ἀπίστευτη ταπείνωση καὶ ὑπομονὴ τῆς.

Στὸ πολὺ σημαντικὸ βιβλίον ποὺ κυκλοφόρησε τελευταίως μὲ τίτλο «Ἀσκητές μέσα στὸν κόσμον» βρίσκουμε πάμπολλα παραδείγματα τέτοιων ἀνθρώπων, ποὺ ζώντας μέσα στὸν κόσμον, δέχτηκαν τὶς ἐπιθέσεις τῶν διαφόρων προβλημάτων, πολὺ μεγάλων πραγματικῶν, καὶ ἀπάντησαν σ' αὐτὰ μὲ χαρὰ, πίστη, ὑπομονὴ καὶ ἀγάπη, ἰδιαίτερα πρὸς τοὺς ἐχθροὺς καὶ βασανιστὲς τους.

Ἀπὸ τὰ πολλὰ ἐκεῖνα παραδείγματα, ἃς ἀναφέρουμε γιὰ κάποιον Συμεών, πρόσφυγα ἀπὸ τὴ Μικρὰ Ἀσία, ὁ ὁποῖος ἦρθε παιδάκι πεντάρφανο στὴν Ἑλλάδα, ἐγκαταστάθηκε ὀλομόναχος σὲ μιὰ παραγκοῦλα καὶ ἔκανε τὸν ἀχθοφόρο γιὰ νὰ ζήσει. Παντρεύτηκε κι ἔκανε δύο παιδιά, τὰ ὁποῖα ὅμως ἀρρώστησαν ἀπὸ φυματίωση καὶ μαζί μὲ τὴν ἄρρωστη γυναίκα του ἐγκατέλειψαν μέσα σὲ λίγο χρόνον (καὶ οἱ τρεῖς) τὸ μάταιον αὐτὸ κόσμον. Ἔμεινε πάλι ὀλομόναχος, ἀλλὰ χωρὶς νὰ καταστρέψει τὴ σχέση του μὲ τὸν Δημιουργὸ του, χωρὶς νὰ ἀπελπιστεῖ, χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθεῖ. Συνέχισε τὸν καθημερινὸ ἀγῶνα του μὲ ἐπιτοσύνη στὸ Θεὸ, τὸν Ὅποιο

κάθε μέρα παρακαλούσε με άπλότητα να το βοηθήσει, αφού τόν «καλημέριζε» με παιδική άφέλεια λέγοντας: «Καλημέρα, Χριστέ μου, ό Συμεών είμαι, βοήθησέ με σήμερα, να βγάλω τó ψωμάκι μου». Και κάθε βράδυ πάλι: «Καλησπέρα, Χριστέ μου, ό Συμεών είμαι. Σ' ευχαριστώ που με βοήθησες και σήμερα!» Όταν όμως γέρασε και άρρωστος νοσηλευόταν στο νοσοκομείο, ήρθε ή ώρα τής ανταπόδοσης για τήν ύπομονή του και τήν έμπιστοσύνη στο Θεό. Κάθε πρωί του παρουσιαζόταν ό ίδιος ό Χριστός, λέγοντάς του: «Καλημέρα Συμεών, ό Χριστός είμαι. Κάνε ύπομονή». Και κάθε απόγευμα: «Καλησπέρα Συμεών, ό Χριστός είμαι. Κάνε ύπομονή». Κάποια μέρα του είπε πάλι ό Χριστός: «Καλημέρα Συμεών, ό Χριστός είμαι. Κάνε ύπομονή! Σε τρεις μέρες θα σε πάρω κοντά μου, πρωί-πρωί!» Τήν Τρίτη μέρα, τó πρωί, ενώ συζητούσε με κάποιον ιερέα που τόν είχε επισκεφθεί, φώναξε ξαφνικά: «Ήρθε ό Χριστός!» και έκοιμήθη τόν ύπνο του δικαίου. Η ύπομονή του άνταμείφθηκε.

Σήμερα βέβαια οί έννοιες σταυρός, δοκιμασίες και άλλες πολλές χρησιμοποιούνται με άρνητική σημασία, ως κάτι τó αποτρόπαιο, τó βαρύ. Και αυτό αποδεικνύει τήν απομάκρυνσή μας από τó άληθινό νόημα τής πίστης μας. Δυστυχώς πολλοί σήμερα θα ζήλευαν έναν δυτικού τύπου «εϋπρεπή» χριστιανισμό, σύμφωνο με τó θέλημά μας: άπονο, άκοπο, που να άπολαμβάνει τήν άποδοχή του περιβάλλοντος και ιδιαίτερα τής

έξουσίας, να διαφημίζεται τó έργο του και να ίκανοποιεί όλες τις έπιθυμίες του κοσμικού φρονήματος.

Από τά παραδείγματα όμως τών Αγίων, βλέπουμε ένα χριστιανισμό διαφορετικό: πονεμένο, διωκόμενο, συκοφαντημένο, χωρίς καμμία κατά κόσμον άξιοπρέπεια, που όμως μέσα από πειρασμούς και δυσκολίες όδηγεί τελικά τόν άνθρωπο στην Άνάσταση. Τόν κάνει συμμετοχο στον πόνο του Σταυρού του Χριστού, ώστε να τόν κάνει και συμμετοχό Του στην Άνάσταση.

Αυτό βλέπουμε και στην εικόνα τής Άναστάσεως, στην όποία ό Χριστός, Άναστάς από τó μνήμα «αίρει», σηκώνει τόν Άδάμ, ό όποιος σ' όλη του τή ζωή μετά τήν πτώση και τήν έξωσή του από τόν Παράδεισο, έπιζητούσε τήν άποκατάστασή του, σηκώνοντας τή θλίψη τής καταστροφής που υπέστη (που δέν ύπάρχει χειρότερη άπ' αυτήν). Και ύπομένοντας τις καθημερινές δοκιμασίες, αποδίδοντάς τες όλοκληρωτικά στη δική του ευθύνη.

Η άποδοχή τών δοκιμασιών, ως συνέπεια τών άμαρτιών μας και ως μιá άγαπητική παιδαγωγία εκ μέρους του Θεού, με σκοπό να μάς άπαλλάξει από τις πνευματικές μας ασθένειες, είναι αυτό που μάς ταπεινώνει και μάς άπαλλάσσει από τόν δαιμονικό αυτοέπαινο και τήν λανθασμένη έμπιστοσύνη στον έαυτό μας, ή όποία είναι και ή τραγικότερη πλάνη, στην όποία μπορεί να πέσει ό άνθρωπος, όσο κι άν θεωρείται σήμερα άρετή.

Όταν όμως ταπεινωθούμε δια τών θλίψεων, άποφεύγοντας τó άλλο άκρο, τήν άπελπισία, και ζούμε, τρόπον τινά, σαν σε «τάφο», πεθάνουμε δηλαδή για όλα τά του κοσμικού φρονήματος, τότε έρχεται ό Χριστός και μάς σηκώνει, μάς άνασταίνει και μάς καθιστά κατά χάριν τέκνα Του και συμμετόχους Του στην πνευματική Βασιλεία Του.

Και είναι λογικό και δίκαιο, (εδώ φαίνεται ή πνευματική δικαιοσύνη), ό Θεός να δίνει τή χάρη Του σ' αυτούς που μέσω τών πειρασμών σταυρώθηκαν και ταπεινώθηκαν και έσβησαν έτσι κάθε ίχνος αυτοπεποίθησης.

Διότι, άν ό Θεός έδινε τή Χάρη Του στον άνθρωπο, προτού περάσει από τó καμίνι τών πειρασμών, που όδηγεί στην ταπείνωση, τότε ό άνθρωπος θα άπέδιδε τó γεγονός στην αυτοαξία του και ή πτώση που θα άκολουθούσε θα ήταν ίδια με τήν του Έωσφόρου, που από άγγελος έγινε διάβολος.

Άς παρακαλούμε τó Θεό Πατέρα να μάς δίνει μετάνοια και να μάς φωτίζει να δεχόμαστε με έμπιστοσύνη τις «παιδαγωγικές τιμωρίες» που παραχωρεί έξαιτίας τών «παιδικών σφαλμάτων» που διαπράττουμε, οί όποιες, και μόνον αυτές, μπορούν να μάς όδηγήσουν στο ταπεινό φρόνημα και στη συγκρότηση ενός ύγιους χαρακτήρος μιας ύγιους προσωπικότητας, μέσα στον εύλογημένο χώρο τής Αγίας Όρθοδόξου Έκκλησίας μας.

Αμήν.

Ἡ ἐρμηνευτική προσέγγιση τῆς εὐχῆς τοῦ Ὁσίου Ἐφραΐμ τοῦ Σύρου μέσα ἀπό τό βιβλίο τῆς Κλίμακος.

Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή εἶναι ἓνα πνευματικό ταξίδι, μιά πνευματική πρόκληση. Καλούμαστε ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας, νά τή διαβοῦμε καί νά πορευθοῦμε πρὸς τό Πάσχα. Νά γευθοῦμε τήν Ἀνάσταση, τήν νέα ἐν Χριστῷ ζωή. Ἡδη, ἔχουμε διανύσει τίς τέσσερις (4) Κυριακές αὐτοῦ τοῦ πνευματικοῦ ταξιδιοῦ καί συχνά ἀκοῦμε στά διάφορα ψάλματα καί τά ἀναγνώσματα αὐτῆς τῆς περιόδου νά γίνεται λόγος γιά ἀρετές· ἀρετές πραγματικές, μυστικές, ἐσωτερικές. Αὐτές οἱ ἀρετές συγκεφαλαιώνονται στό βιβλίο τῆς Κλίμακος, πού ἡ Ἐκκλησία φέρει σήμερα στή μνήμη μας. Τό βιβλίο αὐτό διαβάζεται ἀπό τήν ἀρχή τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς στίς τράπεζες τῶν μοναστηριῶν καί μπορεῖ νά φέρει μεγάλη ὠφέλεια στόν ὀρθόδοξο ἀναγνώστη καί νά τόν ὀδηγήσει στόν Οὐρανό, ὅπου μάς περιμένει ὁλοὺς ὁ Χριστός.

Συγγραφέας αὐτοῦ τοῦ βιβλίου εἶναι ὁ Ὁσίος Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης πού ἡ μνήμη του ἐορτάζεται στίς 30 Μαρτίου, καθὼς καί τήν Δ΄ Κυριακή των Νηστειῶν.

Ὁ θεοφόρος αὐτός ἄνδρας γεννήθηκε πιθανόν κατά τό δεύτερο ἡμισυ τοῦ 6ου αἰ. Δέ

γνωρίζουμε τήν γενέτειρά του καί τήν καταγωγή του, ἐπειδή ἀπό τήν πρώτη στιγμή πού ἐγκατέλειψε τά ἐγκόσμια μερίμνησε ιδιαίτερα νά ζεῖ σάν ξένος. Γνωρίζουμε μόνο ὅτι ἀπό τήν

Π. Εὐσταθίου Ἀραπίδη

ἡλικία τῶν δεκαεπτῶ (17) ἐτῶν μετέβη στό ὄρος Σινά, στό θεοβάδιστο ὄρος, ὅπου ὁ Θεός εἶχε ἀποκαλύψει τή δόξα Του στό Μωυσῆ.

Γιά πολλά χρόνια ἀγωνίστηκε ὡς δόκιμος στόν Γέροντά του Μαρτύριο. Μετά τήν κοίμηση τοῦ Γέροντός του, ἀποσύρθηκε στήν ἀπομόνωση καί ἔζησε ὡς ἐρημίτης σέ μιά σπηλιά γιά σαράντα ὀλόκληρα χρόνια. Ἐπειτα, ὡς ἄλλος Μωυσῆς, ἔγινε ἡγούμενος τῆς Μονῆς Σινᾶ (περί τό 650). Ἦταν γιά ὅλους ποιμένας, ἰατρός καί πνευματικός διδάσκαλος.

Ἀκούγοντας τήν φήμη του ὁ ἡγούμενος τῆς Ραϊθῶ, Ἰωάννης, τοῦ ζήτησε νά ἐκθέσει μεθοδικά καί συνεπτυγμένα ὅσα χρειάζονται γιά τήν σωστή καθοδήγηση τῶν μοναχῶν. Ἐτσι, ὁ Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης, κάνοντας ὑπακοή στόν ἡγούμενο, χάραξε μέ τήν γραφίδα του, ἀπό τήν ἴδια τήν ἐμπειρία του «τάς Πλάκας τοῦ Πνευματικοῦ Νόμου»,

τήν ὀνομαζόμενη Κλίμακα.

Παρουσίασε τήν πραγματεία του ὑπό μορφή κλίμακος τριάντα ἀναβαθμῶν, τούς ὁποίους ὁ Ἰακώβ ἀτένισε καθὼς ἀναπαύοταν στό προσκέφαλο τῆς ἀσκήσεως.

Μέσα ἀπό αὐτό τό θεόπνευστο βιβλίο θά προσπαθήσουμε νά προσεγγίσουμε ἐρμηνευτικά τήν εὐχή τοῦ Ὁσίου Ἐφραΐμ τοῦ Σύρου, πού εἶναι ἡ κατεξοχὴν προσευχή τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Ἀκούγεται σέ ὅλες τίς ἀκολουθίες πρῶι καί ἐσπέρα. Καί ἡ εὐχή εἶναι:

Κύριε καί Δέσποτα τῆς ζωῆς μου,

Πνεῦμα ἀργίας, περιεργείας, φιλαρχίας καί ἀργολογίας μή μοί δῶς.

Πνεῦμα δέ σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς καί ἀγάπης χάρισαι μοι τῷ σῷ δούλῳ.

Ναί, Κύριε Βασιλεῦ, δώρησαι μοι τοῦ ὄραν τά ἐμᾶ πταίσματα καί μή κατακρίνειν τόν ἀδελφόν μου, ὅτι εὐλογητός εἶ, εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Κύριε καί Δέσποτα τῆς ζωῆς μου

Ἡ εὐχή – προσευχή τοῦ Ὁσίου Ἐφραΐμ ξεκινάει μέ μιά ἀποκάλυψη τῆς ταυτότητάς μας, ὅτι ὁ Θεός εἶναι Αὐτός πού κυ-

βερνᾶ καὶ δεσπόζει στήν ζωή μας. Εἶναι ὁ χορηγός της ζωῆς, Αὐτός πού μᾶς κατευθύνει στήν ζωή. Εἶναι ὁ ὑπερασπιστής τῆς ζωῆς.

Εἶναι ὁ Θεός, ἡ σωτηρία ὅλων, τῶν πιστῶν καί τῶν ἀπίστων, τῶν εὐσεβῶν καί τῶν ἀσεβῶν, τῶν ἀπαλλαγμένων ἀπό τὰ πάθη καί τῶν προσκολλημένων στά πάθη, τῶν μοναχῶν καί τῶν κοσμικῶν, τῶν σοφῶν καί τῶν ἀπλοϊκῶν· γιατί ὁ Θεός δέν κάνει διακρίσεις.

Πνεῦμα Ἀργίας

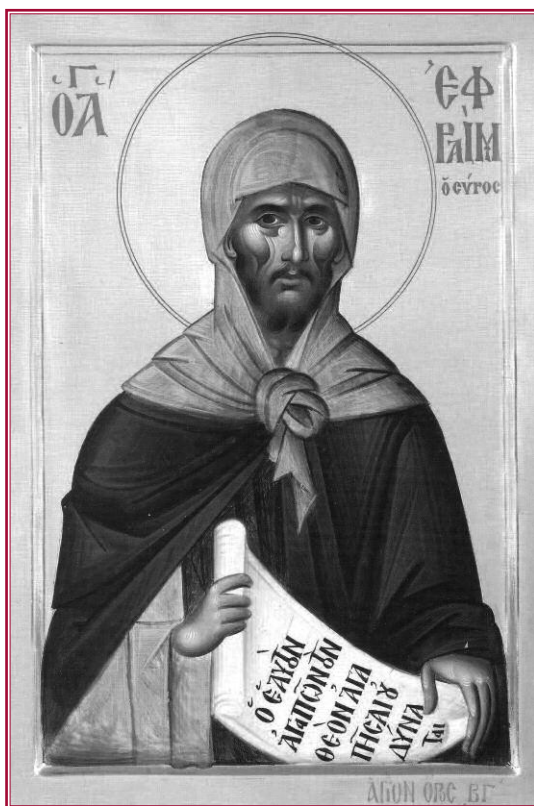
Ὁ Ὅσιος Ἐφραίμ ἀναφέρει πρῶτο το πάθος τῆς ἀργίας. Ἀργία εἶναι ἡ ἀπραξία, ἡ ἔλλειψη διαθέσεως γιά ἐργασία, μιά κατάσταση ραθυμίας καί τεμπελιάς ἀκηδία.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος ἀναφέρει: «ἀργία ἐστὶ τὸ μὴ ποιεῖν καί ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ καί εἰκῶν θανάτου, αἰσθήσεων ἀργία». Δηλαδή, ἀργία σημαίνει νά μὴν ἐργάζεται κανεὶς στά ἔργα τοῦ Θεοῦ, καί ἡ ἀργία τῶν αἰσθήσεων μοιάζει μέ θάνατο.

Ὁ Χριστός μᾶς λέει: «ὁ πατήρ μου ἕως ἄρτι ἐργάζεται καγὼ ἐργάζομαι». Ὁ Θεός δημιούργησε τόν κόσμο. Ὅμως, τὸ δημιουργικό του ἔργο δέν τελειώνει μέ τὴν δημιουργία, ἀφοῦ καί ἔπειτα δέν ἐγκαταλείπει τόν κόσμο, ἀλλά ἐξακολουθεῖ νά τόν φροντίζει, νά τόν συντηρεῖ καί νά τόν διακυβερνᾶ ἕως τόν τελικό του προορισμό. Οἱ χριστιανοὶ δέ ζοῦν μέσα στή δημιουργία, ἀλλά ἐργάζονται γιά τὴ δημιουργία. Δέν εἶναι

μέσα στήν ἱστορία, ἀλλά δημιουργοῦν ἱστορία.

Στίς μέρες μας βιώνουμε αὐτὸ τὸ πάθος· τὸ πάθος τῆς ἀργίας. Ὁ σύγχρονος πολιτισμὸς τείνει νά δημιουργήσει, ἢ ἔχει ἤδη δη-



μιουργήσει ἕναν τύπο ἀνθρώπου πού ἔχει ὡς κύριο χαρακτηριστικό του τὴν ἀργία, τὴν ἀπραξία. Τόσο τὴν σωματική, ὅσο καί τὴν πνευματική. Μέ ἀποτέλεσμα ὁ σημερινός ἄνθρωπος νά περιμένει τὰ μέγιστα, ἐνῶ δίνει τὰ ἐλάχιστα.

Ἡ ἀργία εἶναι μιά ἀμαρτωλή κατάσταση, γιατί φανερώνει τὴν ἀντίθεση πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Πνεῦμα Περιεργείας

Συχνά συνδεδεμένο καί ἐξαρτημένο ἀπὸ τὴν ἀργία εἶναι τὸ δεύτερο πάθος, τὸ πάθος τῆς περιεργείας. Ἡ περιέργεια στὸν Ἀπόστολο Παῦλο προκύπτει

ἀπὸ ἀταξία πού ὑπάρχει στήν πνευματική ζωή: «Ἀκούομεν γάρ τινες περιπατοῦντας ἐν ὑμῖν ἀτάκτως, μηδέν ἐργαζομένους ἀλλὰ περιεργαζομένους...», γράφει τὸ ἀποστολικὸ χέρι. Πού σημαίνει: μαθαίνουμε ὅτι μερικοὶ ἀπὸ σᾶς εἶναι ἀργόσχολοι, δηλαδή δέν ἐργάζονται, ἀλλὰ περιεργάζονται τοὺς ἄλλους.

Ἀποτελεῖ ἐκφραση ἄγνοιας τόσο τοῦ Θεοῦ ὅσο καί τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ἄν στήν ἀργία εἴμαστε χαμένοι στὸ τίποτα, στήν περιέργεια εἴμαστε χαμένοι στὸ παντοῦ. Χαμένοι στήν ἐνασχόληση μέ τὴν ζωή τῶν ἄλλων, σέ πράγματα ἀνώφελα, ἀσήμαντα καί ἄχρηστα.

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης μᾶς τονίζει ὅτι ἡ περιέργεια γίνεται ἀκόμη μεγαλύτερη ἀμαρτία ὅταν περιεργαζόμεστε τὰ κρίματα τοῦ Θεοῦ, πράξη ἀπαγορευμένη ἀπὸ τὸν Θεῖο νόμο, διότι αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ περιε-

ργοὶ θεωροῦνται καί εἶναι τέκνα τῆς οἰήσεως, τῆς ἄνομης ἀλαζονείας. Σ' αὐτὴν τὴν περί Θεοῦ περιέργεια ἔπεσαν καί πέφτουν οἱ αἰρετικοί.

Πνεῦμα Φιλαρχίας

Τὴν Φιλार्χία πού ἀναφέρει ὁ Ὅσιος Ἐφραίμ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τὴν χαρακτηρίζει Ὑπερηφάνεια. Ὑπερηφάνεια εἶναι ἡ ἄρνηση τοῦ Θεοῦ, ἐφεύρημα τῶν δαιμόνων, μητέρα τῆς κατακρίσεως, τέκνο τῶν ἐπαίνων, πηγὴ τοῦ θυμοῦ, θύρα τῆς ὑποκρισίας, ἀντίπαλος τοῦ Θεοῦ, ρίζα βλασφημίας. Ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι ἀπώλεια τοῦ πνευματικοῦ πλούτου, ἡ ὑπερηφάνεια

νεια προξενεί τή λησμοσύνη τῶν ἁμαρτιῶν, ἢ ὑπερηφάνεια εἶναι ὁ ἔπαινος τῆς καρδιάς, τό μίσος τοῦ ἐλέγχου.

Ὁ φίλαρχος γιά νά γεμίσει τό κενό τῆς ψυχῆς του, τήν ἐσωτερική αὐτή στέρηση τήν ἀναπληρώνει μέ προβολή τοῦ ἐγώ του, μέσω τῆς δίψας γιά ἐξουσία, γιά ἀναγνώριση ἀπό τούς ἄλλους, γιά ἐπαίνους καί τιμές, γιά ὑποταγή τῶν ἄλλων μπροστά σε αὐτόν. Ὁ φίλαρχος δέ δέχεται ἔλεγχο ἀπό κανέναν.

Ὁ ὑπερήφανος ἄνθρωπος εἶναι ξένος σέ κάθε ἀρετή.

Πνεῦμα Ἀργολογίας

Τελευταῖο πάθος πού ἀναφέρει ὁ ὄσιος Ἐφραίμ εἶναι ἡ ἀργολογία. Γιά τήν ἀργολογία ἔχουμε τήν ὁμολογία τοῦ Κυρίου : «Πᾶν ρῆμα ἀργόν ὃ ἐάν λαλήσωσιν οἱ ἄνθρωποι, ἀποδώσουσι περὶ αὐτοῦ λόγον ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως. Ἐκ γάρ τῶν λόγων σου δικαιοθήσῃ καί ἐκ τῶν λόγων σου καταδικασθήσῃ» πού σημαίνει πῶς οἱ ἄνθρωποι, γιά κάθε λόγο ἀνώφελο πού θά ποῦν, θά λογοδοτήσουν γι' αὐτόν τήν ἡμέρα τῆς κρίσεως. Ἔτσι, τά λόγια σου θά σέ δικαιώσουν ἀλλά καί τά λόγια σου θά σέ καταδικάσουν.

Ὁ ἄνθρωπος ξεχωρίζει ἀπό τά ἄλλα ζωντανά ὄντα γιά τόν λόγο πού τοῦ χάρισε ὁ Θεός. Ὁ λόγος δείχνει τόν ἐσωτερικό πλοῦτο τοῦ κάθε ἀνθρώπου, τά λόγια πού ὁ καθένας ἐκφωνεῖ εἶναι σύμφωνα μέ αὐτό πού κρύβει μέσα του. Συνεπῶς, ἀνάλογα μέ τήν πνευματική παιδεία πού ἔχει ὁ καθένας προφέρει καί προσφέρει τό λόγο τῆς καρδιάς του.

Ὁ Ἰωάννης τῆς Κλίμακος μᾶς φανερώνει ὅτι ὁ φίλος τῆς

σιωπῆς προσεγγίζει τόν Θεό καί συνομιλώντας μαζί Του φωτίζεται ἀπό Αὐτόν. Ἡ πολυλογία – ἀργολογία εἶναι ὁ θρόνος τῆς κενοδοξίας, εἶναι ἀπόδειξη ἐλλείψεως γνώσεως, θύρα τῆς καταλαλιᾶς, βοηθός τῶν ψευδολογιῶν, διασκορπισμός τῶν σκέψεων, πάγωμα τῆς πνευματικῆς θερμότητας, ἀμαύρωση τῆς προσευχῆς.

Ὁ πολυλογάς εἶναι ἐχθρός τῆς ἡσυχίας καί τῆς σιωπῆς, ἐνῶ ἡ σιωπή εἶναι μητέρα τῆς προσευχῆς καί μέσα ἀπό αὐτήν ἐπιτηροῦμε τούς λογισμούς. Ἡ σιωπή πάλι μᾶς ἐμποδίζει στό νά παριστάνουμε μέ ἔπαρση τόν «δάσκαλο» σέ ὅλα.

Πνεῦμα ἀργίας, περιεργείας, φιλαρχίας καί ἀργολογίας μή μοί δῶς.

Αὐτά τά τέσσερα πάθη φωλιάζουν στήν καρδιά τοῦ καθενός μας, σέ ἄλλους σέ μεγαλύτερο καί σέ ἄλλους σέ μικρότερο βαθμό. Καλούμαστε λοιπόν νά τά ξεριζώσουμε καί νά ἀποκτήσουμε τίς τέσσερις ἀρετές πού σημειώνει ὁ Ὅσιος Ἐφραίμ, καί οἱ ὁποῖες εἶναι:

Πνεῦμα Σωφροσύνης

Ἡ πρώτη ἀρετή πού ζητᾶ ὁ πιστός ἀπό τόν Θεό εἶναι ἡ ἀρετή τῆς Σωφροσύνης.

Σωφροσύνη σημαίνει σῶον φρόνημα, σοφία, κοσμιότητα, ἀκεραιότητα, ἀγνότητα, ψυχική καθαρότητα.

Ἡ Σωφροσύνη, ὅπως μᾶς σημειώνει στήν Κλίμακα ὁ σοφός Ὅσιος, εἶναι καθολική πασῶν τῶν ἀρετῶν ἐπωνυμία. Ἡ σωφροσύνη θερμαίνει τήν ἀγάπη πρὸς τόν Θεό, φρουρεῖ τήν πίστη καί κρατύνει τήν ἐλπίδα(ἀποτελεῖ τή βάση τῆς ἐγκρά-

τειας, εἶναι ὁ φύλακας τῆς ἀγνείας καί στηρίζει τήν παρθενία.

Ἡ σωφροσύνη προϋποθέτει πίστη στό Θεό, ταπείνωση καί ἀγάπη. Ἡ σωφροσύνη ἀπαιτεῖ κόπο καί πόνο, ἄσκηση καί μετάνοια.

Σήμερα ἡ σωφροσύνη ἐξαφανίστηκε τόσο ἀπό τό λεξιλόγιο ὅσο καί ἀπό τή ζωή μας. Ζοῦμε σέ ἓναν κόσμο ἡδονῆς καί ἀπολαύσεως. Μᾶς ἀπασχολοῦν μόνο τα σαρκικά καί τίποτε ἄλλο. Καί μάλιστα τά διεστραμμένα σαρκικά, τά παρά φύσιν. Ἡ σωφροσύνη ταυτίζεται μέ τόν ἀγιασμό καί πρωτίστως μέ τόν ἀγιασμό τοῦ σώματος. Ἡ σωφροσύνη εἶναι ἄσκηση καί Σταυρός.

Πνεῦμα Ταπεινοφροσύνης

Ἡ δεύτερη ἀρετή πού αἰτεῖ ὁ Χριστιανός κατά τήν εὐχή αὐτή εἶναι ἡ ἀρετή τῆς Ταπεινοφροσύνης. Σωφροσύνη καί ταπεινοφροσύνη εἶναι ἀρετές ἀλληλένδετες. Δέ νοεῖται ἡ σωφροσύνη χωρίς τήν ταπείνωση, ὅπως δέ νοεῖται καμία ἀρετή χωρίς τήν ταπεινοφροσύνη. Γιατί ἡ ταπεινοφροσύνη θεωρεῖται ἡ βάση καί τό θεμέλιο ὄλων τῶν ἀρετῶν. Ὁ σοφός πατήρ τῆς Κλίμακος μᾶς ὑπογραμμίζει : Ὡς θεία ἀρετή ἡ ταπεινοφροσύνη δέν εἶναι εὐκόλο νά προσδιοριστεῖ στήν οὐσία της. Ἐκεῖνος πού «φαντάζεται ὅτι θά δώσει νά καταλάβουν αὐτά τά πράγματα μέ τήν ἐξήγηση τοῦ ὅσοι δέν τά ἔχουν γευθεῖ προσωπικῶς, αὐτός μοιάζει μέ ἐκεῖνον πού θέλει νά ἐξηγήσει μέ λόγια καί παραδείγματα, πόσο γλυκό εἶναι τό μέλι σέ ἐκείνους πού ποτέ δέν τό ἔχουν

γευθεῖ».

Ἡ ταπεινοφροσύνη μοιάζει μέ ἕνα θησαυρό πού ἔχει «ἀπ' ἔξω μόνο μία ἐπιγραφή, ἡ ὁποία εἶναι ἀκατανόητη καί παρέχει πολλή καί ἀτέλειωτη ἐρευνητική προσπάθεια σέ ὄσους ζητοῦν νά τήν ἐξηγήσουν μέ λόγια. Ἡ ἐπιγραφή αὐτή εἶναι ἡ ἐξῆς: Η ΑΓΙΑ ΤΑΠΕΙΝΩΣΗ».

Ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι ἀνώνυμη χάρη τῆς ψυχῆς, πού τό ὄνομά της εἶναι γνωστό μόνο σέ ἐκείνους πού τή γνώρισαν στήν πράξη. Εἶναι πλουῦτος ἀνέκφραστος, ὀνομασία καί χορηγία τοῦ Θεοῦ, ὅπως ὁ Ἰδιος μᾶς λέγει «μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πράος εἰμί καί ταπεινός τῆ καρδιά».

Ὁ ταπεινός εἶναι ἥπιος, καταδεκτικός, γεμάτος κατάνυξη καί συμπάθεια ὅσο κανεῖς ἄλλος, εἶναι γαλήνιος, χαρῶπος, εὐκόλος στήν καθοδήγηση, χωρίς λύπη, ἀκούραστος στοῦς ἀγῶνες τῆς ἀρετῆς, ἀπαθής.

Γιά νά ἀποκτήσουμε ταπεινοφροσύνη θά πρέπει νά ἔχουμε ὑπακοή καί εὐθύτητα καρδιάς. Ὅσα καλὰ ἔργα καί ἂν κάνουμε, ἂν δέν ὑπάρχει ταπεινοφροσύνη, ὅλα εἶναι ἄχρηστα. Νεῦρα καί ὁδοί τῆς ἀρετῆς αὐτῆς εἶναι ἡ ἀκτημοσύνη, ἡ ἀπομάκρυνση τῆς σοφίας, ἡ ἀπλή ὀμιλία, ἡ ἀποφυγή τῆς πολυλογίας. «Ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι οὐράνιος ἀνεμοστρόβιλος, πού μπορεῖ νά ἀνεβάσει τήν ψυχὴ ἀπ' τήν ἄβυσσο τῶν ἁμαρτιῶν στόν οὐρανό».

Παρατηρεῖ ὁ π. Ἀλέξανδρος Σμέμαν: «Γιά ποιά ταπεινοφροσύνη μποροῦμε νά μιλάμε ὅταν ἡ ζωὴ σήμερα κτίζεται ἀποκλειστικά πάνω στόν αὐτοθαυμασμό καί στήν αὐτοεκτίμηση,

πάνω στόν ἐνθουσιασμό γιά τήν ἐξουσία, τό μεγαλεῖο, τή δύναμη κλπ.; Αὐτό τό πνεῦμα τῆς αὐτοεξύμνησης ἔχει διαχυθεῖ ἀπό τήν κορυφή μέχρι τά πόδια ὄχι μόνο στήν πολιτική καί στή δημόσια ζωὴ, ἀλλά καί στήν προσωπική, ἐπαγγελματική, κοινωνική καί κυριολεκτικά σέ κάθε πτυχή τῆς ζωῆς».

Πνεῦμα Ὑπομονῆς

Ὁ ὁσιος Ἐφραίμ τοποθετεῖ τήν ἀρετὴ τῆς ὑπομονῆς μετά τήν ταπεινοφροσύνη, καθώς δέ μπορεῖ νά ἐννοηθεῖ ἀνεξάρτητα ἡ ταπεινοφροσύνη ἀπό τήν ὑπομονή. Ἡ ὑπομονή εἶναι τό ἔδαφος πάνω στό ὁποῖο μπορεῖ νά οἰκοδομηθεῖ κάθε ἀρετὴ. Ἡ ὑπομονή δέν εἶναι μιὰ ἀπό τίς πολλές ἀρετές, ἀλλά αὐτὴ πού συνοδεύει ὅλες τίς ἀρετές καί στή γέννησή τους, καί στή διατήρηση καί στήν τελείωσή τους. Ἡ κάθε ἀρετὴ εἶναι πράγματι ἀρετὴ καί καρπός τῆς ὑπομονῆς.

Ὁ σοφός πατήρ τῆς Κλίμακος μᾶς ἐπισημαίνει: Ἐάν ἀποκτήσεις τὴν ῥάβδο τῆς ὑπομονῆς ἀμέσως θά σταματήσουν οἱ σκύλοι δαίμονες νά φέρονται μέ ἀναίδεια. Ὑπομονὴ εἶναι ἄθραυστος πόνος τῆς ψυχῆς, ὁ ὁποῖος δέν σαλεύεται καθόλου ἀπό κανένα φυσικό ἢ ἀφύσικο χτύπημα καί θόρυβο. Ὑπομονὴ εἶναι σταθερὴ ἀπόφαση γιά ἀντιμετώπιση τῶν καθημερινὰ ἀναμενόμενων θλίψεων. Ὑπομονὴ εἶναι διαρκὴς προσοχὴ γιά τὸν ἑαυτό μας.

Σήμερα δέν γνωρίζουμε καθόλου ἀπὸ ὑπομονή, εἴμαστε πολὺ βιαστικοί. Ὑπομονὴ εἶναι ἐνῶ ζεῖ κανεῖς μέ θλίψεις νά θεωρεῖ ὅτι ἔχει ἄνεση. Θά πρέπει νά γνωρίζουμε ὅτι ἡ ὑπο-

μονὴ παρέχει τὴν τάξη στόν πνευματικό ἀγῶνα, ὥστε ὁ ἄνθρωπος νά πολεμᾷ τὰ πάθη του ὄχι ὅλα μαζί, ἀλλὰ ἕνα-ἕνα. Ἡ βιασύνη καί ἡ ἀνυπομονησία στήν πνευματικὴ ζωὴ ἀποτελοῦν τὴν καταστροφή της. Εἶναι γνωστό ὅτι ὅπου ὑπάρχει ἀνυπομονησία, ἐκεῖ παρατηρεῖται ταραχὴ. Καί, ὅπου ὑπάρχει ταραχὴ, ἐκεῖ λείπει ἡ παρουσία τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ.

Πνεῦμα Ἀγάπης

Τελευταία ἀρετὴ πού ζητᾷ ὁ πιστός νά ἀποκτήσει εἶναι ἡ ΑΓΑΠΗ. Ἡ τοποθέτηση αὐτῆς τῆς ἀρετῆς στό τέλος τῆς εὐχῆς δέν εἶναι τυχαία. Ἡ ἀγάπη θεωρεῖται τό ἐπιστέγασμα καί ἡ ὀλοκλήρωση κάθε ἀρετῆς. Γιά τὴν χριστιανικὴ πίστη τίποτε δέ νοεῖται ἂν δέν καταλήγει στήν ἀγάπη. Καί αὐτό γιατί «ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ καί ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καί ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ». Ὁ Κύριος εἶναι κατηγορηματικός: «ἐν τούτῳ γίνονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστε, ἐάν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις». Καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος σημειώνει: «Καί ἐάν ψωμίσω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου καί παραδῶ τό σῶμα μου ἵνα καυθίσωμαι, ἀγάπην δέ μὴ ἔχω, οὐδὲν ὠφελοῦμαι».

Καί, μιλώντας γιά ἀγάπη δέν ἐννοοῦμε τὴν ἀγάπη πού ἴσως ἐννοεῖ ὁ κόσμος, ἀλλὰ τὴν ἀγάπη πού ὁ ἴδιος ὁ Κύριος φανέρωσε· γιά τὴν θυσιαστικὴ ἀγάπη κάνουμε λόγο. Ὁ σοφός Ἰωάννης τὴν τοποθετεῖ στόν τριακοστό ἀναβαθμὸ τῆς Κλίμακος γιατί αὐτὴ εἶναι «ἡ ὑψίστη τῶν ἀσκητῶν καί ἀνθρωπίνων ἀρετῶν».

«Αγάπη είναι ο Θεός». «Η αγάπη ως προς την ποιότητά της είναι ομοίωση με το Θεό, όσο αυτό είναι δυνατόν στους ανθρώπους. Ως προς την ενέργειά της, είναι μέθη της ψυχής, ενώ ως προς την ιδιότητά της είναι πηγή πίστωσης, ἄβυσσος μακροθυμίας και θάλασσα ταπεινώσεως».

Εκείνος που αγαπά τον Κύριο έχει αγαπήσει προηγουμένως τον αδελφό του, γιατί το δεύτερο είναι απόδειξη του πρώτου. Εκείνος που αγαπά τον πλησίον του, δε θα άνεχτεί ποτέ ανθρώπους να κατηγορούν, αλλά θα απομακρυνθεί από κοντά τους. Εκείνος που λέγει ότι αγαπάει τον Κύριο και ὀργίζεται με τον αδελφό του, μοιάζει με εκείνον που τρέχει στον ύπνο του.

Η αγάπη και η ταπείνωση αποτελούν ιερό ζευγάρι. Ό,τι χτίζει η αγάπη, τό στηρίζει και τό συγκρατεί η ταπείνωση.

Στις μέρες μας βιώνουμε την αγάπη και μέσα από διάφορους συλλόγους, από διάφορες μη κερδοσκοπικές οργανώσεις και μάλιστα είμαστε υπερήφανοι, γιατί βοηθάμε τους αδελφούς μας. Όμως αυτού του είδους η αγάπη δε μπορεί να χαρακτηριστεί διαφορετικά παρά μόνο ως αγάπη επιδερμική και ως προσπάθεια αυτοπροβολής.

Νά μήν ξεχνάμε ότι η αγάπη είναι η αιτία της προκοπής όλων μέσα στους αιώνες.

Αυτές τις τέσσερις ἀρετές ἄς παρακαλέσουμε τον Κύριο νά μᾶς τις χαρίσει, γιά νά ἐλευθερωθοῦμε ἀπό τὰ δεσμά τῶν παθῶν καί νά ἀπολαύσουμε τήν ἐν Χριστῷ ζωή.

Ναί, Κύριε Βασιλεῦ, δώρησαί μοι τοῦ ὄραν τά ἐμὰ πταίσματα καί μή κατακρίνειν τόν ἀδελφόν μου...

Αὐτή ἡ τελευταία φράση τῆς εὐχῆς τοῦ Ὁσίου Ἐφραὶμ συγκεφαλαιώνει τὰ προαναφερθέντα στοιχεῖα τῆς μετάνοιας, καί πρωτίστως τῆς ἀγάπης. Αὐτή ἡ ἀγάπη γίνεται πραγματικά ζῶσα στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου ὅταν ἀποκτηθεῖ ἡ μεγάλη ἀρετή τῆς αὐτογνωσίας, ἀπό τή μιά, καί ἀπορριφθεῖ τό ὑπέρτατο πάθος τῆς κατακρίσεως, ἀπό τήν ἄλλη. Ἡ αὐτογνωσία εἶναι ἡ γνώση τοῦ ἑαυτοῦ μας, ἡ συνειδητοποίηση τῆς ἐσωτερικῆς μας κατάστασης, ἡ ἀναγνώριση τῶν λαθῶν, τῶν παραλείψεων καί τῶν παραπτωμάτων μας. Ἡ αὐτογνωσία ἔχει σάν καρπούς τήν ταπείνωση καί τήν μετάνοια. Εἶναι ἡ ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά νά ξεκινήσει ἡ διαδικασία τῆς ἐπιστροφῆς στόν χαμένο παράδεισο καί στή μακαριότητα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Σημειώνει ὁ ὅσιος τοῦ Σινᾶ: ὅποιος ἀφαιρέσει τό περικάλυμμα τῆς φιλαυτίας καί δεῖ μέ ἀκρίβεια τὰ δικά του κακά, γιά κανένα πλεον ἄλλο πράγμα δέν θά φροντίσει στή ζωή του, σκεπτόμενος ὅτι ὁ χρόνος τῆς ζωῆς του δέν τοῦ φθάνει οὔτε γιά τό πένθος τῶν δικῶν του ἁμαρτιῶν καί ἄς ζοῦσε ἑκατό χρόνια.

Ἡ αὐτομεμφία καί ἡ ἀποφυγή κατακρίσεως εἶναι σημεῖα ταπεινώσεως καί ἀγάπης πού ὀδηγοῦν στήν ἀγιότητα. Καί στή συνέχεια, ἡ ἀγιότητα σχετίζεται μέ τήν αὐτογνωσία - τήν βαθειά αἴσθηση τῶν δικῶν μας ἁμαρτημάτων καί τήν ἀδιάκοπη μετάνοιά μας γι' αὐτά.

Αὐτομεμφία εἶναι ἡ αὐτοκατάκριση καί αὐτοκαταδική, τό νά θεωρεῖ δηλαδή ὁ ἄνθρωπος τόν ἑαυτό του ὑπεύθυνο καί ἔνοχο, νά ἐντοπίζει τίς ἐλλείψεις καί τὰ σφάλματά του, νά τόν κατηγορεῖ καί νά τόν κατακρίνει. Ἡ αὐτομεμφία ὅταν εἶναι εἰλικρινῆς καί ἀνυπόκριτη, ὀδηγεῖ στήν ταπείνωση, τήν αὐτογνωσία, τή βίωση τῆς εἰρήνης καί τήν ἀνάπαυση τῆς καρδιάς.

Πρέπει νά βλέπω τὰ δικά μου πταίσματα γιά νά φθάσω στήν κάθαρση τῆς καρδιάς, στόν φωτισμό τοῦ νοῦ καί τήν θέωση, γιά νά βιώσω τίς ἐνέργειες τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, πού θά μοῦ χαρίσουν τήν ἐπίγνωση, τήν αὐτογνωσία καί ἔτσι θά ἀναγεννηθεῖ ὅλη ἡ ὑπαρξή μου καί θά γίνει κατοικητήριο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Καί μή κατακρίνειν τόν ἀδελφόν μου...

Ὁ ὅσιος πατήρ τοῦ Σινᾶ μᾶς λέγει : μία εἶναι ἡ ὁδός, καί μάλιστα ἀπό τίς σύντομες, πού ὀδηγεῖ στή συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν μας, καί αὐτή ἀσφαλῶς εἶναι τό νά μή κρίνουμε τόν πλησίον μας· μᾶς τό λέγει καί ὁ Κύριος «μή κρίνεις ἵνα μή κριθεῖς».

Συνεχίζει : οἱ δαίμονες προσπαθοῦν μέ κάθε τρόπο νά μᾶς κάνουν νά ἁμαρτήσουμε. Ὄταν δέν τό πετυχαίνουν νά πέσουμε κάπου ἄλλοῦ, τότε μᾶς βάζουν νά κρίνουμε αὐτούς πού ἁμαρτάνουν....

Πρέπει νά προσέξουμε αὐτό πού μᾶς λέγει: τό νά κρίνει κανεῖς εἶναι ἀδιάντροπη ἄρπαγή τοῦ ἀξιώματος τοῦ Θεοῦ, ἐνώ ἡ κατάκριση εἶναι ὄλεθρος τῆς

ΐδιας τῆς ψυχῆς αὐτοῦ πού κατακρίνει.

Ἀκόμη μᾶς λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος «ὅταν δεῖς κάτι μέ τά μάτια σου μήν τό κατακρίνεις γιατί πολλές φορές καί αὐτά ἐξαπατῶνται».

Ὁ τρόπος γιά νά μείνουμε καθαροί ἀπό τήν κατάκριση εἶναι ἡ προσευχή. Ὄταν πηγαίνουμε νά κρίνουμε κάποιον - γιατί ὅλοι μας πέφτουμε σ' αὐτό τό ἀμάρτημα- ἀντί νά τόν κατακρίνουμε, ἄς προσευχόμαστε ὑπέρ αὐτοῦ. Καί ἄν κρίναμε κάποιον, ἀμέσως νά πᾶμε νά ἐξομολογηθοῦμε, ὥστε νά εἰρηνεύσει ἡ καρδιά μας. Τό πνεῦμα τῆς κατακρίσεως εἶναι δυνατόν νά μᾶς καταστρέψει καί νά γίνει ἀφορμή νά χάσουμε τόν Παράδεισο.

Ὄταν γνωρίσουμε τόν ἑαυτό μας, τήν ἀμαρτωλότητά μας, ἐλευθερωνόμαστε ἀπό τό πάθος τῆς κατακρίσεως καί ἀσχολούμαστε πλέον μέ τά δικά μας πάθη.

Ἄν θέλεις νά συναντήσεις τόν Χριστό ποτέ κανέναν μήν κατακρίνεις.

Σεβασμιώτατε, Πάτερ καί Δέσποτα,

Σεβαστοί Πατέρες,

Ἀγαπητοί ἀδελφοί,

Μέ τίς εὐχές καί τίς προσβείες τῶν ὁσίων καί θεοφόρων πατέρων, Ἰωάννου τῆς Κλίμακος καί Ἐφραίμ τοῦ Σύρου ἄς νικήσουμε τό πονηρό πνεῦμα καί νά διατρέξουμε τό ὑπόλοιπο στάδιο τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἀνεβαίνοντας πρός τίς πανσεβάσμιες ἡμέρες τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος καί τοῦ Πάσχα. Ἀμήν.

ΑΠΟ ΤΟ ΛΕΙΜΩΝΑΡΙΟ

Μοῦ διηγήθηκε ἕνας Γέροντας κάτι τέτοιο:

«Κάποτε κάθισα γιά λίγο καιρό στήν Λαύρα τοῦ ἁγίου Γερασίμου κι ἀπόκτησα κάποιο φίλο. Καθώς καθόμασταν λοιπόν μιὰ μέρα καί συζητούσαμε ὠφέλιμα, θυμήθηκα τό λόγο τοῦτο τοῦ ἁββᾶ Ποιμένα, τό νά κατηγορεῖ δηλαδή κανεῖς τόν ἑαυτό του πάντοτε γιά κάθε πράγμα.

Καί μοῦ λέει:

Ἔγώ πάτερ, ἔχω πείρα ἀπ' αὐτά τά λόγια καί τήν ὠφέλεια πού ἐνεργοῦν. Γιατί κάποτε εἶχα ἕνα Διάκονο γνήσιο φίλο ἀπό τή Λαύρα καί δέν ξέρω ἀπό πού εἶχε ὑπόνοια ἐναντίον μου γιά κάποια ὑπόθεση πού τοῦ ἔφερε λύπη κι ἄρχισε νά μοῦ κατσουφιάζει. Βλέποντάς τον ἐγὼ σκυθρωπό, ρώτησα νά μάθω τήν αἰτία. Καί μοῦ λέει:

– Ἐκανες τό τάδε πράγμα. Ἐγὼ ὅμως ἐπειδή δέν εἶχα συνείδηση ὅτι ἔπραξα μέ ὅποιονδήποτε τρόπο τέτοια πράξη, ἄρχισα νά τόν πληροφοροῦ ὅτι δέν ἔχω συνείδηση ὅτι τό ἔκανα. Μοῦ λέει:

– Συμπάδα με, δέν πληροφοροῦμαι. Ἄναχώρησα τότε ἐγὼ στό κελί μου κι ἄρχισα νά ἐρευνῶ τήν καρδιά μου καί δέν ἔβρισκα. Τόν βλέπω λοιπόν νά κρατᾶ τό ἅγιο Ποτήριο καί νά δίνει τή Θεία Μετάληψη καί τοῦ ὀρκίζομαι μπροστά σ' αὐτό ὅτι δέν ἔχω συνείδηση ὅτι ἔκανα τοῦτο καί δέν τόν ἔπεισα.

Ὄταν βρέθηκα ξανά μόνος καί θυμήθηκα αὐτά τά λόγια τῶν ἁγίων Πατέρων καί τοὺς ἔδειξα ἐμπιστοσύνη, ἄλλαξα λίγο τό λογισμό μου καί

λέω μέσα μου:

– Ὁ Διάκονος μέ ἀγαπᾶ γνήσια καί, κινούμενος ἀπό ἀγάπη, πῆρε τό δάρρος νά μοῦ πῆ αὐτό πού εἶχε ἡ καρδιά του γιά μένα, γιά νά ἀνανήψω καί νά φυλαχτῶ ἀπό ἐδῶ καί πέρα καί νά μήν τό κάνω. Ὅμως, ἄθλια ψυχή μου, πού λές δέν ἔκανα αὐτήν τήν πράξη, δέν ἔπραξες μύρια κακά καί τά ξέχασες; Ποῦ εἶναι αὐτά πού ἔκανες χθές ἢ προχθές ἢ πρὶν δέκα μέρες; Τά θυμάσαι; Λοιπόν κι αὐτό ἔκανες ὅπως ἐκεῖνα καί τό ξέχασες ὅπως τά πρῶτα.

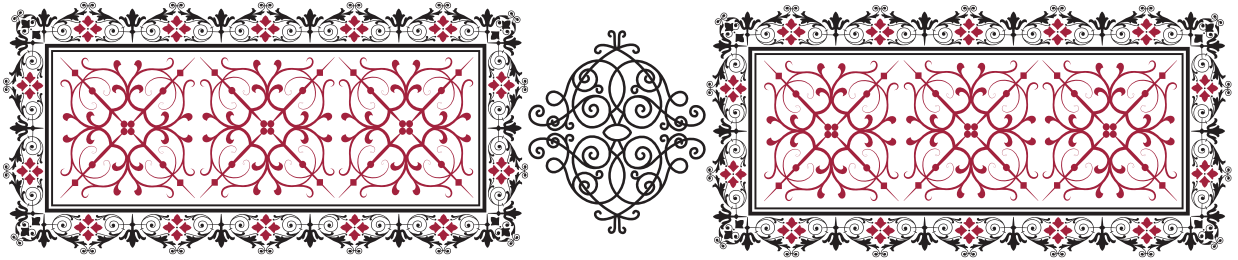
Καί προκάλεσα τέτοια διάθεση στήν καρδιά μου, ὅτι δηλαδή πράγματι ἔκανα αὐτό, ἀλλά, ὅπως ἀκριβῶς ξέχασα τά πρῶτα, ἔτσι κι αὐτό. Ἄρχισα λοιπόν νά εὐχαριστῶ τό Θεό καί τό Διάκονο, γιατί δι' αὐτοῦ μέ ἀξίωσε ὁ Κύριος νά γνωρίσω τό σφάλμα μου καί μετανόησα γι' αὐτό.

Σηκώθηκα λοιπόν μέ τέτοιους λογισμούς καί πῆγα νά βάλω μετάνοια στό Διάκονο καί νά τόν εὐχαριστήσω, ἐπειδή δι' αὐτοῦ γνώρισα τό σφάλμα μου. Καί, μόλις χτύπησα τή θύρα του, ἀνοίξε καί μοῦ βάζει πρῶτος μετάνοια καί λέει:

– Συγχώρα με, γιατί χλευάστηκα ἀπό τοὺς δαίμονες μέ τό νά σέ ὑποψιαστῶ γιά τό πράγμα ἐκεῖνο. Γιατί πράγματι μέ πληροφορόρησε ὁ Θεός ὅτι δέν ἔχεις κάνει τίποτε. Κι ἔλεγε ὅτι οὔτε μέ ἄφησε νά τόν πληροφοροῦ, ἀλλά ἔλεγε: – Δέν εἶν' ἀνάγκη.

Κι ὠφελήθηκα πάρα πολὺ καί δόξασα Πατέρα, Υἱὸ καί Ἅγιο Πνεῦμα, τήν Ἁγία Τριάδα, στήν ὁποία ἀρμόζει ἡ ἐξουσία κι ἡ μεγαλοπρέπεια στους αἰῶνες τῶν αἰῶνων. Ἀμήν».





† ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ,
 ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
 ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
 ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ ΠΑΡΑ ΤΟΥ
 ΕΝΔΟΞΩΣ ΑΝΑΣΤΑΝΤΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

Αδελφοί και τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ολοκαρδίως σὰς ἀπευθύνομεν ἀπὸ τῆς ἔδρας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τὸν χαρμόσυτον χαιρετισμὸν «Χριστὸς Ἀνέστη!». Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ κέντρον τῆς Ὁρθόδοξου Πίστεώς μας. Χωρὶς τὴν Ἀνάστασιν ἡ πίστις ἡμῶν εἶναι «κενή» (Α΄ Κορ. ιε΄, 14). Ὁ Θεὸς Λόγος μὲ τὴν Ἀνάστασιν Του ἀφθαρτοποίησε καὶ ἐθέωσε τὸν τετραυματισμένον καὶ ἀμαυρωμένον ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν κατ' εἰκόνα Θεοῦ πλασθέντα ἄνθρωπον, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν καὶ πάλιν τὴν δυνατότητα τοῦ καθ' ὁμοίωσιν, τοῦ ὁποίου ἀπεστερήθη διὰ τῆς παρακοῆς.

Τί σημαίνει, ὅμως, ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα, ἡ νίκη τῆς ζωῆς κατὰ τοῦ θανάτου, μέσα εἰς ἕνα κόσμον βίας καὶ πολέμων, ἐν ὀνόματι μάλιστα τῆς θρησκείας καὶ τοῦ Θεοῦ;

Πολλοὶ σοφοὶ προσεπάθησαν νὰ ἐξεύρουν λύσιν εἰς τὸ πρόβλημα τοῦ θανάτου καὶ νὰ τὸ ὑπερβούν

διὰ διαφόρων θεωριῶν. Ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἐορτάζομεν τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ κηρύσσομεν εὐθαρσῶς τὴν κατάργησιν τοῦ θανάτου. Γνωρίζομεν ὅτι χορηγὸς τῆς ζωῆς εἶναι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἐν τῷ Ὅποιῳ «ζωὴ ἦν» (Ἰωάν. α΄, 4). Ἔχομεν τὴν χαροποιὸν ἐμπειρίαν τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ἐνικήθη ὁ θάνατος διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. «Χαρὰς τὰ πάντα πεπλήρωται, τῆς ἀναστάσεως τὴν πείραν εἰληφότα». Αὐτὴ ἡ πίστις καταυγάζει ὅλας τὰς ἐκφάνσεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, συμπυκνοῦται δὲ ἐν τῇ Θεῷ Εὐχαριστίᾳ. Τὸ γεγονός ὅτι εἰς τὸν χριστιανικὸν κόσμον κυρίως ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διέσωσε τὴν Θεῖαν Εὐχαριστίαν ὡς κέντρον τῆς ζωῆς καὶ τῆς πνευματικότητός της εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένον μὲ τὸ ὅτι ἡ Ἀνάστασις εἶναι ὁ πυρὴν τῆς πίστεως, τῆς λατρείας καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἠθους. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἡ εὐχαρι-

στακὴ λειτουργία εἶναι πάντοτε πανηγυρικὴ καὶ χαρμόσυνη καὶ συνδέεται πρωτίστως μὲ τὴν Κυριακὴν, τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου.

Ἡ πλέον συγκλονιστικὴ ἔκφρασις καὶ ἐρμηνεία τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς καινοποιητικῆς δυνάμεώς της εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς καθόδου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν Ἄδην ὅπως τὴν θαυμάζομεν εἰς τὴν ἐνταῦθα Μοῆν τῆς Χώρας. Ὁ Κύριος τῆς δόξης κατελθὼν μέχρις Ἄδου ταμείων καὶ συντρίψας τὰς Πύλας αὐτοῦ, ἀναδύεται νικηφόρος συνανιστῶν ἑαυτῷ τὸν Ἄδὰμ καὶ τὴν Εὕαν, ὀλόκληρον δηλαδὴ τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀπ' ἀρχῆς καὶ μέχρι τῶν Ἑσχάτων. «Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς, οὐρανὸς τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια». Ἡ κτίσις διαβαίνει ἀπὸ τὸ ζοφερὸν βασιλεῖον τοῦ θανάτου εἰς τὸ ἀνεσπερον φῶς τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ὁ πιστός, Ἀναστάσεως κοινωνός, καλεῖται νὰ κηρύξῃ τὸ

Εὐαγγέλιον τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας «ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς» (Πράξ. α', 8).

Ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία, βιοῦσα τὸ μυστήριον τοῦ σταυροῦ καὶ τῆς ἀναστάσεως συγχρόνως, μᾶς καλεῖ σήμερον νὰ «προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι» καὶ νὰ «συνεορτάσωμεν Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριο».

Διότι, διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἐγίναμεν ἓνας λαὸς ἢ ἀνθρωπότης ἠνώθημεν εἰς ἓν σῶμα. Μὲ τὸν Σταυρὸν καὶ τὴν Ἀνάστασιν Του ὁ Χριστὸς ἐθανάτωσεν ὀριστικῶς τὴν ὑπάρχουσαν

ἔχθραν. Τοιουτοτρόπως, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας, ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῆς συμφιλιώσεως τῶν πάντων, ἡ Ἐκκλησία τῆς ἀγάπης πρὸς πάντας, φίλους καὶ ἐχθρούς. Ὅλοι συμφιλιωμένοι, πλήρεις νέας ζωῆς, ζωῆς ἀληθινῆς, γινόμεθα συμπολίται τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ (πρβλ. Ἐφ. β', 15-20).

Ἄτυχῶς, σήμερον ἡ τρομοκρατία, οἱ πόλεμοι καὶ γενικώτερον ἡ ἀφαίρεσις τῆς ζωῆς ἀνθρώπων συνεχίζονται. Ὁ θρῆνος καὶ ἡ ἀγωνία τῶν θυμάτων, διαδιδόμενοι μάλιστα ταχύτατα διὰ τῶν συγχρόνων τεχνολογικῶν μέσων, διασχίζουν τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ σπαράσσουν τὴν καρδίαν μας. Διὰ τοῦτο οἱ ἡγέται τῆς ἀνθρωπότητος, πολιτικοὶ καὶ πνευματικοὶ

καὶ ἐκκλησιαστικοί, ἔχομεν καθήκον καὶ χρέος ἀγάπης νὰ ἐνεργῶμεν πᾶν ὅ,τι ἐνδείκνυται διὰ τὴν ἀποφυγὴν αὐτῶν τῶν ἐκρύθμων καταστάσεων.

Ἐν μέσῳ αὐτοῦ τοῦ σημερινοῦ «κόσμου τοῦ παραλόγου», ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ καλού-



μεθα νὰ δώσωμεν τὴν καλὴν μαρτυρίαν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς προσφοράς πρὸς τὸν συνάνθρωπον, ἀγάπης καὶ μόνον.

Τὸ Πάσχα δὲν εἶναι διὰ τοὺς Ὁρθόδοξους πιστοὺς μία στιγμιαία ἀπόδρασις ἀπὸ τὴν στυγνὴν πραγματικότητα τοῦ κακοῦ ἐν τῷ κόσμῳ, εἶναι ἡ ἀκλόνητος βεβαιότης ὅτι ὁ θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν Χριστὸς εἶναι μεθ' ἡμῶν «πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Ματ. κη', 20).

Αὐτό, τέκνα καὶ ἀδελφοί, εἶναι καὶ ἐφέτος τὸ ἀναστάσιμον μῆνυμα τοῦ Ἁγιωτάτου Ἀποστολικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, τοῦ Ἱεροῦ τῆς Ὁρθοδοξίας Κέντρου, πρὸς ὅλους τοὺς συνανθρώπους μας: ὅτι ἀνέστη Χριστὸς καὶ κατήργηται τὸ κράτος

τοῦ θανάτου· τὸ κράτος τῆς ἐξουσίας τοῦ ἰσχυροῦ ἐπὶ τοῦ ἀδυνατοῦ καὶ ὅτι μόνον «ζωὴ πολιτεῦεται» καὶ ἀγάπης θαλπωρῆ καὶ ἐλέους ἄβυσσος καὶ Χάριτος ἀκενώτου τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ, ἡ ὁποία καλύπτει πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον· ἀρκεῖ οἱ

ἄνθρωποι νὰ κατανοήσωμεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν καὶ ὅτι ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν, καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων (πρβλ. Ἰωάν, α', 3-4). Αὐτὸ εἶναι τὸ μῆνυμα ἡμῶν πρὸς πάντας τοὺς πολιτικούς καὶ πνευματικούς ἡγέτας τοῦ κό-

σμου τούτου.

Δεῦτε, λοιπόν, λάβετε, φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτὸς τοῦ Φαναρίου, τὸ ὁποῖον, ὡς φῶς Χριστοῦ, ὡς φῶς ἀγάπης, φαίνει πᾶσι καὶ ἐν Αὐτῷ «σκοτία οὐκ ἔστιν οὐδεμία» (πρβλ. Α' Ἰωάν. α', 5). Ἄς ἐνωτισθῶμεν, ἀδελφοὶ καὶ τέκνα, τὸ Εὐαγγέλιον τοῦτο τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἀγάπης καὶ ἄς ἀπαλύνωμεν οἱ Ὁρθόδοξοι τὸν πόνον τῆς συγχρόνου ἀνθρωπότητος, μὲ τὴν ἰδικὴν μας ἀγάπην καὶ θυσίαν.

Δόξα τῷ χορηγῷ τῆς ζωῆς, τῷ δείξαντι τὸ φῶς καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εἰρήνην εἰς τὸν κόσμον καὶ εἰς ἓνα ἕκαστον τῶν ἀνθρώπων προσωπικῶς, δόξα τῷ Βασιλεῖ τῆς δόξης Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῷ Νικητῇ τοῦ θανάτου καὶ ἀρχηγῷ τῆς ζωῆς.

Φανάριον, Ἅγιον Πάσχα, βίς
† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως
διάπυρος πρὸς Χριστὸν Ἀναστάντα
εὐχέτης πάντων ὑμῶν.



ΠΑΥΛΟΣ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΤΗΣ ΑΓΙΩΤΑΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΒΙΩΝ ΚΑΙ ΚΟΖΑΝΗΣ

Πρός τόν εὐσεβῆ κλῆρον, τούς ἐντιμωτάτους ἄρχοντας
τούς ἐνδοξωτάτους καί γενναιοτάτους ἀξιωματικούς
τῶν ἐνόπλων δυνάμεων καί τῶν σωμάτων ἀσφαλείας,
τούς δικαιοτάτους δικαστικούς λειτουργούς,
τούς ἐλλογιμοτάτους λειτουργούς πασῶν τῶν βαθμίδων
τῆς ἐκπαιδεύσεως
καί τόν εὐλαβῆ καί φιλάγιον λαόν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

«Χαίρετε λαοί καί ἀγαλλιᾶσθε, Ἄγγελος ἐκάθισεν εἰς
τόν λίθον τοῦ μνήματος, αὐτός ἡμᾶς εὐηγγελίσατο, εἰπών,
Χριστός ἀνέστι ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτήρ τοῦ κόσμου καί
ἐπλήρωσε τά σύμπαντα εὐωδίας· Χαίρετε λαοί καί ἀγαλ-
λιᾶσθε» (τροπ. Κυριακῆς Μυροφόρων).

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Στίχοι καί μνήματα, διακηρύξεις
καί γεγονότα αἰώνια, διαχρονικά καί
παγκόσμια μᾶς προσφέρει, ὡς εὖοσμον
πνευματικὴν ἀνθοδέσμη, ὁ Σταυρός
καί ἡ Ζωηφόρος Ἀνάστασις τοῦ
Σωτῆρος μας Χριστοῦ.

Καί θέτομεν δύο ἐρωτήματα:

α) Ποῖον ἄλλον γεγονός εἰς τὴν
παγκόσμιον ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος,
ἂν καί πολεμεῖται λυσαλέως, παραμένει
τόσον ζωντανόν μέ ποικίλας συμπερι-
φορᾶς καί ἐκκλησιαστικᾶς τελετᾶς,
ποικίλων ἐθίμων, λόγων, ὕμνων τῆς
ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς ἀλλά καί τῆς
λαϊκῆς μούσας, ὅσον ὁ Σταυρός τοῦ
Κυρίου καί ἡ Ἀνάστασις Του;

β) Ποῖος ἄλλος τόπος, ὅπως ὁ τόπος

τῆς Γεννήσεως, τῆς Βαπτίσεως, τῶν
θαυμάτων τῆς Ἱερουσαλήμ, ἔνθα ἡ
Σταύρωσις καί ἡ Ἀνάστασις, συνελόντι
εἰπεῖν οἱ Ἅγιοι Τόποι, δύο χιλιάδες
χρόνια μέχρι σήμερον ἔχουν τόση ἐπι-
σκεψιμότητα ἀπὸ χριστιανούς καί μή,
ὅσον οἱ προαναφερθέντες τόποι; Καί
οἱ μὲν Χριστιανοί μέ καρδιά θείου ἔρω-
τος προσκυνοῦν τούς τόπους «οὗ ἔστη-
σαν οἱ πόδες Κυρίου» καί παίρνουν
ἀγιασμόν, οἱ δέ ἄλλοι ἐπισκέπτονται
ἔστω τούς χώρους καθὼς αὐτοὶ μετα-
φράζουν καί ἀποδέχονται τόν Χρι-
στόν.

Καί ἐνῶ θά ἔπρεπε αὐτά τά δύο
ἐρωτήματα νά συνέχουν καί νά προ-
βληματίζουν κάθε ἄνθρωπον δυστυχῶς

υπάρχουν και οι όλιγοι, οι όποιοι όνομάζονται ήγέτες, τοκογλύφοι, φιλοπόλεμοι, αίμοχαρεις και λοιποί, όργανα του διαβόλου και της άμαρτίας, οι όποιοι ένω παρουσιάζονται μέ σχήμα προβάτου είναι λύκοι άρπαγες. Ένω έμφανίζονται στους λαούς μέ βαρύγδουπους λόγους περί ειρήνης, δικαιοσύνης, ίσης κατανομής του πλούτου και θυσιαστικής αγάπης έξελλίσσονται, όπως σημειώνει ό άναστάς Κύριός μας Ίησούς, σε «δυνάστας και καταπιεστές» (Μάρκ 10,42-43).

Αυτά δέν ζοϋμε σήμερα; Αυτά δέν βιώνουμε ως χώρα, αλλά και σε παγκόσμια κλίμακα; Πολέμους, έμφύλιες συρράξεις, μετανάστες, πρόσφυγες, πείνα, δυστυχία, «συναχί έθνών» όπως σημειώνει ή Άγία Γραφή.

Και γιατί όλα αυτά;

Η άπάντησις άπλή και καθαρή, κρυστάλλινη και άληθινή: Διότι όλοι έγιναν Θεοί!! Πέταξαν τον Σταυρόν του Κυρίου, τό όπλον κατά του διαβόλου και της άμαρτίας και έγιναν δούλοι της άμαρτίας, του έγώ και της φιλαυτίας τους.

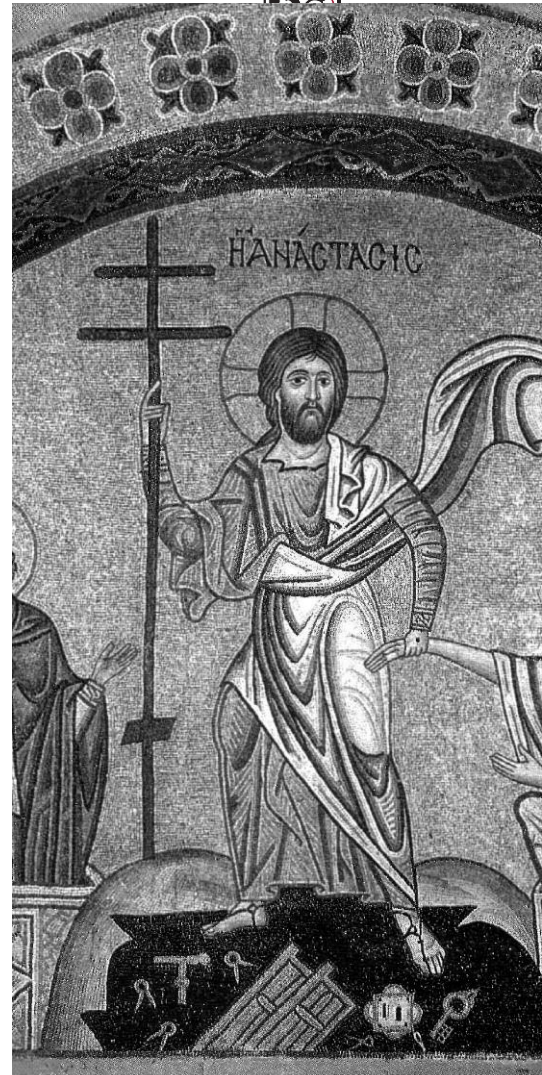
Δέν δέχονται την άνάστασιν του Κυρίου ως δική τους καθημερινή άνάστασιν από τά πάθη, τίς ιδεολογίες και ιδεοληψίες, φιλοσοφίες και σοφίσματα μέ άποτέλεσμα την πνευματική υποδούλωσι και αιχμαλωσία. Ένω διατείνονται ότι είναι έλευθεροι, βιώνουν την πλέον και πλέον άνελεύθερη τυραννία, έχουν χάσει τον ύπνο τους, δέν έχουν γαλήνη και ήρεμία στις καρδιές τους. Ό Απόστολος Παύλος αναφωνεί και διδάσκει: «τῆ έλευθερία οϋν, ἢ

Χριστός ήμās ήλευθέρωσε, στήκετε και μή πάλιν ζυγῶ δουλείας, ένέχεσθε ...» (Γαλ. 5,12)

Ό Σταυρός και Άνάστασις του Κυρίου έλευθέρωσε τον άνθρωπον εκ της τυραννίδος του διαβόλου, έξ αιτίας της άνυπακοής των πρωτοπλάστων Άδάμ και Εύας. Έκλεισε τον Άδην και «έχαρίσατο ήμιν ζωήν τήν αιώνιον»· είναι πλέον στην έλεύθερη έπιλογή του ανθρώπου: ή Χριστός και έλευθερία πνευματική και άρετές ή διάβολος και τυραννία.

Η Άνάστασις του Χριστου έπλήρωσε «τά σύμπαντα ευωδίας πνευματικής», προσέφερεν όντως έλευθερίαν, διδάσκει την καθημερινή θυσιαστική αγάπην προς τον Θεόν και τον συνάνθρωπον άδιακρίτως φυλής και θρησκείας.

Η Άνάστασις του Σωτήρος Χριστου είναι και παραμένει τό αιώνιον γεγονός, πηγή Ζωής αιώνιου, διακήρυξις ειρήνης και συμφιλίωσης των ανθρώπων. Άποκαλύπτει ότι ό Χριστός είναι ό άδιαμφισβήτητος Βασιλεύς των Βασιλευόντων και Κύριος των κυριευόντων, αλλά και διάκονος και διακονών - διαχρονικῶς και παγκοσμίως - την αυτου μεγαλειότητα, τον άνθρωπον.



Χριστός Άνέστη, άδελφοί!

Μετά πασχαλιών ευχών

Ό Έπίσκοπος και Μητροπολίτης σας

† Ο ΣΕΡΒΙΩΝ ΚΑΙ ΚΟΖΑΝΗΣ ΠΑΥΛΟΣ



ΑΠΟ ΤΟ ΥΣΤΕΡΗΜΑ

ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΡΙΣΣΕΥΜΑ



Δωρεές πρὸς τὸ Τιάλειον Ἐκκλησιαστικὸν Γηροκομεῖον Κοζάνης «Ἅγιος Παντελεήμων», εἴτε χρηματικές, εἴτε σέ εἶδη καὶ γεύματα, προσέφεραν εὐγενῶς:

Ἀθανάσιος Κουκουτάρης προσφορά διαφόρων προϊόντων τῆς ἐταιρίας ALFA. ♦ Ἀδελφοὶ Παπαδόπουλου (Γεώργιος, Δημήτριος καὶ Ἄγγελος) προσφορά κρέατος. ♦ Παναγιώτης Ἀρνίδης προσφορά κρέατος. ♦ Ἀλεξάνδρα Μαρκοπούλου ♦ Κωσταρέλλη, κάτοικος Ἀθηνῶν, δωρεά 500 € εἰς μνήμην πολυαγαπημένου συζύγου Πάτροκλου Μαρκόπουλου μέ τῆ συμπλήρωση 5 ἐτῶν ἀπὸ τὴν ἐκδημία του. ♦ Οἰκογένεια Ὁλγας καὶ Λάκη Παπαδέλη : τέλεση 40ῆμερου μνημόσунου εἰς μνήμην τῆς μητρὸς καὶ γιαγιάς Ἐλισάβετ Φαρμάκη στὸν Ἱερό Ναὸ Ἁ. Παντελεήμονος (Γηροκομεῖο) καὶ προσφορά γεύματος. ♦ Ἱατρός Χαρίσιος Καρατζέτζος 300 €. ♦ Ἑλλη Ζιάμπρα 300 € εἰς μνήμην τῆς κόρης τῆς Εὐριδίκης Ζιάμπρα. ♦ Δωρεά 250 € εἰς μνήμην τῶν γονέων Ἰωάννου καὶ Ἰφιγενείας Δρίζη ἀπὸ τὰ Τέκνα αὐτῶν. ♦ Οἰκογένεια Ἀγλαΐας Παπακυρίλλου 200 € γιὰ γεῦμα γερόντων εἰς μνήμην ἀγαπημένου συζύγου, πατέρα καὶ παπποῦ Μηνᾶ Παπακυρίλλου. ♦ Νικόλαος Γαλάνης 200 € εἰς μνήμην τῶν γονέων τοῦ Γεωργίου καὶ Δήμητρας. ♦ Εὐδοξία Κορωνίδου 200 € εἰς μνήμην τῶν γονέων τῆς Γεωργίου καὶ Παρέσης καὶ τοῦ υἱοῦ τῆς Παναγιώτου. ♦ Ἀνατολή Κερμανίδου 200 € γιὰ γεῦμα γερόντων. ♦ Ἡ σύζυγος Σοφία καὶ τὰ Παιδιά δωρεά 200 € γιὰ γεῦμα γερόντων εἰς μνήμην τοῦ συζύγου καὶ πατέρα Γεωργίου Τσιορτανίδη. ♦ Οἱ Κυρίες Μαίρη καὶ Καίτη Δελιαλῆ δωρεά 150 € στὴ μνήμην τοῦ πολυαγαπημένου συζύγου καὶ ἀδελφοῦ Γεωργίου Δελιαλῆ. ♦ Κων/να Τσιαίρη 150 € γιὰ γεῦμα γερόντων ἀντὶ στεφάνου εἰς μνήμην τῆς μητέρας τῆς Βασιλικῆς. ♦ Ἡ Παρέα τοῦ Πάννη Κορκᾶ ἀντὶ στεφάνου δωρεά 110 € γιὰ γεῦμα γερόντων εἰς μνήμην του. ♦ Ζήνων Γκρίμπας 100 € εἰς μνήμην Φανῆς Ζαφειράκη σύζυγος Βασιλείου γιὰ τὸ ἐτήσιο μνημόσунο στὶς 5/3/16. ♦ Λούλα Τζήμκα 100 € εἰς μνήμην ἀγαπημένης καὶ σεβαστῆς φίλης Αἰμιλίας Μπλιούρα. ♦ Σοφία Σαμαρά 100 € εἰς μνήμην τοῦ συζύγου Ἀνέστη Σαμαρά καὶ τοῦ γαμπροῦ Θεοδώρου Γεωργιάδου. ♦ Λούλα Τζήμκα 100 € εἰς μνήμην προσφιλῶν προσώπων. ♦ Κρίτων Βαβίτσας 100 € εἰς μνήμην γονέων. ♦ Ἰωάννης Τσοπανίδης 100 € εἰς μνήμην τῆς συζύγου του Μαρίας Τσοπανίδου γιὰ τὸ ἐτήσιο μνημόσунο. ♦ Θεόδωρος Ζυμπᾶς 100 € εἰς μνήμην προσφιλῶν προώπων. ♦ Μαριάνθη Μπουχουρά 100 € εἰς μνήμην τῆς μητέρας τῆς Εὐμορφίας Καραπαναγιωτίδου. ♦ Γεώργιος Μα-

νοσαρίδης 100 € εἰς μνήμην τῆς νονᾶς του Εὐμορφίας Καραπαναγιωτίδου. ♦ Σάββας Σιδηροπούλος 30 € εἰς μνήμην τῆς νονᾶς του Εὐμορφίας Καραπαναγιωτίδου. ♦ Δημήτριος καὶ Ἀσπασία Κανούτα 50 € εἰς μνήμην τοῦ πολυαγαπημένου πατρὸς Χαριλάου Καλλοῦ. ♦ Γεώργιος Παταγεωργίου 50 €. ♦ Τηλεμαχος Κίτσας 50 €. ♦ Περιφερειακὸ Τμῆμα Συνταξιούχων Ο.Τ.Ε. Κοζάνης 40 € εἰς μνήμην τῆς συναδέλφου μας Αἰκατερίνης Σταμάτη. ♦ Περιφερειακὸ Τμῆμα Συνταξιούχων Ο.Τ.Ε. Κοζάνης 40 € εἰς μνήμην τῆς συναδέλφου μας Μαρίας Μπαμπανέλου ♦ Πολυμέρου. ♦ Οἱ ἀπόφοιτες τοῦ γυμνασίου θηλέων Κοζάνης 20 € ἀπὸ τὴν συγκέντρωση τῆς κοπῆς πίτας τὴν 22/1/16. ♦ Ἀνώνυμος 100 € ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν γονέων. ♦ Ἄννα Γκαντούτσιου-Τζόλα προσφορά γεύματος τὴν 23/4/16 καὶ τὴν 24/4/16 εἰς μνήμην ἀγαπημένης θείας τῆς Καλλιόπης Προδρόμου Χαραλαμπίδου γιὰ τὴν συμπλήρωση 3 χρόνων ἀπὸ τὸ θάνατό της. ♦ Οἰκογένεια Ἑλλης Ζιάμπρα προσφορά γεύματος εἰς μνήμην τῆς κουνιάδας καὶ θείας Αἰκατερίνης-Καίτης Ζιάμπρα πού πέθανε στὸ Τορόντο τοῦ Καναδᾶ. ♦ Κων/νος Τιάλιος, γεῦμα γερόντων εἰς μνήμην τοῦ ἀδερφοῦ του Μιχαήλ Τιάλιου. ♦ Μαίρη Ταρτάρρα προσφορά γεύματος τὴν 29/5/16 εἰς μνήμην τοῦ συζύγου της Εὐθυμίου Ταρτάρρα. ♦ Ἀναστασία Ζησοπούλου καὶ οἱ Κόρες τῆς προσφορά γεύματος εἰς μνήμην συζύγου καὶ πατρὸς Ἄντωνίου Ζησόπουλου. ♦ Τσιουμπλέκας Νίκος καὶ Τσιουμπλέκα Αἰκατερίνη προσφορά γεύματος εἰς μνήμην τῆς μητέρας τους Χιονίας. ♦ Προσφορά γεύματος εἰς μνήμην Γεωργίου Σιαλβέρα-Μέντηκα ἀπὸ τὴν Οἰκογένειά του. ♦ Αἰμιλία Σακελλάρη καὶ Ζήσης Πίτσης προσφορά γεύματος εἰς μνήμην ἐξαδέλφης Ἀντιγόνης Ἀμπάζη. ♦ Ἡλίας Ταρτάρρας «ΠΑΛΑΤΙ» προσφορά γεύματος τὴν 6/3/16 ὑπὲρ ψυχῶν. ♦ Παῦλος Παφίλης προσφορά γεύματος τὴν 19/3/16 εἰς μνήμην Στεργίου καὶ Εἰρήνης Παφίλη. ♦ Πρεσβυτέρα Δωροθέα Ἄντωνοπούλου προσφορά γεύματος εἰς μνήμην π. Δημητρίου Ἄντωνοπούλου. ♦ Ἱ. Ν. Ἀγ. Κυριακῆς Σερβίων καὶ Ἱερός Ναὸς Ἁ. Γεωργίου Σερβίων προσφορά γευμάτων τὴν 11/3/16 καὶ τὴν 20/3/16 εἰς μνήμην Γεωργίου Φεργαδᾶ. ♦ Νικόλαος Παπαδόπουλος προσφορά γεύματος τὴν 28/4/16 εἰς μνήμην Βασιλείου Θεοδωρίδη. ♦ Παρασκευὴ Τζιδημοπούλου προσφορά γεύματος τὴν 26/3/16 εἰς μνήμην τοῦ συζύγου τῆς Βασιλείου. ♦ Ζήσης Κουζιάκης προσφορά γεύματος εἰς μνήμην τῆς ἐξαδέλφης Βασιλικῆς Μάτα. ♦ Στέργιος Μανώλας προσφορά γεύματος. ♦ Ζωὴ Βεργιαννίδου προσφορά γεύματος

εις μνήμην τῆς μητέρας τῆς Βάϊας Βεργιαννίδου. ♦ Ἀφοί Βλιαγκόφτη προσφορά φρούτων καί λαχανικῶν. ♦ Ἐργαζόμενοι Ὀρυχείου Νοτίου Πεδίου, Τομέας Διακίνησης Σκληρῶν Σχηματισμῶν προσφορά γάλακτος. ♦ Οἰκογένεια Ἀναστασίου Γιαννακίδη προσφορά ρυζόγαλων στή μνήμην τοῦ πατέρα καί παπποῦ Λαζάρου Γιαννακίδη. ♦ Ἀρτοποιεῖο «Ο Φοῦρνος μέ τά ξύλα» προσφορά ἀρτοσκευασμάτων. ♦ Κων/νος Κων/νίδης ἀπό Δρέπανο προσφορά πατάτες. ♦ Οἱ Κυρίες Εἰρήνη καί Ἄννα Βασιλειάδου προσφορά ἐλαιόλαδου. ♦ Δημοτικό Σχολεῖο Ποντοκώμης προσφορά τροφίμων. ♦ Ἰ. Ν. Ἀ. Ἀθανασίου Κοζάνης προσφορά ἐλαιόλαδου. ♦ Ζαχαροπλαστεῖο «ELITE» προσφορά γλυκισμάτων. ♦ Πάννης καί Μαρία Καμκούτη προσφορά κρασιῶν. ♦ Σύλλογος Ἀ. Δημητρίου-Ρυακίου προσφορά τροφίμων. ♦ Ἰ. Ν. Ἀ. Νικολάου Προσήλιου προσφορά τροφίμων. ♦ Ὀλγα Δουγαλή προσφορά τροφίμων. ♦ Αἰκατερίνη Γῶτα προσφορά ἐδεσμάτων. ♦ Γεώργιος Κουτσοσίμος προσφορά γλυκισμάτων. ♦ Σύλλογος «Μακρυγιάννης» προσφορά 30 κιλά ρεβύθια. ♦ Ξενοδοχεῖο «ELENA» προσφορά στρωμάτων. ♦ Μαρία Σκηλίτση προσφορά εἰδῶν ἀτομικῆς ὑγιεινῆς καί τροφίμων εἰς μνήμην Σωτηρίου Σκηλίτση. ♦ Ἀφοί Ἐμμανουήλ Λάτσκου διάφορα ἐδέσματα εἰς μνήμην προσφιλῶν προσώπων. ♦ Βασιλική Ρεπανά, παιδικός σταθμός «Τά Στρουμφάκια» καί τό κατάστημα Zoomserie προσφορά τσουρεκιῶν. ♦ Ξενοδοχεῖο «Ελενα» καί «Ἀλλοτινό» Catering προσφορά διαφόρων ἐδεσμάτων. ♦ Ἀντώνιος Χατζητσόλης προσφορά φρούτων. ♦ Ρούσα Σιούλα προσφορά

κεντημάτων στόν Ἱερό Ναό Ἀ. Παντελεήμονος εἰς μνήμην προσφιλῶν συγγενῶν. ♦ Ἐφη Ἀρβανιτάκη προσφορά τροφίμων. ♦ Γεώργιος Βατάλης καί Κυριακή Παπαδοπούλου προσφορά τηλεοράσεων. ♦ Η Επιτροπή Γηροκομείου τῆς Ὀμάδος Συνεργασίας τοῦ Σώματος Ἑλληνικοῦ Ὀδηγισμοῦ τοπικοῦ τμήματος Κοζάνης ἐπίσκεψη καί προσφορά ἐδεσμάτων καί εἰδῶν ἀτομικῆς ὑγιεινῆς. ♦ Χορωδία Συλλόγου Μικρασιατῶν Κοζάνης ἐπίσκεψη καί προσφορά γεύματος. ♦ Εὐχαριστοῦμε τίς Κυρίες τῆς Στέγης Παιδιοῦ «Ο Ἅγιος Στυλιανός» γιά τήν τακτική παρουσία τους στό Ἴδρυμα, τήν προσφορά ἐδεσμάτων, τήν ψυχαγωγία τῶν γερόντων καί τήν προσφορά γεύματος εἰς μνήμην Αἰμιλίας Μπλιούρα. ♦ Ἰ. Ν. Ἀγ. Παρασκευῆς Κοζάνης 600 €. ♦ Ἰ. Ν. Παναγίας Φανερωμένης Κοζάνης 600 €. ♦ Ἰ. Ν. Ἀγ. Παρασκευῆς Ἁγίας Παρασκευῆς 600 €. ♦ Ἰ. Ν. Γεννέσιου τῆς Θεοτόκου Πλατανορέυματος 400 €. ♦ Ἰ. Ν. Ἁγίων Κων/νου καί Ἐλένης Λευκάρων 300 €. ♦ Ἰ. Ν. Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Κερασιᾶς 300 €. ♦ Ἰ. Ν. Ἀ. Γεωργίου Σερβίων 300 €. ♦ Ἰ. Ν. Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Ἄκρινῆς 300 €. ♦ Ἰ. Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου Ρυακίου 250 €. ♦ Ἰ. Ν. Ἀ. Γεωργίου Ξηρολίμνης 150 €. ♦ Ἰ. Ν. Ἁγίων Πέτρου καί Παύλου Ἰμέρων 150 €. ♦ Ἰ. Ν. Ἁγίων Πέτρου καί Παύλου Ἰμέρων 150 €. ♦ Ἰ. Ν. Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Βαθυλάκκου 130 €. ♦ Ἰ. Ν. Ἁγίων Θεοδώρων Καστανιάς 120 €. ♦ Ἰ. Ν. Τιμίου Προδρόμου Ρυμίου 100 €. ♦ Ἰ. Ν. Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Βαθυλάκκου 100 €. ♦ Ἰ. Ν. Ἀ. Παντελεήμονος Καλαμιάς 50 €.

Δωρεές πρὸς τὴν Ἱερά Μητρόπολη

- Ἰ. Ναὸς Ἁγίας Κυριακῆς Σερβίων 1000 €
- Ἰ. Ναὸς Ἁγίας Τριάδος Δρεπάνου 280 €
- Ἰ. Ναὸς Τιμίου Προδρόμου Λευκοπηγῆς 250
- Ἰ. Ναὸς Ἁγίων Κων/νου καί Ἐλένης Κοζάνης 2590 €
- Ἰ. Ναὸς Ἁγίου Νικολάου Λιβαδεροῦ 550 €
- Ἰ. Ναὸς Ἁγίου Ἀθανασίου Κοζάνης 560 €
- Ἐλευθέριος Γκοτσίνος 100 €
- Εὐθυμία Τζουρά 20 €
- Ἰ. Ναὸς Ἁγίων Κων/νου καί Ἐλένης Μηλέας 140 €
- Ἰ. Ναὸς Παναγίας Φανερωμένης 100 €
- π. Θωμᾶς Παπαδημητρίου 100 €

Δωρεές πρὸς τὸ Ἱερό Κάθισμα Ν. Νικοπόλεως

- Ἀριστείδης Κάλλας 1000 \$
- Κων/νος Μάστορας 500 €
- Ἰ. Ν. Ἀγ. Παρασκευῆς, Ἁγίας Παρασκευῆς 20€
- Ἰ. Ναὸς Ἁγίας Κυριακῆς Σερβίων 203 €
- π. Χρήστος Ζαχαράκης 150 €

- Εὐάγγελος Διακουμάκης 2.500 \$
- Πνευματικά τέκνα (ἐξ Ἀμερικῆς) Σεβασμιωτάτου 6.230 \$
- Ἐταιρεία Central Builders Development 1000 \$
- Γεώργιος Γεωργίου 200 \$
- Ἐφη Μαγκλάρα 150 \$
- Καλλιόπη Ροδίτη 500 \$
- Νικόλαος Γαβαλᾶς 1000 \$
- Χρῆστος Βαβάφης 1000 \$
- π. Ἰάκωβος Ροδίτης 1000 \$
- Ἰ. Ναὸς Μεταμορφώσεως Ἄκρινῆς 200 €

Δωρεές πρὸς τὸ Μητροπολιτικό Ἐξωκκλήσιο Ἁγίου Βαραδάτου

- Ἰ. Ναὸς Ἁγίας Τριάδος Δρεπάνου 500 €
- Ἰ. Ναὸς Ἀγ. Χαραλάμπους, Ἁγίου Χαραλάμπους 500 €

Ἡ Ἱερά Μητρόπολη εὐχαριστεῖ θερμὰ τοὺς δωρητὲς καὶ εὐχεται τὴν παρά τοῦ Κυρίου ἀντιδωρεὰ καὶ εὐλογία.



ΧΡΟΝΙΚΑ ♦ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ♦ ΣΧΟΛΙΑ

ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΒΙΩΝ ΚΑΙ ΚΟΖΑΝΗΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ
ΙΟΥΝΙΟΣ

Λειτουργική Διακονία:

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σερβίων και Κοζάνης κ. Παῦλος, κατά τήν περίοδο Ιανουαρίου - Ιουνίου 2016, χοροστάτησε, λειτούργησε ή κήρυξε στους Ί. Ναούς:

❖ Άγ. Νικολάου Κοζάνης (1, 6, 10/1), Άγ. Κων/νου & Έλένης Κοζάνης (3/1), Άγ. Γεωργίου Κήπου (5/1), Τιμ. Προδρόμου Λευκοπηγής (7/1), Παναγίας Φανερωμένης Κοζάνης (17/1), παρεκκλ. Τριών Ίεραρχών Τ.Ε.Ι. Δυτ. Μακεδονίας (29/1), Άγ. Γεωργίου Κοζάνης (30/1), Άγ. Νικολάου Λευκόβρυσης (31/1), Άγ. Κων/νου & Έλένης Κοζάνης (1/2), Άγ. Παρασκευής Κοζάνης (7/2), Άγ. Χαραλάμπους όμών. κοινότητας (10/2), Άγ. Πέτρου & Παύλου Ίμέρων (11/2), Παναγίας Φανερωμένης Κοζάνης (14/2), Άγ. Αναργύρων Κοζάνης (19/2), Άγ. Αθανασίου Τρανοβάλτου (21/2), Άγ. Γεωργίου Πρωτοχωρίου (28/2), Άγ. Διονυσίου Βελβενδοῦ (13/3), Άγ. Κων/νου & Έλένης Καπνοχωρίου (10/4), Άγ. Κοσμᾶ Αίτωλου Ἀκρινής (17/4), Άγ. Γεωργίου Πολυμύλου (23/4), Άγ. Νικολάου Ν. Καρδιάς (19/5), Άγ. Κων/νου & Έλένης Κοζάνης (20-21/5), Κοιμ. Θεοτόκου Βατεροῦ (22/5), Τιμ. Προδρόμου Ρυμνίου (25/5), Άγ. Ἀχιλλίου Λάβας (29/5), Άγ. Κων/νου & Έλένης Μηλιάς (5/6), έξωκλ. Ἀναλήψεως Σωτήρος Βατεροῦ (8/6), έξωκλ. Ἀναλήψεως Σωτήρος Λευκάρων (9/6), Άγ. Γεωργίου Κοζάνης (19/6), Άγ. Τριάδος Δρεπάνου (19-20/6), Άγ. Αναργύρων Κοζάνης (30/6).

Ἐπίσης ὁ Σεβασμιώτατος:

❖ τέλεσε τόν άγιασμό τῶν ὑδάτων στήν Πλατεῖα Νίκης Κοζάνης καί στήν Λίμνη Πολυφύτου (6/1),
❖ τέλεσε άγιασμό έγκαινίων τοῦ Ἀστυνομικοῦ Μεγάρου Κοζάνης (14/1),
❖ εὐλόγησε τήν κοπή τῆς βασιλόπιτας τοῦ Συλλόγου Συνταξιούχων Ἐμπόρων (17/1), τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐπιμελητηρίου Δυτ. Μακεδονίας (20/2),

❖ τέλεσε Θεία Λειτουργία & τά Μνημόσυνα: τριετές τοῦ Πρεσβ. Δημητρίου Ἀντωνόπουλου στόν Ί. Ν. Κοιμ. Θεοτόκου Χαραυγῆς (25/1), έτήσιο τοῦ ιερομόναχου Γεωργίου (Μύρου) στήν Ί. Μονή Ἁγ. Νεκταρίου Παλαιογρατσάνου (12/3), 40νθήμερο τοῦ Φώτιου Γ. Πιστόλα στόν Ί. Ν. Ἁγ. Δημητρίου Μεταξᾶ (26/6),

❖ τήν Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας (20/3) τέλεσε στόν Ί. Καθεδρικό Ναό τοῦ Ἁγ. Νικολάου Θεία Λειτουργία καί Μνημόσυνο ὑπέρ τῶν Ἐπισκόπων, Πρεσβυτέρων, Διακόνων καί Μοναχῶν, πού διακόνησαν στήν Ί. Μητρόπολή μας, καθώς καί ὑπέρ τῶν Εὐεργετῶν καί Δωρητῶν. Ἀμέσως μετά πραγματοποιήθηκε ἡ Λιτάνευση τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων.

❖ χοροστάτησε στή Δοξολογία γιά τήν έπέτειο τῆς έθνικῆς παλλιγενεσίας στόν Ί. Καθεδρικό Ναό Ἁγ. Νικολάου & τέλεσε έπιμνημόσυνη δέηση (25/3),

❖ τέλεσε τήν έξόδιο άκολουθία τῆς Αἰμιλίας Μπλιούρα, χήρας τοῦ εὐεργέτη τῆς Ί. Μητροπόλεως Σωκράτη Μπλιούρα, στόν Ί. Καθεδρικό Ναό τοῦ Ἁγ. Νικολάου (11/4),

❖ εὐλόγησε τούς γάμους τῶν: α) Παναγιώτη π. Χρ. Ζαχαράκη & Εἰρήνης Νικ. Ντελέζου στόν Ί. Ν. Ἁγ. Δημητρίου Κοζάνης (2/5), β) Κων/νου π. Θωμᾶ Παπαδημητρίου & Παρασκευῆς Σωτ. Μένε στόν Ί. Ν. Ἁγ. Νικολάου Κρόκου (28/5),

❖ τέλεσε τόν άγιασμό έγκαινίων στήν Ἀνθοκομική Ἐκθεση τοῦ Ε.Β.Ε. Κοζάνης (18/5) καί στήν Ἐκθεση Βυζαντινῆς Ἁγιογραφίας τοῦ Ἐργαστηρίου Ί. Ν. Παναγίας Φανερωμένης Κοζάνης (28/5),

❖ συμμετεῖχε σέ Ἀρχιερατικό Συλλείτουργο μετά τῶν Σεβασμ. Μητροπολιτῶν Τιράσπολ κ. Σάββα & Ἐλασσῶνος κ. Χαρίτωνα στόν Ί. Ν. Ἁγ. Κων/νου & Έλένης Κοζάνης (12/6),

❖ τέλεσε τίς ἰ. άκολουθίες στήν πανηγυρίζουσα Ί. Μονή Ἁγ. Ἰωάννου Βαζελῶνος (23-24/6).

❖ κατά τούς **Κατανυκτικούς Ἑσπερινούς** τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς χοροστάτησε στους

ΧΡΟΝΙΚΑ ■ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ■ ΣΧΟΛΙΑ



Ίερούς Ναούς τῆς Κοζάνης:

- Ἄγ. Κωνσταντίνου & Ἑλένης (13/3), ὅπου μίλησε ὁ ἴδιος
- Ἄγ. Νικολάου (20/3), μέ ὁμιλητή τόν κ. Λάμπρο Σκόντζο, Θεολόγο, Μέλος τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν Αἰρέσεων («*Νεοπαγανισμός: Μία σύγχρονη πνευματική, κοινωνική καί ἐθνική ἀπειλή*»)
- Ἄγ. Δημητρίου (27/3), μέ ὁμιλητή τόν Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτη κ. Δανιήλ Ψωῖνο, Προϊστάμενο Ἱ. Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Ἄγ. Τριάδος Πειραιῶς («*Ἀπό τό σκοτάδι τῆς ἀμαρτίας στό φῶς τοῦ Χριστοῦ*»)
- Ἄγ. Νικάνορος (3/4), μέ ὁμιλητή τόν Αἰδεσιμολ. Οἰκονόμο κ. Γεώργιο Φωτόπουλο («*Ὁ ἐκούσιος ἢ ἀκούσιος Σταυρός στή ζωή μας, μόνη ὁδός σωτηρίας*»)
- Ἄγ. Παρασκευῆς (10/4), μέ ὁμιλητή τόν Αἰδεσιμολ. Πρεσβύτερο κ. Εὐστάθιο Ἀραπίδη («*Ἡ ἐρμηνευτική προσέγγιση τῆς εὐχῆς τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου μέσα ἀπό τό βιβλίο τῆς Κλίμακος*»)
- Τήν Κυριακή Ε΄ Νηστειῶν (17/4) στόν Ἱ. Ν. Παναγίας Φανερωμένης δόθηκε Συναυλία ἀπό τόν Σύλ. Ἱεροψαλτῶν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως «*Ἰάκωβος ὁ Ναυπλιώτης*».

❖ τέλεσε **Θ. Λειτουργίες τῶν προηγιασμένων Τιμίων Δώρων** στούς Ἱ. Ναούς: Ἄγ. Τριάδος Δρεπάνου (16/3), Ἄγ. Παρασκευῆς Πλατανορεύματος (23/3), Ἄγ. Κων/νου & Ἑλένης Μαυροδενδρίου (20/4),

❖ χοροστάτησε κατά τίς **Ἀκολουθίες τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου** στούς Ἱ. Ναούς: Κοιμ. Θεοτόκου Βελβενδοῦ (18/3), Ἄγ. Γεωργίου Σερβίων (25/3), Κοιμ. Θεοτόκου Ν. Χαραυγῆς (1/4), Γενεσίου Θεοτόκου Πετρανῶν (8/4) καί Ἀκάθιστου Ὑμνου στόν Καθεδρ. Ἄγ. Νικολάου (15/4).

Κατά τήν περίοδο τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος καί τῆς Διακαινησίμου ὁ Σεβασμιώτατος χοροστάτησε, λειτούργησε καί μίλησε στούς Ἱ. Ναούς:

- Κυριακή τῶν Βαΐων (24/4): Ἄγ. Νικολάου

Κρόκου & Ἄγ. Κυριακῆς Σερβίων,

- Μ. Δευτέρα (25/4): Ἄγ. Δημητρίου ὁμ. Κοινότητας,
- Μ. Τρίτη (26/4): Ἄγ. Κων/νου καί Ἑλένης Κοζάνης,
- Μ. Τετάρτη (27/4): Ἄγ. Δημητρίου Κτενίου & Ἄγ. Παντελεήμονος Ποντοκώμης,
- Μ. Πέμπτη (28/4): Ἱ. Μονῆς Παναγίας Ζιδανίου & Ἄγ. Νικολάου Κοζάνης,
- Μ. Παρασκευή (29/4): Κοιμ. Θεοτόκου Βελβενδοῦ, Ἄγ. Γεωργίου Κοζάνης & Ἄγ. Νικολάου Κοζάνης,
- Μ. Σάββατο (30/4): ἐξωκλ. Ἰω. Βαπτιστοῦ Ν. Νικοπόλεως & Ἄγ. Νικολάου Κοζάνης,
- Κυριακή τοῦ Πάσχα (1/5): Ἄγ. Νικολάου Κοζάνης.
- Δευτέρα τῆς Διακαινησίμου (2/5): Ἄγ. Γεωργίου Σερβίων & Ἄγ. Ραφαήλ Δημ. Κοιν. Ἄγ. Χαραλάμπους,
- Τρίτη τῆς Διακαινησίμου (3/5): Ἄγ. Ραφαήλ Καστανιάς,
- Παρασκευή τῆς Διακαινησίμου (6/5): ἐξωκλ. Ζωοδόχου Πηγῆς (Παναγία) Κοζάνης.

Παραστάσεις - Ἐθιμοτυπία:

❖ συλλειτούργησε με τον Σεβασμ. Μητροπολίτη Ἐλασσώνος κ. Χαρίτωνά στον Ἱ. Ν. Μεταμορφ. Σωτήρος στό ΚΕΟΑΧ Ὀλύμπου (9/1),

❖ προήδρευσε στίς Ἱερατικές Συνάξεις τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως στούς Ἱ. Ναούς τῆς Κοζάνης: Ἄγ. Παρασκευῆς (23/2), Παναγίας Φανερωμένης Κοζάνης (21/6). Στήν Σύναξη τοῦ Ἀπριλίου (19/4, Ἱ. Ν. Ἄγ. Παρασκευῆς) ὁμιλητής ἦταν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ν. Κρήνης κ. Ἰουστίνος.

❖ παρέθεσε δεῖπνο στά Μέλη τῶν Δ.Σ. τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου, τοῦ Γηροκομείου καί τῆς Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως (23/2),

❖ συμμετεῖχε στις πανηγ. ἱερές ἀκολουθίες τῶν ὀνομαστηρίων τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Φλωρίνης κ. Θεοκλήτου (Φλώρινα, 25/2), Ἱερισσοῦ κ. Θεοκλήτου (Ἀρναία 26/2), Γρεβενῶν κ. Δαβίδ

ΧΡΟΝΙΚΑ ■ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ■ ΣΧΟΛΙΑ



(25/6),

❖ δέχθηκε στό Έπισκοπεΐο τίς έπισκέψεις τών: Γεν. Περιφ. Άστυνομικοϋ Δ/ντῆ Δυτ. Μακεδονίας Ταξίαρχου κ. Παν. Ντζιοβάρα (29/2), Περιφ. Δ/κτῆ Πυροσβ. Ύπηρεσίας Άρχιπύραρχου κ. Άριστ. Μαυρόπουλου (16/3), Δ/κτῆ 9^{ης} Μ/Π ΤΑΞ. ΠΕΖ. Ταξίαρχου κ. Προκόπ. Καρατζέτζου (23/3), Δ/κτῆ Γ'. Σ.Σ. Άντιστράτηγου κ. Άлк. Στεφανῆ (1/4),

❖ συμμετεΐχε στήν έκτακτες Συνεδρίες τῆς Ύεραρχίας τῆς Έκκλησίας τῆς Έλλάδος (8-10/3 & 24-25/5),

❖ προήδρευσε τών Συνεδριάσεων τοϋ Μητροπολιτικοϋ Συμβουλίου (22/3) καί τοϋ Τιάλειου Γηροκομείου (13/6),

❖ παραχώρησε συνεντεύξεις στούς Σταθμούς: Alpha radio, στήν έκπομπή τοϋ Σπ. Χαριτάτου (4/4) καί στό Flash t.v., στήν έκπομπή τῆς Αίκατ. Μαρκοπούλου (14/4),

❖ συμμετεΐχε στή Θ. Λειτουργία καί στό έτήσιο Μνημόσυνο τοϋ μακαριστοϋ Μητροπολίτου Κалаμαριας κ. Προκοπίου (27/3),

❖ έλαβε μέρος στήν έξόδιο ακολουθία τοϋ μακαριστοϋ Έπισκόπου Ρεντίνης κ. Σεραφεΐμ στήν Καρδίτσα (18/4),

❖ συμμετεΐχε στό διετές μνημόσυνο τοϋ μακαρ. Μητροπολίτη Έλασσώνος κυροϋ Βασιλείου (14/5),

❖ έπισκέφθηκε γιά προσκύνημα τήν Έκκλησία τῆς Ούκρανίας (8-10/5) καί τούς Άγίους Τόπους (31/5-2/6),

❖ συμμετεΐχε στήν πανηγ. Θ. Λειτουργία στόν Ί. Ν. Άγ. Άχιλλίου πολιούχου Γρεβενών (15/5),

❖ παρέστη στόν Έσπερινό έγκαινίων τοϋ παλιοϋ Μητροπολιτικοϋ Ναοϋ Άποστ. Παύλου & Πέτρου Βεροίας (4/6),

❖ συμμετεΐχε στήν έξόδιο ακολουθία τοϋ μακαριστοϋ Μητροπολίτου Σταυροπηγίου Άλεξάνδρου στήν Ί. Μονή Παναγίας Δοβρα Βεροίας (11/6),

❖ προσκύνησε τήν πανηγυρ. Ί. Μονή Άγ. Τριάδος Σπαρμοϋ Όλύμπου (21/6),

Έκδήλωση τῆς Ί. Μητροπόλεως



Έκδήλωση γιά τήν κοπή τῆς Βασιλόπιτας τοϋ νέου έτους 2016, διοργάνωσε ἡ Ύερά Μητρόπολις τήν Κυριακή 31 Ίανουαρίου στόν Ύερό Ναό τών Άγίων Κωνσταντίνου & Έλένης Κοζάνης. Τό πρόγραμμα περιλάμβανε τήν απόδοση ὕμνων από τήν Χορωδία τοϋ Ί. Ναοϋ Άγ. Άναργύρων Κοζάνης καθώς καί τήν όμιλία τοϋ κ. Κωνσταντίνου Ίω. Χολέβα, Πολιτικοϋ Έπιστήμονα καί Άρχισυντάκτη τοϋ Περιοδικοϋ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» τῆς Έκκλησίας τῆς Έλλάδος, μέ θέμα: «Η έλληνορθόδοξη πρόταση γιά τήν Παιδεία καί γιά τά Έθνικά Θέματα».

ΧΡΟΝΙΚΑ ■ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ■ ΣΧΟΛΙΑ



Μνημόσυνο του Μητροπολίτου κυροῦ Ἀμβροσίου



Ἀρχιερέως κυροῦ Ἀμβροσίου καὶ ζήτησε ἀπὸ τοὺς Ἱερεῖς ποὺ χειροτόνησε νὰ μὴν τὸν λησμονήσουν ποτὲ καὶ νὰ δέονται πρὸς τὸν Κύριο νὰ τοῦ χαρίσει τὸν Παράδεισο. Ἐπίσης, χειροθέτησε σὲ Οἰκονόμο τὸν Αἰδ. Πρεσβ. κ. Κήρυκο Γεωργόπουλο, χειροτονία τοῦ Μακαριστοῦ Ἀμβροσίου, τονίζοντας ὅτι τὰ ὀφθίκια στὴν Ἐκκλησία δὲν ἀποτελοῦν τιμὴ ἀλλὰ εὐθύνη ἔναντί του Θεοῦ καὶ τοῦ Λαοῦ. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Λειτουργίας ἡ Ἱ. Μητρόπολη παρέθεσε καφέ στὸ Ἐπισκοπεῖο στὴ μνήμη τοῦ Μητροπολίτη κυροῦ Ἀμβροσίου.

Ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Ἀμβρόσιος (Γιακαλῆς) γεννήθηκε στὸ Κεράμιο Καλλονῆς Λέσβου τὸ 1940. Χειροτονήθηκε Διάκονος τὸ 1967 καὶ Πρεσβύτερος τὸ 1974. Ἦταν ἀπόφοιτὸς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, Διδάκτωρ Φιλοσοφίας (PhD) τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Κέμπριτζ (St. John's College) καὶ ἐργάσθηκε ἐρευνητικὰ στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Ὁξφόρδης (Campion Hall, 1989-90). Διετέλεσε Διευθυντῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου τοῦ Κέμπριτζ, Πανεπιστημιακὸς Ἐφημέριος τῶν Ὁρθοδόξων Φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ἔσσεξ (1984-88) καὶ Διευθυντῆς τοῦ Ἰδρύματος Νεότητος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν (1991-1994). Ὑπηρετήσε ἀπὸ τὸ 1991 ὡς Ἱερατικῶς Προϊστάμενος στὸν Ἱ. Ναὸ Παναγίας Φανερωμένης Χολαργοῦ. Μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης χειροτονήθηκε στὶς 11 Ὀκτωβρίου 1998, ἐνθρονίσθηκε στὴν Κοζάνη στὶς 15 Νοεμβρίου 1998 καὶ στὶς 4 Φεβρουαρίου 2004 ὑπέβαλε τὴν παραίτησή του. Ἐκομῆθη στὶς 26 Ἰανουαρίου 2016 στὴν Ἀθήνα καὶ τὴν ἐπομένη ἢ ἐξόδιος ἀκολουθία καὶ ἡ ταφὴ τελέσθηκαν, κατόπιν ἐπιθυμίας τοῦ ἐκλιπόντος, στὴν Σκήτη Ἁγ. Παντελεήμονος (Ἱ. Μ. Κουτλουμουσίου) Ἁγ. Ὁρους.

Τὸ τεσσαρακονθήμερο Μνημόσυνο ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Φωτικῆς (πρώην Σερβίων & Κοζάνης) κυροῦ Ἀμβροσίου τελέστηκε τὸ Σάββατο 27 Φεβρουαρίου 2016 στὸν Ἱερὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Κοζάνης.

Τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ τοῦ Ἱεροῦ Μνημοσύνου προεξῆρχε ὁ Μητροπολίτης κ. Παῦλος πλαισιούμενος ἀπὸ ἱερεῖς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κοζάνης, παρουσία ἐκπροσώπων τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν καὶ εὐσεβῶν πιστῶν. Μὲ ιδιαίτερη συγκίνηση καὶ σεβασμὸ στὴ μνήμη του, ὁ σεπτὸς Ποιμενάρχης κ. Παῦλος μίλησε γιὰ τὴν προσωπικότητα τοῦ προκατόχου του καὶ γιὰ τὸν ιδιαίτερο τρόπο ποὺ διαποίμανε τὴν ἱστορικὴ Μητρόπολη τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας. Εὐχαρίστησε τοὺς Ἱερεῖς καὶ τὸν Λαὸ τοῦ Θεοῦ ποὺ προσῆλθαν γιὰ νὰ προσευχηθοῦν γιὰ τὴν ἀνάπαυση τοῦ

Τὸ πανηγύρι τοῦ Ὁσίου Βαραδάτου

Τῆ Δεύτερα 22 Φεβρουαρίου 2016, ἑορτῆ τοῦ Ὁσίου Βαραδάτου, πανηγύρισε τὸ ὁμώνυμο Μητροπολιτικὸ Παρεκκλήσιο, ποὺ εἶναι κτισμένο στὶς ὄχθες τῆς Λίμνης Πολυφύτου. Τελέσθηκε Ὁρθρος καὶ πανηγυρικὴ Θεία Λειτουργία ἱερουρ-

γοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Παύλου καί ἀκολούθησε εὐλογία κολύβων, ἐπιμνημόσυνη δέηση καί κατάθεση στεφάνων στό ἥρωο του Ἱεροῦ Ναοῦ. Ὁ Σεβασμιώτατος τέλεσε, ἐπίσης, Θ. Λειτουργία καί τήν Τετάρτη τῆς Διακαινησίμου 4 Μαΐου.

Ὁ Ὅσιος Βαραδάτος ἦταν ἀπό τήν Ἀντιόχεια καί διακρίθηκε γιά τήν ἀσκητικότητα, τήν ταπεινώση καί τήν ἀγιότητα τοῦ βίου τοῦ (κατά τόν 5ο αἶ.). Στά δυτικά της Προύσσας, κοντά στήν κωμόπολη Κουβούκλια, ὑπῆρχε Ναός καί προσκύνημα τοῦ Ὁσίου. Οἱ πρόσφυγες Κουβουκλιῶτες, πού ἐγκαταστάθηκαν στήν περιοχή τῆς Κοζάνης, ἔχτισαν μέ πίστη καί εὐσέβεια τὸ ἐν λόγω Ἱερὸ Παρεκκλήσιο στίς ὄχθες τῆς Λίμνης Πολυφύτου, ὅπου καί τιμᾶται ἡ μνήμη τοῦ Ὁσίου κάθε χρόνο στίς 22 Φεβρουαρίου.

Ὑπενθυμίζεται ὅτι, μέ τήν οἰκονομική βοήθεια καί συνδρομή τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν, ὀλοκληρώθηκαν πρόσφατα οἱ ἐργασίες συντήρησης καί ἀνακαίνισης τοῦ Μητροπολιτικοῦ Παρεκκλησίου καί ὁ ἐξωραϊσμός τοῦ περιβάλλοντος χώρου.

Χειροτονία Πρεσβυτέρου



Στήν χειροτονία σέ Πρεσβύτερο τοῦ Διάκονου κ. Χριστόδουλου Ροδίτη, στό Ναὸ τοῦ Ἁγ. Ἰωάννη τοῦ Θεολόγου στό Τέναφλαί τῆς Νέας Ἱερσέης στίς Η.Π.Α., συμμετεῖχε ὁ Σεβασμιώτατος κ. Παῦλος μαζί μέ τόν οἰκεῖο Μητροπολίτη Ν. Ἱερσέης κ. Εὐάγγελο, συμπροσευχόμενου καί τοῦ Μητροπολίτη Μελόης κ. Φιλόθεου (6/3). Ὁ νεοχειροτονηθεὶς Πρεσβύτερος, πού μετονομάστηκε σέ Ἰάκωβο, εἶναι πνευματικό τέκνο τοῦ Ποιμενάρχου μας κ. Παύλου καί εἶχε διακονήσει στό παρελθόν τήν Ἱ. Μητρόπολή μας.

Ἱερά Λείψανα στήν Μητρόπολή μας

1. Τεμάχιο ἱερῶν Λειψάνων τῶν Ἁγίων ἐνδόξων νεοφανῶν μαρτύρων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης ἔφτασαν ἀπό τήν Ἱ. Μονή Ἁγίου Ραφαήλ Μυτιλήνης στόν Ἱερὸ Καθεδρικό καί Μητροπολιτικό Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου τὸ Σάββατο 2 Ἀπριλίου. Ἡ ὑποδοχὴ ἔγινε ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη κ. Παῦλο καί πλῆθος πιστῶν, ἐνῶ στὴ συνέχεια τελέστηκε ἡ Ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ. Τὰ ἱερά Λείψανα παρέμειναν πρὸς προσκύνηση καί ἀγιασμό τῶν πιστῶν ὡς τίς 10/4 στόν Ναὸ τοῦ Ἁγ. Νικολάου, ἐνῶ μεταφέρθηκαν πρὸς προσκύνηση καί στόν Ἱ. Καθεδρικό Ναὸ τῆς Ἁγίας Κυριακῆς Σερβίων (10-13/4) καί στόν Ἱ. Ναὸ Κοιμήσεως Θεοτόκου Βελβενδοῦ (13-14/4.). Ἐπίσης, πρὶν τήν ἀναχώρηση γιά τὴ Μυτιλήνη (14/4), τὰ ἱερά λείψανα μεταφέρθηκαν στό Μαμάτσειο Νοσοκομεῖο Κοζάνης, γιά νὰ δοθεῖ ἡ δυνατότητα τῆς προσκύνησης στοὺς νοσηλευόμενους καί στό προσωπικό του Νοσοκομείου.

2. Στόν Ἱ. Ναὸ Ἁγ. Κων/νου & Ἑλένης στό Μαυροδένδρι Κοζάνης πραγματοποιήθηκε ὑποδοχὴ Ἱ. Λειψάνου τοῦ Τιμίου Προδρόμου ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη κ. Παῦλο καί ἐγκαίνια τῆς παρουσίας – ἐκθεσης προσφυγικῶν κειμηλίων μέ τίτλο «Κειμήλια πού σώζονται... κειμήλια πού σώζουν» (22/5).

3. Ἱερὸ Λείψανο τοῦ Ἁγ. Λουκά, Ἀρχιεπισκόπου Συμφερουπόλεως, ἔγινε δεκτὸ στόν Ἱ. Ναὸ τῶν Ἁγ. Ἀναργύρων Κοζάνης (10/6). Πλῆθος πιστῶν παρευρέθηκε στίς θρησκευτικὲς ἐκδηλώσεις, πού ὀλοκληρώθηκαν στίς 13/6.

Λειτουργίες τῆς Εἰκόνας τῆς Παναγίας Ζιδανιώτισσας

Τὴν Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ, 8 Μαΐου 2016, τελέστηκε στόν Ἱ. Ναὸ τῶν Ἁγ. Κων/νου & Ἑλένης Κοζάνης Ἑσπερινός, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐλασσῶνος κ. Χαρίτονος, καί ἀκολούθησε ἡ καθιερωμένη λιτάνευση τῆς Ἱ. Εἰκόνας τῆς Παναγίας Ζιδανιώτισσας πρὸς τὸν Ἱ. Καθεδρικό Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Ἐπίσης, τὴν Παρασκευὴ 13 Μαΐου 2016, μέ ἀφορμὴ τὴν 21ῃ ἐπέτειο ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ σεισμοῦ τοῦ 1995, πραγματοποιήθηκε εὐχαριστήρια Θ. Λειτουργία στόν Ἱ. Καθεδρικό Ναὸ



τοῦ Ἁγ. Νικολάου, προεξάρχοντος τοῦ οἰκείου Ποιμενάρχου κ. Παύλου καί ἀκολούθησε Λιτάνευση τῆς Ἱ. Εἰκόνας τῆς Παναγίας πέριξ τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Νικολάου καί εὐχαριστήρια Δέηση στήν εἴσοδο τοῦ Δημαρχείου.

Ἀναβάθμιση τοῦ Τιάλειου Ἐκκλησιαστικοῦ Γηροκομείου Κοζάνης

Ἡ διάθεση πού ὑπάρχει ἀπό πλευρᾶς τῆς Περιφέρειας γιά τὸ συντονισμό τῆς προετοιμασίας τοῦ ἔργου τῆς ἀναβάθμισης τῶν ὑπαρχουσῶν ὑποδομῶν καί τῆς κατασκευῆς νέας πτέρυγας στοῦ Τιάλειο Ἐκκλησιαστικό Γηροκομεῖο Κοζάνης συζητήθηκε κατὰ τὴ συνάντηση ἐργασίας μεταξύ του Περιφερειάρχη Δυ-



τικῆς Μακεδονίας Θ. Καρυπίδη, τοῦ Δημάρχου Κοζάνης Λευτέρη Ἰωαννίδη, τοῦ Μητροπολίτη Σερβίων καί Κοζάνης Παύλου καί ὑπηρεσιακῶν στελεχῶν (7/6).

Ἡ συνάντηση ἔγινε στήν κατεύθυνση τῆς ἐπιτάχυνσης τῶν διαδικασιῶν γιά τὴ μελέτη καί τὴν κατασκευὴ τῆς νέας πτέρυγας καί τὴν ἀναβάθμιση τῆς ὑφιστάμενης πτέρυγας, ὥστε νὰ δημιουργηθεῖ μία σύγχρονη Μονάδα Φροντίδας Ἑλικιωμένων (Μ.Φ.Η.), ἡ ὁποία θὰ ἀνταποκρίνεται στὶς ἀπαραίτητες συνθηκὲς ἀσφάλειας, λειτουργικότητας καί ποιότητας καί θὰ ἐξυπηρετεῖ ὁλόκληρη τὴ Δυτικὴ Μακεδονία.

Ἀπό τὰ ὀνομαστήρια τοῦ Μητροπολίτη



Μέ λαμπρότητα καί τὴ δέουσα μεγαλοπρέπεια ἐορτάστηκε στήν Ἱερά Μητρόπολη Σερβίων & Κοζάνης ἡ ἱερά μνήμη τῶν Ἁγίων ἐνδόξων πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου, κατὰ τὴν ὁποία καί ἐόρτασε τὰ ὀνομαστήριά του ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Παῦλος.

Στόν Ἱ. Μητροπολιτικό καί Καθεδρικό Ναό τοῦ Ἁγίου Νικολάου Κοζάνης τελέστηκε τὴν Τρίτη 28 Ἰουνίου ὁ Μέγας Πανηγυρικός Ἀρχιερατικός Ἐσπερινός μετ' ἀρτοκλασίας, χοροστατοῦντος τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Σαλώνων κ. Ἀντωνίου καί συγχοροστατούντων τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κατάρων (Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων) κ. Μακαρίου καί τοῦ οἰκείου Ποιμενάρχη κ. Παύλου.

Τὴν ἐπομένη, 29 Ἰουνίου, τελέστηκε ἡ πανηγυρική ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία, προεξάρχοντός τοῦ Σεβ. Μητροπολίτη Τρίκκης κ.

ΧΡΟΝΙΚΑ ■ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ■ ΣΧΟΛΙΑ



για να τιμήσουν τόν έορτάζοντα Ποιμενάρχη τους. Μεταξύ τών έπισκεπτών ήταν και οι Σεβασμ. Μητροπολίτες Καστορίας κ. Σεραφείμ, Έδέσσης κ. Ίωήλ, Έλασσώνος κ. Χαρίτων, Γρεβενών κ. Δαβίδ και Ν. Κρήνης κ. Ίουστίνος.

Εύχαριστήριο τής Στέγης Παιδιού προς τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Σερβίων και Κοζάνης κ.κ. Παύλο

Χρυσστόμου και συλλειτουργούντων του Άρχιεπισκόπου Κατάρων κ. Μακαρίου, του Θεοφ. Έπισκόπου Σαλώνων κ. Άντωνίου και του έορτάζοντος Μητροπολίτη κ. Παύλου. Τόν Θείο Λόγο κήρυξε ο Άρχιεπίσκοπος Κατάρων κ. Μακάριος, ο οποίος αναφέρθηκε στους Άγίους Άποστόλους, ενώ ο Ποιμενάρχης μας εύχαρίστησε τους Άρχιερείς, τόν κλήρο και τόν λαό για τήν αγάπη και τόν σεβασμό στο πρόσωπό του.

Κατά τή διάρκεια τής ημέρας ο Σεβασμιώτατος δεχόταν στον Μητροπολιτικό Οίκο - Έπισκοπείο τίς εύχές του κλήρου, τών τοπικών άρχων και του λαού, οι όποιοι προσέρχονταν

Σεβασμιώτατε,

Δεχθείτε σās παρακαλούμε τίς θερμές μας εύχαριστίες για τήν πατρική σας μέριμνα και φροντίδα, τήν άδεια και εύλογία Σας για τή λειτουργία τών κατασκηνώσεων, τήν πνευματική διακονία τών όποιων, έχει αναλάβει ή Ίερά μας Μητρόπολις.

Σείς ως υπεύθυνος πνευματικός πατέρας γνωρίζετε καλά τίς ανάγκες του ποιμνίου σας υλικές και πνευματικές. Ξέρετε ότι τά παιδιά, κυρίως τών άπορων και φτωχών οικογενειών, έχουν ανάγκη ασφαλών και ποιοτικών διακοπών, όπου θά καλλιεργείται τό πνεύμα τής ομαδικότητας, τής κοινής ζωής, τής αλληλεγγύης και τής αγάπης και συνάμα θά συνεχίζεται τό έργο τής Έκκλησίας και θα διδάσκειται ο λόγος του Θεού.

Γι' αυτό και πρωτοστατήσατε και εύλογήσατε τή διενέργεια έράνου, τόσο κατά τήν όνομαστική Σας έορτή, άρνούμενος τήν προσφορά προσωπικών δώρων για χάρη τών παιδιών, όσο και κατά τήν 3^η Ίουλίου ημέρα κατά τήν όποία διενεργήθηκε ο έρανός σ' όλους τούς ναούς τής Ίεράς μας Μητροπόλεως και απέδωσε ένα σημαντικό ποσό χρήσιμο για να έρθουν στην κατασκήνωση παιδιά που οι γονείς τους δέν μπορούν να άνταποκριθούν.

Ζητώντας τήν εύχή Σας και άσπαζόμενοι τήν δεξιάν Σας

Μετά σεβασμού

Γιά τό Δ.Σ.

Ό πρόεδρος

Πρωτ. Μιχ. Ι Κρανιώτης

ΠΑΛΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΓΗΡΟΚΟΜΕΙΟΝ

«Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ»

Θυμηθείτε άγιοι άδελφοί και άναγνώστες του «Λειμωναρίου» τό Γηροκομείο μας

«Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ»

και τούς ανθρώπους που φιλοξενούνται και περιθάλπονται εκεί. Η ένθύμισή σας θά τούς δώσει χαρά και ζεστασιά.

Τό χρέος τής αγάπης μας προς τόν συνάνθρωπο, άς μñν περιορίζεται μονάχα στις γιορτές, αλλά να μένει άνεξάντλητο.

ΕΚ ΤΟΥ ΓΗΡΟΚΟΜΕΙΟΥ